Stăpânul clanurilor
CHRISTIE GOLDEN

EDITURA AMALTEA
www.amaltea.ro *coperta*: AMALTEA Tehno Plus *traducere*: Nicoleta Dascălu

Lord of the Clans / Golden Christie e Blizzard Entertainment, 2001
Stăpânul Clanurilor / Golden Christie;
ISBN 973 – 7780 – 04 – 3 © 2004 – Editura Amaltea adresa: CP 9 – 8 Bucureşti
Internet: www.amaltea.ro

PROLOG

Au venit când i-a chemat Gul'dan, cei care îşi vânduseră de bunăvoie – nu, cu înflăcărare – sufletele întunecimii. Odată, ei, ca şi Gul'dan, fuseseră fiinţe profund spirituale. Odată, studiaseră lumea naturală şi locul orcilor în ea; învăţaseră de la animalele pădurilor şi câmpiilor, de la păsările din aer, de la peştii din râuri şi din oceane. Şi fuseseră parte a acelui ciclu, nici mai mult, nici mai puţin.

Acum însă nu.

Aceşti foşti şamani, aceşti noi vrăjitori, gustaseră pentru foarte puţin timp puterea, şi, ca pe o măruntă picătură de miere pe limbă, o găsiseră într-adevăr dulce. Aşa că râvna lor fusese răsplătită cu mai multă putere, şi mai multă încă. Gul'dan însuşi învăţase de la maestrul său, Ner'zhul, până când ucenicul îl depăşise în cele din urmă pe învăţător. Deşi faptul că Hoarda devenise valul distrugător, puternic şi de neoprit care era în prezent i se datora lui Ner'zhul, el nu avusese curajul să meargă mai departe. Avea o slăbiciune pentru nobleţea înnăscută a

poporului său. Gul’dan nu avea astfel de slăbiciuni.

Hoarda ucisese tot ceea ce fusese de ucis în această lume. Erau pierduţi fără a-şi putea satisface setea de sânge, şi se întorceau unul împotriva celuilalt, un clan atacându-l pe altul într-o încercare disperată de a-şi ostoipoftele brutale care ardeau învăpăiate în inimile lor. Gul’dan fusese cel care găsise o ţintă proaspătă asupra căreia să se concentreze nevoia incandescentă a Hoardei de a măcelări. Acum, în curând, aveau să se aventureze într-o nouă lume, plină de pradă proaspătă, uşoară şi nebănuitoare. Setea de sânge avea să atingă o culme înfrigurată, iar Hoarda sălbatică avea nevoie de un consiliu care să îi îndrume. Gul’dan avea să conducă consiliul acela.

Gul’dan îi salută dând din cap când intrară, iar ochii lui ca de foc, înceţoşaţi, nu pierdeau nimic. Veniră unul câte unul, chemaţi ca nişte animale slugarnice la stăpânul lor. La el.

Se aşezară în jurul mesei; erau cei mai temuţi, mai respectaţi şi detestaţi dintre toate clanurile orcilor. Unii erau hidoşi, căci îşi plătiseră cunoştinţele întunecate cu mai mult decât doar propriile suflete. Alţii erau frumoşi încă, cu corpurile întregi şi puternice, cu piele netedă, verde, bine întinsă peste muşchii unduioşi. Astfel fusese cererea lor în târgul întunecat. Toţi erau nemiloşi, vicleni, şi nu s-ar ñ dat în lături de la nimic pentru a câştiga mai multă putere.

Dar niciunul nu era la fel de neîndurător ca Gul’dan.

— Noi, cei câţiva care ne-am adunat aici, începu Gul’dan cu vocea-i răguşită, suntem cei mai puternici din clanurile noastre. Noi cunoaştem puterea. Cum să o obţinem, cum să o folosim, şi cum să căpătăm mai multă. Alţii încep să vorbească pe faţă împotriva unuia sau altuia dintre noi. Clanul acesta vrea să se întoarcă la propriile-i rădăcini; clanul acela s-a săturat să tot ucidă copii lipsiţi de apărare.

Buzele-igroase şi verzi se întinseră într-un rânjet dispreţuitor.

— Aşa se întâmplă când se-nmoaie orcii.

— Dar, Măreţe, spuse unul dintre vrăjitori, i-am ucis pe toţi cei din Draenei. Ce a mai rămas de ucis în lumea asta?

Gul’dan zâmbi, întinzându-şi buzele groase peste dinţii mari şi ascuţiţi.

— Nimic, spuse el. Dar alte lumi aşteaptă.

Le spuse despre planul său, şi îi plăcu să vadă setea de putere ce se aprinse în ochii lor roşii. Da, aşa avea să fie bine. Aceasta avea să fie cea mai puternică organizaţie de orei care existase vreodată, iar în capul acestei organizaţii avea să se afle nimeni altul decât Guă’dan.

— Iar noi vom fi consiliul care va face Hoarda sa joace după cum cântăm noi, spuse el în cele din urmă. Fiecare dintre noi este o voce puternică. Totuşi, mândria orcilor este de aşa natură încât ei nu trebuie să ştie cine e cu adevărat stăpânul aici. Să-l lăsăm pe fiecare să creadă că roteşte securea de luptă pentru că aşa vrea el, nu pentru că noi poruncim astfel. Vom rămâne un secret. Suntem cei care umblă în umbră, puterea ce este cu atât mai puternică cu cât este invizibilă. Noi suntem Consiliul Nălucă, şi nimeni nu ne va cunoaşte puterea.

Totuşi, într-o zi, într-o zi ce avea să vină în curând, unii aveau să afle.

Înă şi animalelor le era frig într-o noapte ca aceasta, gândi Durotan. Dus pe gânduri, întinse mâna spre Sharptooth, tovarăşul său lup, şi îl scărpină după una din urechile-i albe. Animalul gemu aprobator şi se cuibări mai aproape. Încadraţi de ovalul pietros, neregulat, care era intrarea în peştera lui Durotan, lupul şi căpetenia orcilor

se uitau lung, împreună, la zăpada albă ce se aşternea domol, în linişte.

Durotan, căpetenie a clanului Frostwolf, cunoscuse, odinioară, sărutul unor climate mai mângâietoare. Îşi fluturase securea în lumina soarelui, mijindu-şi ochii mici ca să-i ferească de scânteierea razelor solare pe metal şi de stropii de sânge roşu de om. Odată, simţise o înrudire cu tot neamul lui, nu doar cu cei din clanul său. Stătuseră unul lângă altul, un val verde de moarte prăvălindu-se de pe dealuri spre a-i înghiţi pe oameni. Se ospătaseră lângă focuri împreună, râzând cu râsetele lor adânci, tunătoare, spuseseră poveşti despre sânge şi cucerire în timp ce copiii lor moţăiau lângă tăciunii ce se stingeau, cu minţile lor mici pline de imagini de măcel.

Dar acum mâna de orei care pe care îi număra clanul Frostwolf dârdâiau singuri în exilul lor în glacialii Munţi ai Alterac-ului în lumea aceasta străină. Aici singurii lor prieteni erau uriaşii lupi albi. Erau atât de diferiţi de lupii-mamuţi negri pe care îi călărise odată neamul lui Durotan, dar un lup era un lup, indiferent de culoarea blănii lui, iar răbdarea îndârjită, îmbinată cu puterile lui Drek' Thar, câştigase bestiile de partea lor. Acum orcul şi lupul vânau împreună şi îşi ţineau de cald unul altuia în nopţile interminabile cu ninsoare.

Un sunet fin, sforăit, dinspre inima peşterii, îl făcu pe Durotan să se întoarcă. Chipu-i aspru, brăzdat şi ţinut în perpetuă încordare din pricina multor ani de îngrijorare şi mânie, se îmblânzi la auzul acelui zgomot. Micuţul său fiu, încă nebotezat până la hărăzită Zi a Numirii din ciclul acela, scâncise în timp ce era alăptat.

Lăsându-l pe Sharptooth să privească în continuare ninsoarea, Durotan se ridică şi merse greoi spre camera dinăuntrul peşterii. Draka îşi dezvelise un sân pentru a da copilului să sugă, şi tocmai îl îndepărtase pe micuţ de la supt. Deci de-asta scâncise copilul. În timp ce Durotan privea, Draka întinse un deget arătător. Cu unghia neagră ascuţită precum un brici, împunse adânc în sfârc înainte de a pune capul micuţ al copilului înapoi la sân. Niciun

tremur de durere nu străbătu faţa ei frumoasă, cu fălci puternice. Acum, când copilul se hrănea, bea nu doar laptele hrănitor al mamei, ci şi sângele ei. Aceea era hrana cuvenită pentru un boboc de tânăr războinic, fiul lui Durotan, viitoarea căpetenie a clanului Frostwolf.

Inima i se umplu de iubire pentru tovarăşa lui de viaţă, o războinică la fel de curajoasă şi vicleană ca el, şi pentru fiul minunat, perfect, căruia îi dăduseră viaţă.

În acel moment deveni, dintr-odată, pe deplin conştient de ceea ce trebuia să facă, de parcă o pătură i s-ar fi aşternut peste umeri. Se aşeză şi oftă adânc.

Draka privi fugar în sus spre el, mijindu-şi ochii căprui. îl cunoştea prea bine. Nu voia să îi spună despre decizia lui neaşteptată, deşi el ştia, în adâncul sufletului, că era cea dreaptă. Dar trebuia.

— Avem un copil acum, spuse Durotan, vocea-i adâncă răsunând ca un tunet din pieptu-i larg.

— Da, răspunse Draka, cu mândrie-n glas. Un fiu frumos, puternic, care va conduce clanul Frostwolf după ce tatăl lui va muri, demn, în bătălie. Peste mulţi ani de-acum înainte, adăugă ea.

— Am o responsabilitate pentru viitorul lui, continuă Durotan.

Atenţia ei era acum concentrată întru totul asupra lui. El o considera deosebit de frumoasă în acest moment, şi încerca să îşi întipărească în minte imaginea ei. Lumina focului unduia, parcă-n joacă, pe pielea ei verde, scoţându-i clar în evidenţă muşchii puternici şi făcând să-i lucească colţii. Nu îl întrerupse, aşteptă doar ca el să continue.

— Dacă nu aş fi vorbit împotriva lui Gul'dan, fiul nostru ar avea mai mulţi tovarăşi de joacă alături de care să crească, continuă Durotan. Dacă nu aş fi vorbit împotriva lui Gul'dan, am fi fost în continuare membri preţuiţi ai Hoardei.

Draka şuieră, deschizându-şi fălcile masive şi dezvelindu-şi, nemulţumită, colţii către tovarăşul ei de viaţă.

— Nu ai fi fost perechea cu care m-am unit, tună ea.

Copilul, speriat, îşi smulse capul de la sânul ce-l hrănea pentru a se uita în sus la chipul mamei sale. Lapte alb şi sânge roşu se prelinseră în jos pe bărbia-i deja proeminentă.

— Durotan din clanul Frostwolf nu ar sta deoparte, supus, lăsându-i pe ai noştri să fie conduşi spre moarte ca oile pe care le mână oamenii. Având în vedere ce ai aflat, trebuia să vorbeşti pe faţă, perechea mea. De-ai fi făcut altfel, nu ai fi meritat să ne fii căpetenie.

Durotan aprobă din cap adevărul din vorbele ei.

— Să ştiu că Gul'dan nu iubeşte deloc neamul nostru, că toate nu sunt pentru el nimic mai mult decât o cale de a-şi spori puterea…

Tăcu, amintindu-şi şocul şi oroarea – şi mânia – ce îl năpădiseră când aflase despre Consiliul Nălucă şi despre făţărnicia lui Gul'dan. Încercase să îi convingă pe ceilalţi de pericolul ce îi păştea pe toţi. Fuseseră folosiţi precum nişte marionete, pentru a-i distruge pe Draenei, o rasă despre care Durotan începea să creadă că nu fusese, în definitiv, nevoie să fie exterminată. Şi iar, azvârliţi prin Portalul întunecat asupra unei lumi nebănuitoare – nu era hotărârea orcilor, nu, ci aceea a Consiliului Nălucă. Totul pentru Gul'dan, totul pentru puterea personală a lui Gul'dan. Câţi orei căzuseră, luptând pentru ceva atât de van?

Căută cuvintele prin care să îşi exprime hotărârea către tovarăşa lui de viaţă.

— Am vorbit, şi am fost exilaţi. Toţi cei care m-au urmat au fost exilaţi. Este o mare dezonoare.

— Doar dezonoarea lui Gul'dan, spuse Draka violent.

Copilul trecuse peste sperietura de moment şi sugea din nou.

— Ai tăi sunt vii şi liberi, Durotan. Este un loc aspru, dar am găsit nişte tovarăşi în lupii gheţurilor. Avem destulă carne proaspătă, chiar şi în toiul iernii. Păstrăm vii obiceiurile străvechi, pe cât de mult putem, iar povestirile din jurul focului sunt parte din moştenirea copiilor noştri.

— Ei merită mai mult, spuse Durotan.

Gesticulă cu un deget cu unghie ascuţită spre fiul lui ce sugea.

— El merită mai mult. Fraţii noştri încă dezamăgiţi merită mai mult. Iar eu le voi da ceea ce merită.

Se ridică şi se îndreptă de spate arătându-şi pe deplin statura impunătoare. Umbra sa uriaşă se întinse asupra soţiei şi copilului său. Expresia ei abătută îi spuse că Draka ştia ce urma el să spună înainte de a rosti un cuvânt măcar, dar cuvintele trebuiau rostite. Doar aşa deveneau solide, reale… un jurământ ce nu trebuia încălcat.

— Au fost unii care m-au luat în seamă, deşi se îndoiau încă. Mă voi întoarce şi voi găsi acele câteva căpetenii. îi voi convinge că povestea mea e adevărată, iar ei îşi vor regrupa clanurile. Nu vom mai fi sclavii lui Gul’dan, uşor de lăsat la o parte şi nejeliţi, uitaţi când murim în bătălii care-i slujesc doar lui. Asta jur, eu, Durotan, căpetenie a clanului Frostwolf!

Îşi lăsă dintr-odată capul pe spate, îşi deschise aproape imposibil de larg gura cu mulţi dinţi, îşi dădu ochii pe spate şi scoase un urlet puternic, adânc, furios. Copilul începu să ţipe şi chiar şi Draka tresări. Era Urletul Jurământului, iar el ştia că, în ciuda nămeţilor de zăpadă care înăbuşeau sunetele, toţi cei din clanul său aveau să îl audă în acea noapte. În câteva clipe aveau să se îngrămădească cu toţii în jurul peşterii sale, cerând să afle la ce se referea Urletului Jurământului, strigându-şi apoi şi ei propriile urlete.

— Nu vei merge singur, tovarăşul meu, spuse Draka, vocea ei blândă contrastând puternic cu sunetul asurzitor al Urletului Jurământului emis de Durotan. Noi vom veni cu tine.

— V-o interzic.

Şi, cu o iuţeală care îl făcu să tresară chiar şi pe Durotan, care ar fi trebuit să o cunoască mai bine, Draka sări în picioare. Copilul se rostogoli ţipând şi plângând din poala ei când ea îşi strânse pumnii şi îi ridică, scuturându-i violent. O bătaie de inimă mai târziu, Durotan închise ochii

căci fu străbătut de durere, iar sângele îi şiroia pe faţă. Draka parcursese dintr-un salt peştera cât era ea de lungă şi îi crestase obrazul cu unghiile.

— Eu sunt Draka, fiica a lui Kelkar, fiu al lui Rhakish. Nimeni nu îmi interzice să îmi urmez tovarăşul de viaţă, nici chiar Durotan însuşi! Eu vin cu tine, îţi stau alături, voi muri dacă va fi nevoie. Pfu!

Îl scuipă.

În timp ce îşi ştergea amestecul de scuipat şi sânge de pe faţă, inima i se umplu de iubire pentru perechea lui. Făcuse bine când o alesese pe ea ca parteneră de viaţă, ca să fie mama fiilor lui. Mai fusese oare vreodată, în toată istoria orcilor, vreun ore mai norocos? Nu credea că fusese.

În ciuda faptului că, dacă ar fi aflat Gul'dan, Orgrim Doomhammer şi clanul său ar fi fost exilaţi, marea Căpetenie de Război îi primi pe Durotan şi pe familia sa cu braţele deschise în tabăra lui din câmpie. Pe lup, însă, îl privi neîncrezător. Lupul îl privi, la rându-i, în acelaşi fel. Cortul grosolan ce îi servea drept adăpost lui Doomhammer fu golit de orcii de rang inferior, iar Durotan, Draka şi copilul lor încă nenumit fură invitaţi înăuntru.

Noaptea era un pic răcoroasă pentru Doomhammer, ce privi amuzat în sinea lui cum onoraţii săi oaspeţi se dezbrăcară de cele mai multe dintre haine şi bolborosiră în legătură cu căldura. Precis că cei din clanul Frostwolf, cugetă el, nu erau obişnuiţi cu o vreme atât de „caldă".

Afară, străjerii săi personali stăteau de veghe. Prin clapa ce servea drept uşă şi care era încă deschisă, Doomhammer îi privi îngrămădindu-se în jurul focului, întinzând mâini enorme şi verzi spre flăcările ce dansau. Noaptea era întunecoasă, cu excepţia luminiţelor stelelor. Durotan alesese o noapte bună pentru această vizită clandestină. Era puţin probabil ca micul grup format dintr-un ore, soţia lui şi un copil să fi fost depistat şi identificat drept ceea ce era de fapt.

— Regret că vă pun în primejdie pe tine şi pe clanul

tău, fură primele cuvinte pe care le rosti Durotan.

Doomhammer înlătură comentariul printr-un fluturat al mâinii.

— Dacă e să vină Moartea asupra noastră, ne va găsi comportându-ne în mod onorabil.

Îi pofti să şeadă şi îi înmână, cu propriile-i mâini, vechiului său prieten o pulpă sângerândă de vânat proaspăt. Era caldă încă. Durotan primi aprobând din cap, muşcă din carnea zemoasă şi sfâşie o halcă uriaşă. Draka făcu la fel, apoi îşi întinse degetele pline de sânge spre copil. Copilul supse lacom lichidul dulce.

— Un băiat frumos şi puternic, spuse Doomhammer.

Durotan aprobă din cap.

— Va fi un conducător potrivit pentru clanul meu. Dar nu am bătut atâta drum pentru ca tu să îmi admiri fiul.

— Ai vorbit în cuvinte tainice cu mulţi ani în urmă, spuse Doomhammer.

— Am vrut să-mi protejez clanul, şi nu eram sigur că bănuielile mele erau corecte înainte ca Gul’dan să impună exilul, răspunse Durotan. Pedeapsa grabnică a făcut să fie clar că ceea ce ştiam era adevărat. Ascultă, vechiul meu prieten, iar apoi va trebui să judeci tu însuţi.

Pe un ton potolit, astfel încât străjerii ce stăteau lângă foc la câţiva metri depărtare să nu îl audă, Durotan începu să vorbească, îi spuse lui Doomhammer tot ceea ce ştia – târguiala cu stăpânul demonilor, natura obscenă a puterii lui Gul’dan, trădarea clanurilor prin Consiliul Nălucă, sfârşitul, în cele din urmă, lipsit de onoare, al orcilor, care aveau să fie aruncaţi drept momeală forţelor demonice. Doomhammer ascultă, forţându-şi faţa lată să rămână impasibilă. Dar în pieptu-i lat, inima îi bătea puternic precum faimosul său ciocan de război asupra cărnii de om.

Se putea să fie adevărat? Suna ca un basm scuipat de un debil cu mintea zăpăcită de atâtea bătălii. Demoni, legăminte întunecate… şi totuşi, Durotan era cel care vorbea. Durotan, care era una dintre cei mai înţelepte, mai feroce şi mai nobile dintre căpetenii. Din orice altă gură,

toate acestea ar fi fost socotite minciuni sau absurdităţi. Dar Durotan fusese exilat pentru vorbele sale, ceea ce le dădea putere. Iar Doomhammer îşi încredinţase viaţa în mâinile celeilalte căpetenii de multe ori până atunci.

Exista o singură concluzie. Ceea ce spunea Durotan era adevărat. Când vechiul său prieten sfârşi de vorbit, Doomhammer se întinse după carne şi mai luă o înghiţitură, mestecând încet în timp ce mintea îi lucra iute încercând să pună cap la cap tot ceea ce fusese spus. În cele din urmă, înghiţi şi apoi vorbi.

— Te cred, vechi prieten. Şi dă-mi voie să te asigur că nu voi susţine planurile lui Gul'dan pentru neamul nostru. Mă voi împotrivi întunericului alături de tine.

Evident pătruns, Durotan întinse mâna. Doomhammer o apucă strâns.

— Nu poţi sta prea mult în tabăra aceasta, deşi ar fi o onoare să te fac să mai rămâi, spuse Doomhamer ridicându-se. Unul dintre străjerii mei personali te va escorta până la un loc sigur. Este un pârâu în preajmă şi mult vânat în păduri în această perioadă a anului, aşa că nu veţi porni la drum flămânzi. Voi face ceea ce pot în numele vostru, iar la vremea potrivită tu şi eu vom sta alături şi îl vom ucide împreună pe Marele Trădător Gul'dan.

* * *

Străjerul nu spuse nimic în timp ce îi conduse afară din tabără, iar apoi pe o distanţă de câţiva kilometri prin pădurile dimprejur. Fireşte, luminişul spre care îi conduse era retras şi de un verde proaspăt. Durotan auzi susurul apei. Se întoarse spre Draka.

— Ştiam că vechiul meu prieten e demn de încredere, spuse el. Nu peste mult timp…

Atunci Durotan îngheţă. Auzise un alt zgomot în afară de pleoscăitul pârâului din apropiere. Era pocnetul unei rămurele sub un picior greu…

Îşi urlă strigătul de bătălie şi întinse mâna spre secure. Înainte să poată măcar să apuce mânerul, asasinii se năpustiră asupra lui. Durotan auzi slab ţipătul ascuţit de

mânie al Drakăi, dar nu pierdu nici măcar o clipă pentru a-i sări în ajutor. Cu colţul ochiului îl văzu pe Sharptooth sărind asupra unuia dintre atacatori, aruncându-l la pământ.

Veniseră tiptil, fără măcar vreun strop din mândria de a vâna care era parte integrantă din onoarea orcilor. Aceştia erau asasini, cei mai josnici dintre cei josnici, viermii de sub picior. Cu excepţia că aceşti viermi erau pretutindeni şi a faptului că, deşi gurile lor rămâneau închise în liniştea aceea nefirească, armele lor vorbeau cu limbi hotărâte.

O secure muşcă adânc în coapsa stângă a lui Durotan, iar el căzu. Sânge cald îi şiroi în jos pe picior, dar el se răsuci şi întinse mâinile goale, încercând cu disperare să-l sugrume pe cel ce voia să îl ucidă. Se holbă în sus spre o faţă înspăimântător de lipsită de mânia sănătoasă şi cinstită a orcilor, de orice sentiment de orice fel. Adversarul său ridică din nou securea. Adunând toate fărâmele de putere ce-i mai rămăseseră, Durotan îşi strânse mâinile în jurul gâtului orcului. Acum viermele dădu într-adevăr dovadă de sentimente când lăsă să cadă securea şi încercă să-şi desfacă de pe gât degetele groase şi puternice ale lui Durotan.

Un urlet scurt şi ascuţit, apoi linişte. Sharptooth căzuse. Durotan nu avu nevoie să se uite şi să vadă. O mai auzea încă pe tovarăşa lui mormăind obscenităţi la adresa orcului care, Durotan ştia, avea să o ucidă. Iar apoi, un zgomot ce îl făcu să se înfioreze de teamă străpunse aerul: ţipătul de groază al micului său fiu.

Nu îmi vor ucide Gul! Gândul îi dădu puteri înnoite lui Durotan, şi cu un răget, în ciuda faptului că viaţa îl părăsea odată cu sângele ce curgea şuvoi din artera tăiată de la picior, ţâşni în sus şi reuşi să îl prindă pe adversarul său sub greutatea imensă a corpului. Acum asasinul se zbătea, cu adevărat îngrozit. Durotan apăsă tare cu amândouă mâinile şi simţi pocnetul satisfăcător al gâtului sub palmele sale.

— Nu!

Vocea aparţinea străjerului trădător, orcului care îi trădase. Era îngrozit de-a binelea, precum oamenii.

— Nu, eu sunt de-al vostru, ei sunt ţinta…

Durotan privi în sus, la timp pentru a vedea un asasin uriaş rotind într-un arc neted, precis, o spadă aproape mai mare decât el. Străjerul personal al lui Doomhammer nu avu nicio şansă. Sabia tăie drept prin gâtul trădătorului, iar când capul retezat şi însângerat zbură pe lângă el, Durotan putu vedea încă şocul şi surpriza de pe chipul străjerului mort.

Se întoarse să îşi apere perechea, dar era prea târziu. Durotan strigă tare de furie şi de durere cruntă văzând trupul nemişcat, aproape ciopârţit în bucăţi, ce zăcea pe pământul pădurii într-o baltă crescândă de sânge. Cel ce o ucisese se întrezărea asupra ei, iar acum îşi întoarse atenţia înspre Durotan.

Într-o bătălie dreaptă, Durotan le-ar fi ţinut piept oricăror trei dintre ei. Dar grav rănit cum era, fără nicio armă în afară de mâinile-i goale, ştia că avea să moară. Nu încercă să se apere. În schimb, din pur instinct, se întinse spre mica legătură care era copilul său.

Şi se holbă prosteşte la sângele ce ţâşnea ca un izvor din propriu-i umăr. Reflexele lui erau tot mai încetinite din cauza lipsei de sânge, şi, înainte să poată reacţiona măcar, braţul său stâng se alătură celui drept, ce zăcea deja, zvâcnind, pe jos. Viermii nu voiau să-l lase nici măcar să îşi mai ţină încă o dată fiul în braţe.

Piciorul rănit nu îl mai putu susţine. Durotan se prăvăli înainte. Faţa lui era la câţiva centimetri de cea a fiului său. Inima lui de războinic puternic fu sfâşiată la vederea expresiei de pe chipul copilului, o expresie de confuzie şi teroare totale.

— Ia… copilul, spuse el cu voce răguşită, uimit că putea măcar să vorbească.

Asasinul se apropie, aplecându-se pentru ca Durotan să îl poată vedea. îl scuipă în ochi pe Durotan. Preţ de o clipă, Durotan se temu că viermele avea să îi străpungă copilul cu sabia chiar în faţa ochilor lui, ai tatălui său.

— Vom lăsa copilul în seama creaturilor pădurii, mârâi asasinul. Poate că o să apuci să vezi cum îl sfâşie în bucăţele.

Şi duşi fură, la fel de tiptil precum veniseră. Durotan clipi, simţindu-se ameţit şi dezorientat deoarece sângele îi părăsea, râuri-râuri, trupul. Încercă din nou să se mişte şi nu izbuti. Putea doar să se holbeze cu vederea-i din ce în ce mai slabă la fiul său, la pieptul lui micuţ agitat din cauza ţipetelor, la pumnii lui micuţi strânşi ce fluturau frenetic.

Draka… iubita mea… fiul meu cel micuţ… îmi pare atât de rău. Eu sunt de vină pentru toate astea…

…Marea Căpetenie de Război îi primi pe Durotan şi pe familia sa cu braţele deschise în tabăra lui din câmpie.

Câmpul lui vizual începu să se micşoreze şi să se

întunece. Imaginea copilului său începu să se stingă. Singura mângâiere pe care o avea Durotan, căpetenie a clanului Frostwolf, în timp ce viaţa-i se scurgea încet din el, era aceea de a şti că avea să moară înainte de a fi obligat să vadă, ca martor al unui oribil spectacol, cum fiul său e mâncat de viu de hămesitele fiare ale pădurii.

— Pe lumina ochilor, ce mai zgomot!

Tammis Foxton, un bărbat de douăzeci şi doi de ani, strâmbă din nas la auzul zgomotului ce răsuna cu ecou prin pădure.

— Ai putea prea bine să te întorci din drum, domnule locotenent. Ceva aşa de gălăgios precis că a speriat deja orice vânat ce merita urmărit.

Locotenentul Aedelas Blackmoore îi adresă un rânjet leneş servitorului său personal.

— Nu ai învăţat nimic din ce am încercat să te învăţ, Tammis? rosti el tărăgănat. E vorba la fel de mult despre a mă îndepărta de fortăreaţa aia blestemată ca de a mă întoarce cu ceva pentru cină. Indiferent ce e, las' să miorlăie cât are chef.

Întinse mâna în spate spre desagul de pe şa. Simţi sticla rece şi netedă în mână.

— Pocalul de vânătoare, domnule?

Tammis, în ciuda comentariilor lui Blackmoore, fusese instruit la modul ideal. Întinse un pocal micuţ în formă de cap de dragon ce fusese legat de şaua lui. Pocalele de vânătoare erau modelate special pentru acest scop şi deci nu aveau un fund pe care să stea. Blackmoore se gândi, apoi refuză oferta cu o fluturare a mâinii.

— O etapă în plus.

Scoase dopul cu dinţii, ţinându-l apoi într-o mână, şi ridică gura sticlei, ducând-o la buze.

Ah, chestia asta era dulce. îi lăsă o uşoară dâră de foc în jos prin gâtlej şi până în stomac. Ştergându-se la gură, Blackmoore astupă la loc sticla şi o puse înapoi în desagul de pe şa. Ignoră intenţionat privirea îngrijorată a lui Tammis, evitând-o. Ce-i păsa unui servitor cât de mult bea stăpânul său?

Aedelas Blackmoore înaintase repede în grad datorită abilităţii sale aproape incredibile de a secera brazde în rândurile orcilor pe câmpul de bătălie. Superiorii lui credeau că asta se datora îndemânării şi curajului. Blackmoore le-ar fi putut spune că vitejia sa era din soiul lichid, dar nu prea văzu rostul în a zice asta.

Reputaţia sa nu-i dăuna nici în privinţa şanselor cu doamnele. Cum nu-i dăuna nici faptul că era arătos şi elegant, înalt şi chipeş, cu un păr negru ce-i cădea pe umeri, cu ochi de un albastru precum oţelul şi cu un cioc aranjat cu grijă, era soldatul-erou perfect. Nu îi păsa câtuşi de puţin dacă unele femei părăseau patul lui un pic mai triste, dar mai înţelepte şi destul de des cu câte o vânătaie sau două. Mai erau întotdeauna încă multe altele acolo de unde veniseră acelea.

Sunetul asurzitor începea să îl irite.

— Nu se îndepărtează, mormăi Blackmoore.

— Poate e o creatură rănită, domnule, incapabilă să plece, nici măcar târându-se, spuse Tammis.

— Atunci hai s-o găsim şi să punem capăt suferinţei ei şi a noastre, răspunse Blackmoore. Cu mai multă forţă decât era necesar, dădu pinteni lui Nightsong, un cal castrat, cu părul neted şi lucios, la fel de negru precum îi era numele, iar calul porni în galop în direcţia acelui zgomot rupt parcă din iad.

Nightsong se opri atât de brusc încât Blackmoore, care, de obicei, era unul dintre cei mai iscusiţi călăreţi, mai-mai că alunecă peste capul animalului. Blackmoore înjură şi lovi animalul cu pumnul peste gât, apoi tăcu brusc văzând ce îl făcuse pe Nightsong să se oprească atât de repede.

— Binecuvântată fie Lumina, spuse Tammis, ajungând lângă el călare pe micul său ponei gri. Ce mai mizerie.

Trei orei şi un lup alb uriaş zăceau împrăştiaţi pe jos în pădure. Blackmoore presupuse că muriseră recent. Încă nu mirosea deloc a descompunere, deşi sângele se închegase. Doi masculi şi o femelă. Cui îi păsa de ce sex

fusese lupul. Orei blestemaţi. Oamenii ca el ar fi scutiţi de o grămadă de probleme dacă brutele s-ar năpusti mai des unele asupra celorlalte.

Ceva se mişcă, şi Blackmoore văzu că era ceea ce ţipase atât de violent. Era cel mai urât lucru pe care îl văzuse vreodată… un copil ore, înfăşurat în ceea ce, cu siguranţă, trecea drept un scutec pentru acele creaturi. Holbându-se, descălecă şi merse până la copil.

— Cu grijă, domnule! scânci Tammis. S-ar putea să muşte!

— N-am mai văzut niciodată o progenitură până acum, spuse Blackmoore.

Îl înghionti cu vârful cizmei. Copilul se rostogoli, ieşind puţin din scutecul lui albastru cu alb, îşi strâmbă şi mai mult micuţa faţă hidoasă şi verde, şi continuă să se vaite.

Deşi dăduse deja pe gât conţinutul unei sticle de mied şi o începuse deja binişor pe a doua, mintea lui Blackmoore era încă ageră. Acum, începu să se formeze o idee în capul lui. Ignorând avertismentele mâhnite ale lui Tammis, Blackmoore se aplecă şi ridică micul monstru, înfăşurând mai strâns pânza albastru cu alb în jurul lui. Aproape imediat, se opri din plâns. Ochi albaştri-gri se întâlniră cu ai lui.

— Interesant, zise Blackmoore. Copiii lor au ochi albaştri când sunt mici, ca şi oamenii.

Destul de curând ochii aceia aveau să devină ca de porc şi negri, sau roşii, şi aveau să-i privească pe toţi oamenii cu o ură criminală.

În afară de cazul în care…

Timp de ani şi ani, Blackmoore se străduise de două ori mai din greu ca să fie pe jumătate la fel de bine văzut ca alţi bărbaţi egali cu el ca naştere şi rang. Muncise sub stigmatul înşelătoriei tatălui său, şi făcuse tot ce fusese posibil pentru a câştiga putere şi poziţie. Era încă privit cu scepticism de către mulţi; „sânge de trădător” se şoptea adesea când cei din jurul lui credeau că el nu-i putea auzi. Dar acum, poate că într-o zi n-avea să mai trebuiască să

asculte comentariile acelea tăioase.

— Tammis, zise el îngândurat, uitându-se lung, absorbit, în albastrul caraghios de fin al ochilor copilului de ore. Ştiai că ai onoarea de a sluji un om genial, măreţ?

— Bineînţeles că ştiam, domnule, răspunse Tammis, aşa cum era de aşteptat. Îmi pot permite să întreb de ce acest fapt este deosebit de adevărat în acest moment?

Blackmoore privi în sus spre servitorul său, care era călare încă, şi rânji.

— Pentru că locotenentul Aedelas Blackmoore ţine în mână ceva care îl va face vestit, bogat şi, cel mai grozav lucru dintre toate, puternic.

ammis Foxton era într-o stare de mare agitaţie, datorată direct şi inevitabil faptului că stăpânul său era teribil de nemulţumit. Când aduseseră progenitura de ore acasă, Blackmoore fusese aşa cum era pe câmpul de bătălie: ager, interesat, concentrat.

Pe zi ce trecea, orcii se dovedeau din ce în ce mai puţin a fi o provocare, iar bărbaţii obişnuiţi cu agitaţia bătăliilor aproape zilnice deveneau din ce în ce mai plictisiţi. Încăierările planificate se dovedeau extrem de populare, oferindu-le bărbaţilor o supapă pentru energiile lor înăbuşite, dând, de asemenea, şi o şansă ca nişte bani să treacă dintr-o mână într-alta.

Iar acest ore avea să fie crescut strict sub controlul oamenilor. Cu viteza şi cu puterea orcilor, dar cu cunoştinţele pe care avea să i le împărtăşească Blackmoore, urma să fie aproape de neînvins în meciurile planificate care aveau să se ivească.

Doar că urâţenia aia mică nu voia să mănânce, şi se

făcuse palidă şi tăcută în ultimele zile. Nimeni nu rostea nimic în cuvinte, dar toţi ştiau. Animăluţul murea.

Iar asta îl înfuriase pe Blackmoore. Odată, îl apucase chiar pe micul monstru şi încercase să îi îndese pe gât carne tăiată mărunt. Reuşise doar să îl înece, aproape, pe ore, pe care îl numise „Thrall", iar când Thrall scuipă afară carnea, Blackmoore îl lăsase efectiv pe ore să cadă pe paie şi ieşi cu paşi mari, înjurând, din grajdul în care orcul era găzduit pentru moment.

Acum Tammis se învârtea în jurul stăpânului său cu deosebită discreţie, alegându-şi cuvintele şi mai atent, chiar, decât de obicei. Şi totuşi, de cele mai multe ori, la plecarea de la o întâlnire cu locotenentul Blackmoore, fusese însoţit de câte o sticlă – uneori goală, uneori nu – ce zbura în urma lui.

Acum că se aşezase să mănânce, nevasta lui, Clannia, o femeie cu păr bălai şi obraji precum merele, care slujea la bucătărie, puse dinainte-i, pe masa de lemn, o farfurie cu mâncare rece şi îi frecă gâtul încordat. Faţă de Blackmoore, bucătarul vânjos şi gălăgios care era şeful bucătăriilor era un adevărat Paladin.

— Veşti? întrebă Clannia plină de speranţă.

Se aşeză stângace lângă el la masa primitivă de lemn. Dăduse naştere unui copil cu câteva săptămâni în urmă şi încă se mişca nesigur. Ea şi fiica lor cea mai mare, Taretha, mâncaseră cu multe ore în urmă. Nevăzută de niciunul dintre părinţi, fetiţa, care dormea cu frăţiorul ei bebeluş într-un pat mic lângă vatră, se trezise când intrase tatăl ei. Acum stătea în capul oaselor, cu buclele-i galbene acoperite de o căciulă de noapte, şi îi privea şi îi asculta vorbind pe adulţi.

— Da, şi proaste toate, spuse Tammis greoi, băgând în gură cu lingura supă sleită de cartofi.

Mestecă, înghiţi, şi continuă:

— Orcul e pe moarte. Nu vrea să ia nimic din ce îi dă Blackmoore în încercările-i de a-l hrăni.

Clannia suspină şi se întinse spre lucrul ei de mână. Acul lucea fugar înainte şi-napoi, cosând o rochie nouă

pentru Taretha.

— Cum e şi normal, spuse ea încet. Blackmoore nu ar fi trebuit să-şi facă de lucru aducând aşa ceva în Dumholde. Destul de rău că îi avem pe cei maturi strigând toată ziua. Abia aştept să fie gata lagărele de concentrare ca să nu mai fie problema noastră, a celor din Dumholde.

Se cutremură.

Taretha privea, tăcută. Ochii ei erau larg deschişi. Auzise şoapte vagi despre un bebeluş ore, dar aceasta era prima şansă pe care o avusese de a-i auzi pe părinţii ei discutând despre asta. Mintea ei tânără gândea repede. Orcii erau atât de mari şi de înspăimântători la înfăţişare, cu dinţii lor ascuţiţi, pielea verde şi voci adânci. îi zărise doar extrem de puţin, dar auzise toate povestirile. Dar un bebeluş nu putea fi mare şi înspăimântător. Aruncă o privire spre făptura măruntă a fratelui ei. Chiar în timp ce Taretha îl privea, Faralyn se agită, îşi deschise guriţa ca un boboc de trandafir şi, cu un ţipăt strident, anunţă că îi era foame.

Cu o mişcare fină, Clannia se ridică, îşi puse jos lucrul de mână, îşi ridică fiul, dezgoli un sân şi începu să îl alăpteze.

— Taretha! o dojeni ea aspru. Ar trebui să fii adormită.

— Eram, spuse Taretha, ridicându-se şi fugind la tatăl ei. L-am auzit pe tata intrând.

Tammis zâmbi obosit şi îi dădu voie Tarethei să i se caţere în poală.

— N-o să se întoarcă la culcare până nu termini cu Faralyn, îi spuse el Clanniei. Lasă-mă s-o ţin în braţe o vreme. Apuc atât de rar s-o văd, şi creşte precum buruiana.

Îi ciupi obrazul, iar ea chicoti.

— Dacă orcul moare, ne va merge rău aici tuturor, continuă el.

Taretha se încruntă. Răspunsul era evident.

— Tati, spuse ea, dacă e bebeluş, de ce încercaţi să-l faceţi să mănânce carne?

Amândoi adulţii se holbară la ea, uluiţi.

— Ce vrei să spui, micuţo? întrebă Tammis cu o voce încordată.

Taretha arătă spre fratele ei care sugea.

— Bebeluşii beau lapte, ca şi Faralyn. Dacă mama acestui bebeluş ore e moartă, el nu poate bea laptele ei.

Tammis continuă să se holbeze; apoi un zâmbet se răspândi încet pe chipu-i trudit.

— Din gurile copiilor… şopti el, strângându-şi apoi fiica la piept atât de tare încât ea începu să se agite, protestând.

— Tammis…

Vocea Clanniei era încordată.

— Draga mea, spuse el.

Ţinând-o pe Taretha cu un braţ, întinse celălalt peste masă spre nevasta lui.

— Tari are dreptate. În ciuda obiceiurilor lor barbare, orcii îşi alăptează copiii, la fel ca şi noi. Cea mai bună bănuială a noastră este că bebeluşul de ore are doar câteva luni. Nu-i de mirare că încă nu poate să mănânce carne. Încă nu are niciun dinte măcar.

El şovăi, dar chipul Clanniei se făcu palid, ca şi cum ar fi ştiut ce urma el să spună.

— Nu vrei să spui… nu-mi poţi cere să…

— Gândeşte-te la ce va însemna asta pentru familia noastră! exclamă Tammis. îl slujesc pe Blackmoore de zece ani. Nu l-am văzut niciodată aşa de preocupat de ceva. Dacă orcul ăla vă supravieţui datorită nouă, nu vom duce lipsă de nimic!

— Nu… *Nu pot*, bâlbâi Clannia.

— Nu poţi ce? întrebă Taretha, dar o ignorară amândoi.

— Te rog, imploră Tammis. Numai pentru câtăva vreme.

— Sunt monştri, Tam! strigă Clannia. Monştri, şi tu… tu vrei ca eu să…

Îşi acoperi faţa cu o mână şi începu să plângă în hohote. Copilul continuă să sugă, nederanjat.

— Tati, de ce plânge mami? întrebă Taretha neliniştită.

— Nu plâng, spuse Clannia cu voce groasă. Îşi şterse faţa udă şi se forţă să zâmbească.

— Vezi, dragă? E bine totul.

Se uită la Tammis şi înghiţi cu greu.

— Tatăl tău vrea ca eu să fac ceva, atâta tot.

Când Blackmoore auzi că nevasta servitorului său personal fusese de acord să îl alăpteze pe bebeluşul ore aflat pe moarte, familia Foxton fu inundată de cadouri. Materiale scumpe, cele mai proaspete fructe şi cărnurile cele mai alese, lumânări fine din ceară de albine – toate începură să apară regulat la uşa micuţei camere pe care familia o numea casă. Curând, camera aceea fu înlocuită cu alta, iar apoi cu un apartament şi mai mare. Lui Tammis Foxton îi fu dat propriul său cal, un murg straşnic numit Ladyfire. Clannia, numită acum Stăpâna Foxton, nu mai trebui să lucreze în bucătărie, ci îşi petrecea tot timpul cu copiii ei şi ocupându-se de nevoile a ceea ce Blackmoore numea „proiectul" său „special". Taretha purta haine frumoase şi avea chiar un preceptor, un bărbat agitat şi amabil pe nume Jaramin Skisson, trimis să o înveţe, ca pe o doamnă, să citească şi să scrie.

Dar nu îi fu niciodată permis să vorbească despre micuţa creatură care a locuit cu ei pe durata întregului an care a urmat şi care, când Faralyn a murit din cauza unei febre, a devenit singurul bebeluş din casa familiei Foxton. Iar când Thrall învăţă să mănânce cu propriile-i mâini micuţe un amestec scârbos de sânge, lapte de vacă şi terci, trei străjeri înarmaţi veniră şi îl smulseră cu forţa din braţele Tarethei. Feţita plânse şi protestă, şi primi o lovitură aspră drept răspuns la rugăminţile ei.

Tatăl ei o ţinu în braţe şi o făcu să tacă, sărutându-i obrazul palid unde se vedea urma roşie a unei mâini. Se potoli după o vreme, şi, dorind să pară o copilă ascultătoare, fu de acord să nu mai vorbească niciodată despre Thrall decât în termenii cei mai întâmplători.

Dar jură că nu avea să uite niciodată această

creatură ciudată care fusese aproape ca un frăţior pentru ea.

Niciodată.

— Nu, nu. Aşa.

Jaramin Skisson se apropie cu un pas de elevul său.

— Ţine-l aşa, cu degetele aici… şi aici. A, aşa e mai bine. Acum şi mişcarea aceasta… ca un şarpe.

— Ce este un şarpe? întrebă Thrall.

Avea doar şase ani, dar era deja aproape la fel de mare ca preceptorul său. Mâinile lui mari, neîndemânatice, nu ţineau cu uşurinţă condeiul subţire şi delicat, iar tăbliţa de argilă îi tot aluneca din mâini. Dar era încăpăţânat, şi hotărât să stăpânească litera aceasta pe care Jaramin o numea „S”.

Jaramin clipi îndărătul ochelarilor săi mari.

— Oh, desigur, spuse el, mai mult pentru sine însuşi decât către Thrall. Un şarpe e o reptilă fără picioare. Arată ca litera aceasta.

Thrall se lumină, lămurit.

— Ca un vierme, spuse el.

Îşi făcuse adesea gustare din porţiile acelea micuţe care îşi croiau drum până în celula lui.

— Da, seamănă cu un vierme. Încearcă din nou, singur de data aceasta.

Thrall scoase limba ca să îl ajute să se concentreze. O formă tremurată apăru pe argilă, dar Thrall ştiu că putea fi recunoscută drept un „S”. Mândru de sine însuşi, i-o întinse lui Jaramin.

— Foarte bine, Thrall! Cred că ar fi timpul să începem să te învăţăm numerele, spuse preceptorul.

— Dar mai întâi, e vremea să înveţi să lupţi, nu, Thrall?

Thrall se uită în sus şi văzu făptura deşirată a stăpânului său, locotenentul Blackmoore, stând în pragul uşii. Păşi înăuntru. Thrall auzi încuietoarea închizându-se cu un pocnet de cealaltă parte a uşii. Nu încercase niciodată să fugă, dar străjerii păreau a se aştepta întotdeauna la asta.

Imediat, Thrall se prosternă, culcându-se la pământ, aşa cum îl învăţase Blackmoore. O mângâiere blândă pe cap îi spuse că avea permisiunea de a se ridica. Se ridică, poticnindu-se, în picioare, simţindu-se dintr-odată mai mare, chiar, şi mai neîndemânatic decât de obicei. Se uită în jos la cizmele lui Blackmoore, aşteptând ceea ce îi pregătise stăpânul său, orice avea să fie.

— Cum merg lecţiile? îl întrebă Blackmoore pe Jaramin, ca şi cum Thrall nu ar fi fost de faţă.

— Foarte bine. Nu îmi dădusem seama că orcii sunt într-atât de inteligenţi, dar…

— Este inteligent nu pentru că este ore, îl întrerupse Blackmoore, cu o voce destul de tăioasă ca să îl facă pe Thrall să tresară. Este inteligent pentru că oamenii l-au învăţat. Să nu uiţi asta niciodată, Jaramin. Şi nici tu.

Cizmele se întoarseră în direcţia lui Thrall.

— Nici tu nu trebuie să uiţi asta.

Thrall îşi scutură violent capul.

— Uită-te la mine, Thrall.

Thrall şovăi, apoi îşi ridică privirea, ochii albaştri.

Ochii lui Blackmoore sfredeliră într-ai lui.

— Ştii ce înseamnă numele tău?

— Nu, domnule.

Vocea lui răsuna atât de aspră şi de adâncă, chiar şi pentru propriile sale urechi, faţă de cântecul în ritm vioi atât de muzical din vocile oamenilor.

— Înseamnă sclav. Înseamnă că tu îmi aparţii mie.

Blackmoore făcu un pas înainte şi împunse pieptul orcului cu un arătător ţeapăn.

— Înseamnă *că eu sunt proprietarul tău*. Înţelegi asta?

Preţ de o clipă, Thrall fu atât de şocat încât nu răspunse. Numele lui însemna *sclav*? Suna atât de plăcut când îl rosteau oamenii, fusese convins că era un nume bun, un nume demn, vrednic.

Mâna înmănuşată a lui Blackmoore se ridică şi îl pălmui pe Thrall peste faţă. Deşi locotenentul lovise viguros cu mâna, pielea lui Thrall era atât de groasă şi de

dură încât orcul abia de simţi palma. Şi totuşi lovitura îl durea profund. Stăpânul său îl lovise! O mână mare, cu unghiile negre tăiate scurt, se ridică şi îi atinse obrazul.

— Răspunzi când ţi se vorbeşte, izbucni Blackmoore. Înţelegi cel i-am spus?

— Da, Stăpâne Blackmoore, răspunse Thrall, vocea-i adâncă de-abia şoptind.

— Excelent.

Faţa mânioasă a lui Blackmoore se relaxă într-un zâmbet aprobator. Dinţii lui se vedeau albi în contrast cu părul negru al ciocului dimprejur. Atât de repede, toate erau bune şi frumoase din nou. Thrall fu străbătut de un val de uşurare. Buzele lui se ridicară în cea mai bună imitaţie a zâmbetului lui Blackmoore pe care o putu face.

— Nu face asta, Thrall, spuse Blackmoore. Te face să arăţi şi mai urât decât eşti deja.

Brusc, zâmbetul dispăru.

— Locotenente, spuse Jaramin încet. Încearcă doar să vă imite zâmbetul, atâta tot.

— Ei bine, n-ar trebui. Oamenii zâmbesc. Orcii nu. Ai zis că merge bine cu lecţiile, da? Ştie să citească şi să scrie, aşadar?

— Citeşte la un nivel destul de avansat. Cât despre scris, înţelege cum, dar degetele lui groase întâmpină dificultăţi în privinţa unor litere.

— Excelent, zise Blackmoore din nou. Atunci nu mai avem nevoie de serviciile tale.

Thrall inspiră iute şi se uită la Jaramin. Bărbatul mai vârstnic păru a fi la fel de surprins de afirmaţie ca şi el.

— Mai sunt încă multe lucruri pe care nu le ştie, domnule, bâlbâi Jaramin. Ştie prea puţin despre numere, despre istorie, despre artă…

— Nu are nevoie să stăpânească istoria, şi pot să îl învăţ eu însumi ce are nevoie să ştie despre numere. Şi ce nevoie are un sclav să ştie despre artă, hm? îmi închipui că eşti de părere că asta ar fi o pierdere de vreme, nu, Thrall?

Thrall se gândi în treacăt la ziua în care Jaramin adusese o mică statuetă şi îi spusese cum era sculptată, se

gândi la discuţia lor despre cum fusese ţesut scutecul lui cu odinioară strălucitoarele-i culori alb-albastru. Aceea, spusese Jaramin, era „artă”, iar Thrall fusese dornic să afle mai multe despre cum se făceau astfel de lucruri frumoase.

— Precum doreşte stăpânul meu, la fel doreşte şi Thrall, zise el supus, dezminţind sentimentele din inima sa.

— Aşa e. Nu ai nevoie să ştii lucrurile acelea, Thrall. Ai nevoie să înveţi cum să te lupţi.

Cu o afecţiune ce nu-i era caracteristică, Blackmoore întinse o mână şi o puse pe umărul enorm al lui Thrall. Thrall tresări, apoi se holbă la stăpânul său.

— Am vrut să înveţi să citeşti şi să scrii pentru că s-ar putea ca într-o zi să îţi confere un avantaj asupra adversarului tău. O să am grijă să înveţi a mânui cu iscusinţă toate armele pe care le-am văzut vreodată. Te voi învăţa despre strategie, Thrall, şi despre înşelătorie. Vei fi faimos în ringul gladiatorilor. Mii îţi vor scanda numele când vei apărea. Cum sună asta, ei?

Thrall îl văzu pe Jaramin întorcându-se şi adunându-şi lucrurile. îl duru într-un mod ciudat să vadă condeiul şi tăbliţa de argilă dispărând pentru ultima oară în sacul lui Jaramin. Cu o privire fugară şi grabnică înapoi, Jaramin se îndreptă spre uşă şi bătu. îi fu deschisă. Se strecură afară, iar uşa fu închisă şi încuiată.

Blackmoore aştepta răspunsul lui Thrall. Thrall învăţa iute, şi nu dorea să fie lovit din nou pentru a fi şovăit în a răspunde. Forţându-se să pară că şi credea ceea ce spunea, îi zise stăpânului său:

— Sună captivant. Mă bucur că stăpânul meu doreşte ca eu să urmez această cale.

Pentru prima oară din câte îşi putea aminti, orcul Thrall păşi afară din celula sa. Privi lung, minunându-se, în timp ce, cu doi străjeri dinainte-i şi doi dinapoi, şi cu Blackmoore păstrând ritmul, străbătu câteva coridoare şerpuitoare din piatră. Urcară un set de trepte, apoi traversară, apoi în jos pe nişte scări şerpuitoare atât de înguste încât păreau că se strâng în jurul lui Thrall.

În faţă era o strălucire ce îl făcu pe Thrall să

clipească. Se apropiau de acea strălucire, iar teama de necunoscut puse stăpânire pe el. Când străjerii de dinaintea lui ieşiră din coridor, intrând într-o curte deschisă, Thrall îngheţă. Pământul dinainte-i era galben şi maro, nu familiarul gri al pietrei. Lucruri negre care semănau cu străjerii erau întinse pe jos şi urmau fiecare mişcare a lor.

— Ce faci? izbucni Blackmoore. Hai afară. Alţii ţinuţi aici şi-ar da braţul drept ca să poată să umble pe-afară în lumina soarelui.

Thrall cunoştea cuvintele. „Lumina soarelui" era ceea ce intra în celula lui printre stinghii. Dar era atât de multă lumină solară acolo afară! Şi ce era cu lucrurile acelea negre ciudate? Ce erau?

Thrall arătă cu degetul lucrurile negre în formă de om de pe pământ. Spre ruşinea lui, străjerii începură a râde. Unul dintre ei începu în curând a-şi şterge lacrimile de râs de pe faţă. Blackmoore se făcu roşu.

— Idiotule ce eşti, spuse el, alea sunt doar… Pe lumina ochilor, m-am ales cu un ore căruia îi e frică de propria-i umbră?

Făcu un gest cu mâna, iar unul dintre străjeri îl împunse adânc în spate pe Thrall cu vârful unei suliţe. Deşi pielea lui groasă îl protejă, împunsătura îl ustură, iar Thrall merse împleticit înainte.

Ochii îl ardeau, şi ridică mâinile să îi acopere. Şi totuşi, căldura neaşteptată a… luminii soarelui… pe cap şi spate era plăcută. Încet, îşi coborî mâinile şi clipi, lăsându-şi ochii să se obişnuiască cu lumina.

Ceva uriaş şi verde se contură nedesluşit dinaintea lui.

Instinctiv, se îndreptă cât era de înalt şi mugi către acel ceva. Şi mai mult râs din partea străjerilor, dar, de data aceasta, Blackmoore dădu din cap aprobator faţă de reacţia lui Thrall.

— Aceea e o imitaţie de luptător, spuse el. Este făcut doar din pânză pentru ambalaj şi câlţi şi vopsea, Thrall. E un trol.

Stânjeneala se aprinse din nou în Thrall. Acum că se uita mai de aproape, îşi putea da seama că nu era ceva viu. Paiele îi slujeau drept păr imitaţiei de luptător, şi se putea vedea unde era cusut.

— Chiar aşa arată un trol? întrebă el.

Blackmoore chicoti.

— Doar vag, spuse el. Nu a fost creat pentru realism, ci pentru exerciţiu. Priveşte.

Întinse un braţ înmănuşat, iar unul dintre străjeri îi înmână ceva.

— Aceasta e o sabie de lemn, explică Blackmoore. O sabie este o armă, iar noi folosim lemnul pentru antrenament. Când te vei fi antrenat suficient cu asta, vei trece la obiectul adevărat.

Blackmoore ţinu sabia în ambele mâini. Luă poziţie în centru, apoi se repezi la trolul pentru antrenament. Reuşi să îl lovească de trei ori, o dată în cap, o dată în corp, şi o dată de-a lungul braţului fals care ţinea o armă de pânză, fără a pierde din viteză sau ritm. Respirând doar un pic mai din greu, se întoarse împrejur şi se apropie cu paşi mărunţi şi repezi.

— Acum încearcă şi tu, zise Blackmoore.

Thrall întinse mâna după armă. Degetele lui groase se strânseră în jurul mânerului. I se potrivea în palmă mult mai bine decât i se potrivise condeiul. Senzaţia era mai plăcută, de asemenea, aproape familiară. Îşi potrivi mânerul în strânsoarea mâinilor, încercând să facă ceea ce îl văzuse făcând pe Blackmoore.

— Foarte bine, zise Blackmoore.

Către unul dintre străjeri, spuse:

— Ia te uită la asta! îi vine natural. Aşa cum am ştiut că avea să fie. Acum, Thrall… atacă!

Thrall se răsuci. Pentru prima oară în viaţă, corpul său părea dornic să facă ceea ce îi cerea el. Ridică sabia, şi, spre surpriza lui, un muget îi izbucni afară din gât. Picioarele începură să i se mişte ritmic aproape prin voinţă proprie, purtându-l lin şi iute spre imitaţia de trol. Ridică sabia – o, era atât de uşor – şi o coborî într-un arc întins

de-a curmezişul corpului trolului.

Se auzi un trosnet teribil, iar trolul pluti prin aer. Thrall se temu, dintr-odată, că făcuse ceva îngrozitor de greşit, graţia lui se.

prefăcu în stângăcie, iar Thrall se împletici în propriile-i picioare. Se izbi zdravăn de pământ şi simţi cum sabia de lemn trosni sub el.

Thrall se ridică greoi în picioare, se prosternă din nou, culcându-se la pământ, sigur că avea să urmeze cine ştie ce pedeapsă teribilă. Făcuse bucăţi imitaţia de trol şi distrusese sabia de antrenament. Era atât de mare, atât de neîndemânatic…!

Urale puternice umplură văzduhul. În afară de Jaramin, de străjerii tăcuţi şi de vizitele ocazionale ale lui Blackmoore, Thrall nu avusese parte de prea multă interacţiune cu oamenii. Nu învăţase, fireşte, să distingă în amănunţime zgomotele lor fără cuvinte, dar avea o stranie bănuială că acestea nu erau zgomote de mânie. Se uită precaut în sus.

Blackmoore avea un zâmbet enorm pe chip, ca şi străjerii, de altfel. Unul dintre ei îşi unea palmele pentru a crea un ropot puternic, răsunător. Când Blackmoore se uită la Thrall, zâmbetul i se lărgi şi mai mult.

— Nu am spus eu că avea să întreacă toate aşteptările? strigă Blackmoore. Foarte bine, Thrall! Foarte bine!

Thrall clipi, nesigur.

— Eu… asta nu a fost greşit? întrebă el. Trolul şi sabia… le-am stricat.

— Ca naiba de bine le-ai sfărâmat! Roteşti pentru prima dată în viaţă o sabie, iar trolul zboară cât e curtea!

Euforia lui Blackmoore scăzu, iar el îşi puse prieteneşte braţul în jurul tânărului ore. Thrall se încordă, apoi se relaxă.

— Să presupunem că ai fi în ringul gladiatorilor, spuse Blackmoore. Să presupunem că trolul acela ar fi adevărat, că sabia ta ar fi adevărată. Şi să presupunem că la primul tău atac l-ai lovi atât de tare încât ar cădea foarte

departe. Nu vezi că asta ar fi un lucru bun, Thrall?

Orcul presupuse că aşa era. Buzele lui mari fură cât pe ce să se întindă peste dinţi într-un zâmbet, dar el se abţinu, înfrângându-şi impulsul. Blackmoore nu fusese niciodată până acum atât de mulţumit de el, atât de bun cu el, iar el nu dorea să facă nimic care să strice momentul.

Blackmoore strânse umărul lui Thrall, apoi se întoarse spre oamenii săi.

— Tu! strigă către un străjer. Pune trolul acela înapoi în suliţă şi asigură-te că e destul de zdravăn ca să reziste loviturilor puternice ale lui Thrall. Tu, adu-mi o altă sabie de antrenament. La naiba, adu-mi cinci. Thrall e în stare să le rupă pe toate!

Cu colţul ochiului, Thrall văzu o mişcare. Se întoarse şi văzu un bărbat înalt, zvelt, cu păr creţ, îmbrăcat într-o livrea în culorile roşu, negru şi auriu, semn că era unul dintre servitorii lui Blackmoore. Cu el era o fiinţă umană foarte mică, cu păr de un galben aprins. Nu arăta defel ca străjerii pe care îi cunoştea Thrall. Se întrebă dacă era un copil de-al oamenilor. Arăta mai blând, mai delicat, iar veşmintele nu erau pantalonii şi tunica pe care le purtau ceilalţi, ci un veşmânt lung, curgător, ce atingea uşor pământul prăfuit. Era, dar, un copil-femeie?

Ochii lui îi întâlniră pe cei albaştri ai copilului. Ea nu păru deloc speriată de urâta lui înfăţişare. Din contră, îi întâlni candid, deschis, privirea lungă, iar în timp ce el o privea, ea îi zâmbi luminos şi îi făcu cu mâna, ca şi cum ar fi fost fericită să îl vadă.

Cum se putea aşa ceva? Chiar în timp ce Thrall o privea, încercând să îşi dea seama cum s-ar fi cuvenit să răspundă, bărbatul care o însoţea îi strânse umărul cu mâna şi o conduse afară.

Întrebându-se, încă, ce se întâmplase, Thrall se întoarse înapoi spre bărbaţii care strigau urale şi aplaudau, şi îşi strânse mâna mare şi verde în jurul mânerului unei alte săbii de antrenament.

III

u stabilită destul de repede o rutină, pe care Thrall avea să o urmeze de-a lungul următorilor câţiva ani. Era hrănit în zori, mâinile şi picioarele îi erau prinse în cătuşe care îi permiteau să meargă, târşâind picioarele, până afară în curtea cetăţii Dumholde, iar acolo se antrena. La început, Blackmoore însuşi conduse antrenamentul, arătându-i mişcările de bază, lăudându-l, adesea, călduros. Alteori, însă, Blackmoore era iute la mânie şi nimic din ce putea face Thrall nu îl mulţumea, în astfel de momente, vorba nobilului era uşor nedesluşită, mişcările îi erau necontrolate, şi îl ocăra pe ore fără niciun motiv, din câte putea Thrall să înţeleagă. Thrall ajunse să accepte pur şi simplu faptul că era nevrednic. Dacă Blackmoore îl ocăra, era, fără doar şi poate, pentru că aşa merita; orice laudă se datora, pur şi simplu, bunătăţii, bunăvoinţei stăpânului său.

După câteva luni, însă, apăru un alt bărbat, iar Thrall încetă a-l mai vedea pe Blackmoore în mod regulat. Acest bărbat, pe care Thrall îl ştia doar sub numele de Sergent, era uriaş după standardele oamenilor. Avea mai bine de doi metri înălţime, şi un piept lat şi bombat, năpădit de păr creţ şi roşu. Părul de pe cap îi era roşu aprins, iar smocurile zbârlite se potriveau bine cu barba-i lungă. Purta o eşarfă neagră înnodată în jurul gâtului, iar într-o ureche purta, ostentativ, un cercel mare. În prima zi când venise să li se adreseze lui Thrall şi celorlalţi luptători care erau antrenaţi alături de el, îi fixase pe fiecare cu o privire insistentă şi aspră şi strigase o provocare.

— Vedeţi ăsta?

Arătă cu un arătător butucănos spre inelul lucitor din urechea lui stângă.

— Nu l-am scos pe ăsta din ureche de treisprezece ani. Am antrenat mii de recruţi, toţi ca voi, căţeluşilor. Şi fiecărui grup îi ofer aceeaşi provocare: Smulgeţi acest inel din urechea mea şi vă las să mă snopiţi în bătaie.

Rânji, dezvelind câteva gingii boante.

— Nu vă vine s-o faceţi acu', poate, da' pe când voi fi terminat cu voi, o să fiţi în stare să vă vindeţi mama pentru a avea şansa de a încerca să mă loviţi. Dar dacă o să fiu vreodată aşa de încet încât să nu pot respinge un atac al oricăreia dintre voi, domniţelor, atunci o să merit să mi se smulgă urechea şi să fiu obligat să înghit ce mi-a mai rămas din dinţi.

Se plimbase agale de-a lungul şirului de bărbaţi, iar acum se opri brusc în dreptul lui Thrall.

— Asta e de două ori mai valabil pentru tine, goblinule crescut peste măsură, mârâi Sergent arătându-şi dinţii.

Thrall îşi coborî privirea, zăpăcit. Fusese învăţat să nu ridice, niciodată, mâna împotriva oamenilor. Şi totuşi, se părea că trebuia să lupte împotriva lor. În niciun caz nu avea să încerce vreodată să îi smulgă Sergentului cercelul din ureche.

O mână mare se strecură sub bărbia lui Thrall şi o ridică în sus.

— Te uiţi la mine când vorbesc cu tine, înţeles?

Thrall aprobă din cap, zăpăcit acum peste poate. Blackmoore nu voia ca el să îi întâlnească privirea. Bărbatul acesta tocmai îi poruncise să facă exact acest lucru. Ce trebuia să facă?

Sergent îi împărţi în perechi. Numărul era impar, aşa că Thrall rămase singur. Sergent merse drept spre el şi îi aruncă o sabie de lemn. Instinctiv, Thrall o prinse. Sergent mormăi aprobator.

— Bună coordonare între ochi şi mână, spuse el.

Ca toţi ceilalţi bărbaţi, Sergent avea un scut şi purta o armură grea şi bine căptuşită care să îi apere corpul şi capul. Thrall nu avea nicio armură. Pielea lui era atât de groasă încât orcul abia de simţea loviturile, iar Thrall

creştea atât de repede, încât orice îmbrăcăminte sau armură făcute pentru el ajungeau în curând să fie mult prea mici.

— Să vedem cum te aperi, dar!

Şi, fără niciun alt avertisment, Sergent îl atacă pe Thrall.

Preţ de-o clipită, Thrall şovăi, şi se dădu înapoi din faţa atacului. Apoi, ceva dinăuntrul său păru să-şi reintre automat în făgaş. Nu se mai mişca dintr-o poziţie de teamă şi confuzie, ci dintr-una de încredere. Se îndreptă de spate, arătându-şi pe deplin adevărata înălţime, şi îşi dădu seama că creştea atât de repede încât era mai înalt chiar decât adversarul său. Ridică braţul stâng, care, ştia, avea să ţină, într-o zi, un scut mai greu decât un om, pentru a se apăra de sabia de lemn, şi îşi coborî într-un arc precis propria armă de antrenament. Dacă Sergent nu ar fi reacţionat cu iuţeală uluitoare, sabia lui Thrall s-ar fi izbit de coiful lui. Iar Thrall ştia că, chiar şi cu acea protecţie, puterea din spatele loviturii sale era atât de mare încât l-ar fi ucis, probabil, pe Sergent.

Dar Sergent fu ager, iar scutul său blocă lovitura posibil mortală a lui Thrall. Thrall mârâi surprins când Sergent reuşi o lovitură în plin în mijlocul descoperit al lui Thrall. Thrall se poticni, pierzându-şi pentru o clipă echilibrul.

Sergent profită de ocazie şi atacă, dând trei lovituri iuţi ce ar fi ucis un om fără armură. Thrall îşi redobândi echilibrul şi simţi o emoţie ciudată, fierbinte, urcând prin el ca un talaz. Dintr-odată, lumea lui se îngustă, ajungând să cuprindă doar fiinţa din faţa lui. Toată frustrarea şi neajutorarea lui pieriră, înlocuite de un singur ţel: să îl ucidă pe Sergent.

Strigă tare, tăria propriei voci speriindu-l chiar şi pe el, apoi atacă. Ridică arma şi lovi, ridică şi lovi, revărsând o ploaie de lovituri asupra omului masiv. Sergent încercă să se retragă, dar

...Ca toţi bărbaţii, Sergent avea un scut şi purta o armură grea şi bine căptuşită care să îi apere corpul şi capul.

ghetele pe care le avea în picioare alunecară pe o piatră. Căzu pe spate. Thrall strigă din nou, iar o dorinţă intensă de a sfărâma capul lui Sergent şi de a-l face terci îl străbătu precum un val incandescent. Sergent reuşi să-şi pună sabia dinainte şi pară cele mai multe dintre lovituri, dar acum Thrall îl ţintuise între picioarele-i puternice. Trallâşi aruncă deoparte sabia şi întinse mâinile mari. Dacă ar fi putut să le strângă în jurul gâtului lui Blackmoore...

Înspăimântat de imaginea ce îi înotă dinaintea ochilor, Thrall îngheţă, cu degetele la doar câţiva centimetri de gâtul Sergentului. Acesta era protejat de o apărătoare pentru gât, bineînţeles, dar degetele lui Thrall erau puternice. Dacă ar fi reuşit să cuprindă...

Apoi, câţiva bărbaţi se năpustiră cu toţii deodată

asupra lui, strigând la el şi smulgându-l de deasupra corpului lungit pe jos al instructorului de lupte. Acum Thrall era pe spate, iar braţele-i puternice erau ridicate pentru a para loviturile mai multor săbii. Auzi un sunet ciudat, un *zăngănit*, iar apoi văzu ceva metalic prinzând şi reflectând lumina puternică a soarelui.

— Opreşte-te! strigă Sergent, cu o voce atât de tare şi poruncitoare de parcă nu ar fi fost la câţiva centimetri de moarte cu puţin timp înainte. Să te ia naiba, opreşte-te sau îţi retez braţul ăla blestemat! Pune-ţi sabia în teacă în momentul ăsta, Maridan!

Thrall auzi un clinchet. Apoi două braţe puternice le apucară pe ale lui şi fu tras în sus până ajunse să stea în picioare. Se holbă la Sergent.

Spre totala lui surprindere, Sergent râse zgomotos şi îl bătu pe ore cu mâna pe umăr.

— Bună treabă, băiete. N-am ajuns niciodată atât de aproape de a mi se înşfăca inelul – şi asta în prima înfruntare cu acest scop. Eşti un războinic înnăscut, dar ai uitat ţelul, nu-i aşa?

Indică inelul de aur.

— Acesta era ţelul, nu să mă storci până scoţi viaţa din mine.

Thrall se străduia să vorbească.

— Îmi pare rău, Sergent. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Aţi atacat, şi apoi…

Nu avu de gând să spună despre imaginea lui Blackmoore ce îi trecuse fulgerător prin minte. Era destul de rău că îşi pierduse capul.

— Cu unii duşmani o să vrei să faci ceea ce tocmai ai făcut, spuse, surprinzător, Sergent. Bună tactică ai avut. Dar pe alţi adversari, precum, de exemplu, toţi oamenii cu care te vei confrunta, vei vrea să îi pui la pământ şi să termini aşa. Să te opreşti acolo. Setea de sânge ţi-ar putea salva pielea într-o bătălie adevărată, dar pentru luptele de gladiatori va trebui să fii mai mult aici – îşi bătu uşor o tâmplă cu degetele – decât aici, şi se bătu uşor cu palma peste burtă. Vreau să citeşti nişte cărţi despre strategie.

Ştii să citeşti, nu-i aşa?

— Puţin, izbuti Thrall să spună.

— Trebuie să înveţi istoria campaniilor militare. Căţeluşii ăştia o ştiu cu toţii, zise el, gesticulând cu mâna spre ceilalţi tineri soldaţi. Pentru o vreme, ăsta va fi avantajul lor.

Se întoarse spre ei şi îi privi aspru.

— Dar numai pentru o vreme, flăcăilor. Ăsta are curaj şi putere, şi încă nu-i decât un pui.

Bărbaţii îi aruncară priviri ostile lui Thrall. Thrall simţi o căldură neaşteptată, o fericire cum nu mai cunoscuse niciodată până atunci. Mai-mai că îl omorâse pe omul acesta, dar nu fusese dojenit. În schimb, i se spusese că trebuia să înveţe, să se perfecţioneze, să ştie când să lupte ca să ucidă şi când să arate… ce? Cum se chema atunci când cruţai un adversar?

— Sergent, uneori… aţi spus că uneori nu ucizi. De ce nu? zise el, întrebându-se dacă avea să fie pedepsit pentru a fi dat glas întrebării.

Sergent îl privi drept.

— Se cheamă îndurare, Thrall, rosti el liniştit. Şi vei învăţa şi despre asta.

Îndurare. În şoaptă, rosti de câteva ori cuvântul. Era un cuvânt dulce.

— L-ai lăsat să-ţi facă asta?

Deşi Tammis nu ar fi trebuit să fie părtaş la această conversaţie particulară între stăpânul său şi omul pe care îl angajase pentru a-l antrena pe Thrall, vocea stridentă a lui Blackmoore ajungea până la el. Oprindu-se din îndeletnicirea de a curăţa noroiul de pe ghetele lui Blackmoore, Tammis ciuli urechile ca să asculte. Nu credea că asta însemna a trage cu urechea. Credea că aceasta era o cale vitală de a proteja bunăstarea familiei sale.

— A fost o bună mişcare de războinic, răspunse Sergent Nu ştiu-cum, nepărând deloc a fi în defensivă. L-am tratat aşa cum l-aş fi tratat pe oricare alt bărbat.

— Dar Thrall nu e un bărbat, e un ore! Nu

observaseşi?

— Ba da, observasem, zise Sergent.

Tammis se mută astfel încât să poată vedea prin uşa întredeschisă. Sergent nu părea a fi la locul lui în camera de primire bogat decorată a lui Blackmoore.

— Şi nu e treaba mea să întreb de ce îl vreţi instruit atât de serios, de minuţios.

— Ai dreptate în privinţa asta.

— Dar îl vreţi *într-adevăr* instruit serios, zise Sergent. Şi asta e exact ceea ce fac.

— Mai-mai lăsându-l să te omoare?

— Lăudând o mişcare bună, şi învăţându-l când e bine să folosească setea de sânge şi când e bine să-şi păstreze calmul şi mintea limpede! mârâi Sergent.

Tammis îşi înăbuşi un zâmbet. Însă, în mod evident, era din ce în ce mai dificil pentru Sergent să îşi păstreze calmul.

— Dar nu pentru asta am venit. Înţeleg că l-aţi învăţat să citească. Vreau să se uite la nişte cărţi-Tammis căscă gura de mirare.

— Ce? strigă Blackmoore.

Tammis uitase cu totul de treaba pe care o făcea de ochii lumii. Se holbă prin crăpătura uşii, cu o perie într-o mână şi cu o gheată noroioasă în cealaltă, ascultând cu multă atenţie. Când fu bătut uşor pe umăr, mai-mai că îşi ieşi din fire.

Cu inima bătându-i nebuneşte, se întoarse şi o văzu pe Teretha. Ea îi rânji precum un drăcuşor, plimbându-şi ochii între chipul tatălui ei şi uşă. Evident, ştia exact ce făcea el.

Tammis se simţi stânjenit. Dar emoţia aceea fu întrecută de o dorinţă aprinsă de a şti ce era pe cale să se întâmple. Ridică un deget, ducându-l la buze, iar Taretha aprobă dând cuminte din cap.

— Acu, de ce l-aţi învăţat pe un ore să citească dacă nu voiaţi să citească?

Blackmoore bolborosi ceva incoerent.

— Are creier, indiferent ce altceva vei fi crezând

despre el, şi de-l vrei instruit aşa cum mi-ai zis, atunci trebuie să-l faci să înţeleagă tacticile de luptă, hărţile, strategiile, tehnicile de asediu…

Sergent număra calm toate aceste lucruri pe degete.

— Bine! explodă Blackmoore. Deşi îmi imaginez că o să apuc ziua în care o să regret asta…

Merse cu paşi mari spre peretele cu cărţi şi alese degrabă câteva.

— Taretha! zbieră el.

Ambii servitori Foxton, atât cea tânără cât şi cel bătrân, săriră. Taretha îşi netezi iute părul, îşi puse o expresie plăcută pe chip şi intră în cameră.

Făcu o reverenţă.

— Da, domnule?

— Ţine.

Îi întinse cărţile.

Erau mari şi împovărătoare şi îi umplură braţele. Se uită la el peste marginea cărţii de deasupra; doar ochii i se vedeau.

— Vreau să îi dai astea străjerului lui Thrall ca să i le dea lui.

— Da, domnule, răspunse Taretha, ca şi cum ar fi fost ceva ce i se cerea să facă în fiecare zi şi nu una dintre cele mai şocante porunci pe care le auzise de la stăpânul ei.

— Sunt un pic cam grele, domnule… pot merge până în odaia mea să iau un sac? Va fi mai uşor să le car astfel.

Părea întruchiparea perfectă a micuţei servitoare cu totul şi cu totul supuse. Doar Tammis şi Clannia ştiau ce minte ageră – şi ce limbă ascuţită – erau ascunse în spatele acelui chip înşelător de suav. Blackmoore se înmuie uşor şi îi mângâie capul bălai.

— Desigur, copilă. Dar să le duci direct acolo, înţeles?

— Întru totul, domnule. Vă mulţumesc, domnule.

Păru a încerca să se aplece într-o reverenţă, se răzgândi şi plecă.

Tammis închise uşa în urma ei. Taretha se întoarse spre el, iar ochii ei mari străluceau.

— O, tati! zise ea, cu voce slabă încât să nu se audă

departe. O să ajung să îl văd!

Lui Tammis i se strânse inima. Sperase ca ea să fi depăşit acest interes tulburător pentru bunăstarea orcului.

— Nu, Taretha. Trebuie doar să înmânezi străjerilor cărţile, atâta tot.

Chipul ei se întristă, iar ea se îndepărtă supărată.

— Numai că… de când a murit Faralyn… el e singurul frăţior pe care îl mai am.

— Nu este fratele tău, e un ore. Un animal, bun doar pentru lagăre sau pentru luptele cu gladiatori. Ţine minte asta.

Lui Tammis nu îi plăcea să îşi dezamăgească fiica în nicio privinţă, dar era pentru binele copilei. Nu trebuia să se observe că ea era interesată de soarta lui Thrall. Doar rău avea să iasă din asta dacă ar fi aflat vreodată Blackmoore.

Când uşa celulei sale se deschise larg, cu o trântitură, Thrall dormea dus, epuizat de agitaţia antrenamentului din ziua aceea. Clipi somnoros, apoi se ridică în picioare când intră unul dintre străjeri cărând un sac mare.

— Locotenentul zice că astea sunt pentru tine. Vrea să le termini pe toate şi să fii în stare să vorbeşti cu el despre ele, spuse străjerul.

Era o umbră de dispreţ în vocea lui, dar Thrall nu luă asta în seamă. Străjerii îi vorbeau întotdeauna cu dispreţ.

Uşa fu închisă şi încuiată. Thrall se uită la sac. Cu o delicateţe care îi dezminţea corpul uriaş, dezlegă nodul şi vârî mâna înăuntru. Degetele lui se strânseră jurul a ceva dreptunghiular şi tare, dar care ceda puţin.

Nu se putea. Îşi amintea cum era la atingere…

Abia îndrăznind să spere, scoase obiectul în lumina slabă a celulei sale şi se holbă la el. Era, într-adevăr, o carte. Citi titlul, cu voce tare, ca să îl audă: „*Istoria Alianţei din Lor-lordaeron*”. Apucă nerăbdător o a doua carte, iar apoi o a treia. Toate erau cărţi de istorie militară. Când deschise una dintre ele, ceva flutură, căzând pe podeaua acoperită cu paie a celulei sale. Era o mică bucată

de pergament, împăturită strâns.

Curios, o despături, având multă răbdare cu degetele-i mari. Era un bilet. Buzele lui se mişcară, dar nu citi cu voce tare:

Dragă Thrall.

Stăpânul B. a dat ordin ca tu să ai aceste cărţi. Mă bucur atât de mult pentru tine. Nu ştiam că te lăsase să înveţi să citeşti. M-a lăsat şi pe mine să învăţ să citesc şi îmi place să citesc. Mi-e dor de tine şi sper că eşti bine. Se pare că ceea ce te pun să faci în curte doare Sper că eşti bine. Mi-ar plăcea să continui să vorbesc cu tine ai vrea? Dacă da, scrie-mi un bilet pe spatele acestei hârtii, împăştureşte-o la loc şi pune-o înapoi în cartea în care am pus-o eu. Voi încerca să vin să te văd dacă nu uită-te după mine sunt fetiţa care ţi-a Scut atunci cu mâna. Sper că îmi vei răspunde!!!

Cu drag, Taretha

P.S. Nu spune nimănui despre bilet o vom ÎNCURCA RĂU DE TOT!!!

Thrall se aşeză greoi. Nu îi venea să creadă ceea ce tocmai citise. Îşi amintea de micuţul copil-femeie şi se întrebase de ce îi făcuse cu mâna. Evident, îl cunoştea şi… şi avea o părere *bună* despre el. Cum se putea aşa ceva? Cine era ea?

Întinse un arătător şi se uită lung la unghia grosolană, tăiată. Trebuia să fie îndeajuns de bună. Pe braţu-i stâng se vindeca o zgârietură. Thrall împunse cât de adânc putu şi după câteva încercări reuşi să deschidă din nou rana mică. O picătură vâscoasă şi stacojie îi răsplăti eforturile. Folosind unghia drept condei, scrise cu grijă pe spatele biletului un singur cuvânt:

DA.

IV

Thrall avea doisprezece ani când văzu primul său ore. Se antrena în afara teritoriului fortăreţei. După ce Thrall câştigase prima sa bătălie la frageda vârstă de opt ani, Blackmoore fusese de acord cu planul Sergentului de a da orcului mai multă libertate – cel puţin în ceea ce privea antrenamentele. Avea, totuşi, o cătuşă legată strâns de un picior, cătuşă ferecată cu grijă, la rându-i, de un bolovan uriaş. Nici chiar un ore cu forţa lui Thrall nu ar fi fost în stare să fugă cu pietroiul acela legat de picior. Lanţurile erau groase şi zdravene, era improbabil să se rupă. După primele una-două opinteli, Thrall nu-l mai luă în seamă. Lanţul era lung şi îi dădea destul spaţiu de mişcare. Gândul de a evada nu îi trecuse niciodată prin cap. El era Thrall, sclavul. Blackmoore era stăpânul lui, Sergent era instructorul lui, iar Taretha era prietena lui tainică. Toate erau aşa cum trebuiau să fie.

Thrall regreta că nu se împrietenise niciodată cu bărbaţii cu care se antrena. În fiecare an era un grup nou, şi toţi erau făcuţi după acelaşi calapod: tineri, înflăcăraţi, dispreţuitori şi un pic speriaţi de fiinţa verde şi uriaşă precum un mamut alături de care trebuiau să se antreneze. Doar Sergent îl lăuda din când în când; doar Sergent intervenea când unul sau mai mulţi se aruncau în ceată asupra lui Thrall. Uneori Thrall îşi dorea să poată lovi şi el la rândul lui, dar îşi amintea conceptul de luptă onorabilă. Deşi bărbaţii aceştia îl considerau duşmanul lor, el ştia că ei nu erau duşmanii lui şi că a-i ucide sau a-i răni grav era ceva rău, ceva ce nu trebuia făcut.

Thrall avea urechi fine şi era întotdeauna atent la bârfele cu care îşi pierdeau vremea oamenii. Pentru că îl considerau o brută făr’ de minte, nu erau prea atenţi ce scoteau pe gură în prezenţa lui. Cui îi pasă de vorbele pe care le spune când singurul martor e un animal? Astfel, Thrall află că orcii, odinioară un duşman de temut, erau

din ce în ce mai slăbiţi. Tot mai mulţi dintre ei erau prinşi şi închişi în ceva numit „lagăre de concentrare”. Dumholde era baza, iar toţi cei care erau responsabili cu aceste lagăre erau încartiruiţi aici acum, în vreme ce de problemele zilnice ale întreţinerii lagărelor se ocupau nişte lachei. Blackmoore era şeful tuturor. Încă mai avea loc câte o încăierare, dar din ce în ce mai rar. Unii dintre bărbaţii care luau parte la antrenamente nu mai văzuseră niciodată un ore luptându-se înainte de a-l întâlni pe Thrall.

De-a lungul anilor, Sergent îl învăţase pe Thrall cele mai subtile detalii legate de lupta corp-la-corp. Thrall se pricepea să mânuiască toate armele folosite în luptă: sabia, paloşul, suliţa, buzduganul, pumnalul, biciul, plasa, securea, ciomagul şi halebarda. îi fusese îngăduită cea mai sumară armură; era socotit mai interesant pentru mulţimea care privea dacă luptătorii nu aveau prea multă protecţie.

Acum stătea în mijlocul unui grup de bărbaţi care se antrenau cu el. Acesta era un teritoriu familiar pentru el, şi totul era mai mult un beneficiu pentru tinerii aceia decât pentru el. Sergent numea „împresurare” acest scenariu. Bărbaţii care se antrenau erau (desigur) oameni care, se presupunea, dăduseră peste unul dintre puţinii orei fugari ce mai rămăseseră, şi care era hotărât să nu se lase doborât fără luptă. Thrall era (desigur) orcul sfidător. Ideea era ca ei să născocească cel puţin trei moduri diferite de a captura sau ucide „orcul rătăcitor”.

Thrall nu îndrăgea în mod deosebit acest scenariu. Prefera mult mai mult lupta unu-la-unu decât să fie ţinta mai multor bărbaţi, uneori chiar doisprezece. Lumina din ochii bărbaţilor la gândul de a lupta cu el şi zâmbetele de pe buzele lor îl îngrozeau pe Thrall. Prima oară când Sergent pusese în scenă scenariul, lui Thrall îi fusese greu să adune rezistenţa necesară pentru a face din asta un instrument eficient de învăţare. Sergent trebui să îl ia deoparte şi să îl asigure că era bine să se prefacă. Bărbaţii aveau armuri şi arme reale; el avea doar o sabie de

antrenament. Era improbabil ca Thrall să îi rănească grav.

Aşa că acum, după ce parcursese această rutină de mai multe ori de-a lungul ultimilor câţiva ani, Thrall deveni imediat o bestie vorace, care, mârâind, îşi arată colţii. La început îi fusese greu să separe fantezia de realitate, dar, exersând, deveni şi asta mai uşor. Nu avea să îşi piardă niciodată controlul în scenariul acesta, şi, dacă lucrurile luau într-adevăr o întorsătură proastă, avea încredere că Sergent i-ar fi salvat viaţa.

Acum avansau spre el. În mod previzibil, aleseră asaltul simplu drept prima dintre cele trei tactici. Doi aveau săbii, patru aveau suliţe, iar restul aveau securi. Unul dintre ei lovi.

Thrall pară iute, sabia-i de lemn zburând în sus cu uluitoare repeziciune. Ridică un picior masiv şi lovi, izbind atacatorul din plin chiar în piept. Tânărul se prăbuşi cu zgomot pe spate, iar pe chip i se citi clar uimirea. Zăcu pe jos, cu răsuflarea tăiată.

Thrall se întoarse, anticipând apropierea altor doi bărbaţi. Veniră spre el cu suliţe. Cu sabia, îl înlătură pe unul din cale-i, atât de uşor de parcă omul ar fi fost o insectă enervantă. Cu mâna liberă, căci nu avea scut, apucă suliţa celuilalt om, i-o smulse din strânsoarea mâinii şi o răsuci iute în aşa fel încât lama ajunse să fie îndreptată înspre bărbatul care, cu doar câteva clipe în urmă, mânuise arma.

Dacă aceasta ar fi fost o luptă adevărată, Thrall ştia că ar fi înfipt suliţa în corpul omului. Dar acesta era doar un antrenament, iar Thrall deţinea controlul asupra situaţiei. Ridică suliţa şi fu cât pe ce să o arunce cât-colo, când un zgomot teribil îi făcu pe toţi să îngheţe unde erau.

Thrall se întoarse şi văzu apropiindu-se, pe cărarea mică şi şerpuitoare ce ducea spre fortăreaţă, un car mic. Asta se întâmpla de multe ori în fiecare zi, iar pasagerii erau întotdeauna aceiaşi: fermieri, negustori, recruţi noi, demnitari de vreun fel sau altul veniţi în vizită.

Nu şi de data aceasta.

De data aceasta, caii, nechezând, trăgeau un car plin

de creaturi monstruoase şi verzi. Erau într-o cuşcă de metal şi păreau gârbovite. Thrall văzu că erau legate în lanţuri de partea de jos a carului. Fu îngrozit de cât erau de groteşti. Erau uriaşi, diformi, în loc de dinţi etalau colţi imenşi, ca de mamut, aveau ochi mici şi feroce…

Şi atunci îl izbi adevărul. Aceştia erau orei. Aşa-zisul său neam. Aşa arăta el în ochii oamenilor. Sabia de antrenament îi căzu dintr-odată din degetele-i neputincioase. *Sunt hidos*. *Sunt înspăimântător*. *Sunt un monstru*. *Nici nu-i de mirare că mă urăsc atât de mult*.

Una dintre bestii se întoarse şi îl privi fix pe Thrall, drept în ochi. Thrall vru să se uite în altă parte, dar nu izbuti. Se holbă înapoi, cu răsuflarea tăiată. Chiar în timp ce privea, orcul izbuti cumva să se elibereze, smulgându-se din lanţuri. Cu un strigăt ce asurzi urechile lui Thrall, creatura se năpusti înainte, aruncându-se asupra gratiilor cuştii. Întinse mâinile însângerate din cauza frecării de cătuşe, apucă gratiile şi, dinaintea ochilor şocaţi ai lui Thrall, le îndoi, lărgindu-le îndeajuns cât corpul lui uriaş să poată trece printre ele. Carul era încă în mişcare, căci caii speriaţi galopau cât puteau de repede. Orcul se izbi puternic de pământ şi se rostogoli de câteva ori, dar o clipită mai târziu era în picioare şi alerga înspre Thrall şi înspre luptători cu o viteză care îi dezminţea statura.

Îşi deschise gura îngrozitoare şi strigă ceva ce părea a fi o înşiruire de cuvinte:

— Kagh! Bin mog g’thazag cha!

— Atacaţi, neghiobilor! strigă Sergent.

Fără armură, aşa cum se găsea, apucă o sabie şi începu să alerge în întâmpinarea orcului. Bărbaţii începură să se mişte şi se grăbiră să îi sară în ajutor lui Sergent.

Orcul nici nu se sinchisi să îl privească în faţă pe Sergent. Lovi cu mâna stângă, încă încătuşată, şi îl nimeri pe Sergent drept în piept, azvârlindu-l cât colo. Se apropie, implacabil. Ochii lui erau ţintuiţi asupra lui Thrall, şi strigă din nou cuvintele:

— Kagh! Bin mog g’thazag cha!

Thrall se clinti, înlăturând, în cele din urmă, spaima,

dar nu ştiu ce să facă. Ridică sabia de antrenament şi luă o poziţie defensivă, dar nu avansă. Chestia asta înspăimântător de urâtă venea spre el ca să-l atace. Acesta era, fără nicio dram de îndoială, duşmanul. Şi totuşi, era unul din neamul său, sânge din sângele lui. Un ore, la fel cum Thrall era un ore, iar Thrall nu se putea hotărî să atace.

Chiar în timp ce Thrall se holba, oamenii se năpustiră asupra orcului, iar corpul mare şi verde fu doborât sub atacul săbiilor, suliţelor şi armurii negre. Sângele se prelinse şuvoi de sub grămada de oameni, iar când, în sfârşit, se termină totul, se dădură înapoi şi se uitară la grămada de came verde şi roşie ce zăcea acolo unde fusese odinioară o fiinţă vie.

Sergent se rezemă într-un cot.

— Thrall! strigă el. Duceţi-l înapoi în celulă *acum!*

* * *

— Ce, în numele a tot ce-i sfânt, *ai făcut*? strigă Blackmoore, holbându-se înspăimântat la sergentul care venise la el atât de călduros recomandat, şi care era acum persoana pe care Blackmoore ajunsese să o urască mai mult decât pe oricare alta. Nu ar fi trebuit niciodată să ajungă să vadă un alt ore, nu înainte de a… Acum ştie, la naiba. Unde ţi-era mintea? La ce te gândeai?

Sergent se zbârli în faţa atacului verbal.

— Mă *gândeam*, domnule, că dacă nu voiaţi ca Thrall să vadă niciun alt ore, mi-aţi fi spus asta. Mă *gândeam*, domnule, că dacă nu voiaţi ca Thrall să vadă alţi orei, aţi fi aranjat în aşa fel încât carele care îi transportă să se apropie când Thrall era în celulă. *Mă gândeam*, *domnule*, că…

— Destul! zbieră Blackmoore.

Trase aer adânc în piept şi se potoli.

— Răul e făcut. Trebuie să ne gândim cum să-l dregem.

Tonul lui mai calm păru să îl liniştească şi pe Sergent. Pe un ton mai puţin beligerant, instructorul întrebă:

— Thrall nu ştia cum arată, dar? Nu s-a văzut pe sine însuşi?

— Niciodată. Nicio oglindă. Niciun lighean cu apă stătută. A fost învăţat că orcii sunt nişte lepădături, ceea ce e adevărat, desigur, şi că i se permite să trăiască doar pentru a câştiga bani pentru mine.

Se aşternu liniştea, căci cei doi bărbaţi îşi scotoceau prin gânduri. Sergent îşi scărpină, dus pe gânduri, barba, iar apoi zise:

— Aşa că acum ştie. Şi ce? Doar pentru că s-a născut ore nu înseamnă că nu poate fi mai mult decât atât. Nu e nevoit să fie o brută fără minte. Pentru că nu e, de fapt. Dacă l-aţi încuraja să se gândească la sine însuşi ca fiind mai uman…

Sugestia lui Sergent îl înfurie pe Blackmoore.

— Nu e! izbucni el. E o brută. Nu vreau să-şi bage-n cap idei cum că e mai presus decât un om mare şi cu piele verde!

— Atunci, rogu-vă, domnule, zise Sergent, rostind cuvintele scrâşnit printre dinţii încleştaţi, *drept* ce vreţi să se vadă pe sine însuşi?

Blackmoore nu avea un răspuns. Nu ştia. Nu se gândise aşa. I se păruse atât de simplu când dăduse peste pruncul de ore. Să îl crească precum pe un sclav, să îl antreneze pentru luptă, să îi şlefuiască agerimea minţii caracteristică oamenilor, iar apoi să îi dea pe mână conducerea unei armate de orei înfrânţi şi să atace Alianţa. Cu Thrall în capul unei armate de orei revitalizate, conducând asalturile, Blackmoore avea să exercite o putere dincolo de cele mai exagerate fantezii ale sale.

Dar se părea că nu avea să iasă aşa. În adâncul sufletului, ştia că Sergent avea dreptate în anumite privinţe. Thrall avea într-adevăr nevoie să înţeleagă cum gândeau şi judecau oamenii dacă trebuia să acumuleze cunoştinţele astea şi să domnească peste bestiile acelea de orei. şi totuşi, dacă afla, nu avea să se revolte? Thrall trebuia să fie ţinut la locul lui, să i se amintească de umila-i origine. *Trebuia*. Pe lumina ochilor, care era lucrul cel

mai drept de făcut? Cum să trateze mai bine creatura asta pentru a produce perfectul conducător de război, fără a le da altora de înţeles că Thrall era mai mult decât un campion printre gladiatori?

Trase adânc aer în piept. Nu trebuia să-şi demaşte intenţiile faţă de servitorul acesta.

— Thrall are nevoie de îndrumare, iar noi trebuie să i-o dăm, zise el cu un calm remarcabil. A învăţat destul cu recruţii. Cred că e vremea să îl îndreptăm exclusiv spre luptă.

— Domnule, este de foarte mare ajutor la antrenamente, începu Sergent.

— I-am înfrânt aproape de tot pe orei, spuse Blackmoore, gândindu-se la miile de orei care erau îndesaţi în lagăre. Conducătorul lor, Doomhammer, a dat bir cu fugiţii, iar ei sunt o rasă răvăşită. Pacea se pogoară asupra noastră. Nu mai avem nevoie să pregătim recruţii pentru a se lupta împotriva orcilor. Orice bătălie la care vor participa va fi împotriva altor oameni, nu împotriva monştrilor.

La naiba. Aproape că zisese prea mult. Sergent păru a fi sesizat scăparea, dar nu reacţionă.

— Pe timp de pace, bărbaţii au nevoie de o supapă pentru setea lor de sânge, zise el. Hai să îl limităm pe Thrall la luptele de gladiatori. Ne va umple buzunarele şi ne va aduce onoare.

Zâmbi atotştiutor.

— Încă nu l-am văzut pe omul care poate face faţă de unul singur unui ore.

Ridicarea lui Thrall la rangul de gladiator fusese cât se poate de fenomenală. Atinsese înălţimea sa maximă când era foarte tânăr; cu trecerea anilor, începuse să devină tot mai mătăhălos. Acum era, pentru mulţi, cel mai mare ore pe care îl văzuseră vreodată, sau chiar despre care auziseră vorbindu-se. Era stăpânul ringului şi toţi ştiau asta.

Când nu lupta, era închis singur în celula lui, care, i se părea lui, devenea din ce în ce mai mică pe zi ce trecea,

în ciuda faptului că Blackmoore comandase o alta pentru el. Thrall avea acum o zonă mică, acoperită, pentru dormit, şi o zonă mai mare în care să se antreneze. În acest ring închis, acoperit cu un grilaj cu zăbrele, erau tot soiul de imitaţii de arme, până şi vechiul amic al lui Thrall, imitaţia de trol pentru antrenamente, aproape distrusă, cu care se putea antrena. În unele nopţi, când nu putea dormi, Thrall se scula şi îşi descărca tensiunea pe trolul de paie.

Ceea ce lumina orele acelea lungi şi solitare erau cărţile pe care i le trimitea Taretha, cu preţioasele lor mesaje, şi o tăbliţă şi un condei. Conversau în secret cel puţin o dată pe săptămână, iar Thrall îşi imagina lumea aşa cum o descria Tari: o lume a artei, a frumuseţii, a tovărăşiei. O lume a mâncărurilor dincolo de came în descompunere şi de zeamă lungă. O lume în care şi el avea un loc al lui.

Din când în când, ochiul îi cădea pe petecul tot mai ros de pânză care purta simbolul unui cap de lup alb pe fond albastru, îşi îndepărta atunci iute privirea, nedorind să-şi lase mintea să hoinărească în acea direcţie. Ce bine i-ar fi făcut? Citise destule cărţi (printre ele, unele despre care Blackmoore nu avea habar că Tari i le împrumutase lui Thrall) pentru a înţelege că neamul orcilor trăia în grupuri mici, fiecare cu simbolul său distinctiv. Ce putea face el? Să-i spună pur şi simplu lui Blackmoore că se săturase să fie sclav, nu, mulţumesc, şi că îl ruga să îl lase să plece ca să îşi poată găsi familia?

Şi totuşi gândul îl zgândărea, nu-i dădea pace. Propriul său neam. Tari avea neamul ei, familia ei formată din Tammis şi

Clannia Foxton. Era preţuită şi iubită. El era recunoscător pentru faptul că ea avea un sprijin în nişte oameni atât de iubitori, căci acel loc sigur îi insuflase atâta generozitate încât să îi întindă o mână.

Uneori se întreba ce credeau despre el ceilalţi din familia Foxton. Tari nu îi mai pomenea. îi spusese că mama ei, Clannia, îl alăptase la propriu-i sân ca să îi salveze viaţa. La început, Thrall fusese impresionat de asta, dar,

maturizându-se, învăţând şi aflând mai multe, înţelese că Clannia nu fusese îndemnată de dragoste să îl alăpteze, ci de dorinţa de a-şi îmbunătăţi situaţia pe lângă Blackmoore.

Blackmoore. Toate căile gândurilor sfârşeau acolo. Putea uita că era proprietatea cuiva când îi scria lui Tari şi îi citea scrisorile, sau când căuta părul ei auriu în tribune la întrecerile dintre gladiatori. Putea să se piardă şi în senzaţia incitantă pe care Sergent o numea „sete de sânge”. Dar aceste momente erau mult prea scurte, trecătoare. Nici chiar când Blackmoore însuşi venea să îl viziteze pe Thrall, să discute vreo strategie militară pe care Thrall o studiase, sau să joace cu el un joc numit „de-a şoimii şi iepurii”, Thrall nu simţea nicio legătură, nu avea nicidecum senzaţia că acest om ar fi fost familia lui. Când Blackmoore era jovial, avea atitudinea unui bărbat faţă de un copil. Iar când Blackmoore era iritabil şi furios în sinea lui, aşa cum se întâmpla cel mai adesea, Thrall se simţea neajutorat precum un copil. Blackmoore putea să poruncească să fie bătut, sau înfometat, sau ars, sau legat în cătuşe, sau – cea mai rea pedeapsă dintre toate, o pedeapsă care, din fericire, încă nu îi dăduse prin cap lui Blackmoore – să îi nege accesul la cărţile lui.

Ştia că Tari nu avea o viaţă privilegiată, nu aşa cum o ducea Blackmoore. Şi ea era o servitoare, în felul ei, la fel de înrobită precum orcul care purta numele de rob. Dar ea avea prieteni, şi nu era scuipată, şi *aparţinea* undeva, cuiva.

Încet, mâna i se mişcă, prin proprie voinţă, întinzându-se după scutecul albastru. În clipa aceea, auzi uşa descuindu-se şi deschizându-se în spatele lui. Lăsă să cadă pânza de parcă ar fi fost ceva murdar.

— Hai, zise unul dintre străjerii cu chip neînduplecat, întinse cătuşele.

— Vremea să mergi să te lupţi. Aud că au nişte adversari pe cinste pentru tine azi.

Rânji trist, arătându-şi dinţii maro.

— Iar stăpânul Blackmoore e gata să-ţi pună pielea-n băţ dacă nu câştigi.

recuse mai mult de un deceniu de când un oarecare locotenent Blackmoore găsise, în acelaşi timp, un ore rămas orfan şi posibilul răspuns la visele sale.

Fuseseră ani rodnici şi fericiţi pentru stăpânul lui Thrall, şi pentru neamul oamenilor în general. Aedelas Blackmoore, odinioară locotenent, locotenent *general* acum, fusese luat peste picior în legătură cu „animalul lui de casă ore” atunci când îl adusese pentru prima oară în Dumholde, mai ales când se păruse că creatura aceea amărâtă nu avea nici măcar să supravieţuiască. Bogdaproste pentru Doamna Foxton şi sânii ei umflaţi. Blackmoore nu îşi putea închipui că vreo femeie ar fi vrut să alăpteze un ore, dar, deşi oferta îi sporise dispreţul faţă de servitorul lui şi familia sa, îi salvase pielea lui Blackmoore. Şi pentru asta se sinchisise să le dea fleacuri, mâncare şi educaţie pentru copilul lor, chiar dacă era fată.

Era o zi luminoasă, caldă, dar nu prea fierbinte. O vreme perfectă pentru lupte. Tenda, strălucind în culorile lui, roşu şi auriu, oferea o umbră plăcută. Drapele de toate culorile dansau în briza blândă, iar muzica şi râsul pluteau prin văzduh, ajungându-i până la urechi. Mirosul de fructe coapte, pâine proaspătă şi carne de vânat friptă îi gâdila nările. Toţi cei prezenţi erau bine dispuşi. După lupte, unii nu aveau să mai fie la fel de bine dispuşi, dar acum toţi erau fericiţi şi plini de speranţe.

Întins pe un divan alăturea-i se afla tânărul său protejat, Lord Karramyn Langston. Langston avea păr bogat, castaniu, ce i se potrivea cu ochii întunecaţi, un trup puternic, voinic, şi un zâmbet leneş. îi era devotat pe de-a-ntregul lui Blackmoore, şi era singurul om căruia

Blackmoore îi spusese despre planurile sale cele mai importante. Deşi era cu mulţi ani mai tânăr decât el, Langston împărtăşea multe dintre idealurile lui Blackmoore şi lipsa lui de scrupule. Se potriveau de minune. Langston adormise sub razele calde ale soarelui şi sforăia încet.

Blackmoore se întinse, apucă încă o înghiţitură de friptură de carne de pasăre şi luă o cupă de vin roşu, roşu precum sângele care avea să fie vărsat peste puţin timp în arenă, ca să alunece mai bine pe gât. Viaţa era plăcută, iar cu fiecare încercare pe care Thrall o înfrunta şi o depăşea, viaţa devenea chiar mai plăcută. După fiecare meci, Blackmoore pleca cu punga grea de bani. „Animalul lui de casă ore”, odinioară batjocura cetăţii, era acum mândria lui.

Desigur, cei mai mulţi dintre cei pe care îi înfrunta Thrall în luptă nu erau decât oameni. Unii dintre cei mai răi, mai puternici şi mai vicleni oameni, desigur, dar, totuşi, doar oameni. Ceilalţi gladiatori erau, cu toţii, ocnaşi brutali şi duri care sperau să iasă din închisoare obţinând libertatea în schimbul faimei şi banilor câştigaţi pentru proprietarii lor. Unii dintre ei izbuteau, şi îşi câştigau libertatea. Cei mai mulţi se pomeneau doar într-o altă temniţă, una cu tapiserii pe pereţi şi cu femei în propriile paturi, dar, la urma urmei, tot o temniţă era. Puţini stăpâni doreau să-i vadă umblând după plac ca oameni liberi pe cei ce câştigaseră bani pentru ei.

Însă unii dintre adversarii lui Thrall nu erau oameni, şi atunci se încingeau spiritele, iar totul devenea mai interesant.

Ambiţia lui Blackmoore nu era câtuşi de puţin ştirbită de faptul că orcii erau acum o gloată înfrântă, asuprită, şi nu grozava forţă de luptă ce inspira atâta teamă, aşa cum fuseseră odată. Războiul se terminase de mult, iar oamenii câştigaseră victoria hotărâtoare. Acum duşmanul era dus în lagăre de concentrare anume create, cu uşurinţa cu care sunt duse vitele la grajd la sfârşitul unei zile de păşunat. Lagăre ce se aflau cu totul în stăpânirea sa,

cugetă, mulţumit, Blackmoore.

La început, planul lui era să îl crească pe ore şi să facă din el un sclav loial, bine educat, şi un războinic fără seamăn. Avea să îl trimită pe Thrall să îşi înfrângă propriul neam, dacă „neam” era termenul potrivit pentru astfel de bătăuşi verzi şi fără minte, iar o dată ce erau înfrânţi, Blackmoore avea să folosească acele clanuri fărâmiţate pentru propriile sale planuri.

Dar Hoarda fusese înfrântă de către Alianţă fără măcar ca Thrall să fi aflat gustul bătăliei. La început, Blackmoore fusese amărât din pricina asta. Dar apoi îi veni o altă idee despre cum s-ar fi putut folosi de animalul său de casă ore. Era nevoie de răbdare, iar răbdarea era departe de a-l da pe Blackmoore afară din casă, dar răsplata avea să fie cu mult mai mare decât şi-ar fi putut el imagina. Lupta corp la corp era deja foarte la modă în rândurile Alianţei. Elfii zâmbeau batjocoritor spre oameni, oamenii îşi băteau joc de gnomi, iar gnomii nu aveau încredere în elfi. Un triunghi mic şi simpatic de intoleranţă şi bănuieli.

Se ridică din scaun îndeajuns cât să îl vadă pe Thrall învingându-l pe unul dintre cei mai mari şi mai periculoşi oameni pe care Blackmoore îi văzuse vreodată. Dar războinicul om nu era pe măsura acelei bestii verzi de neoprit. Se înălţară urale, iar Blackmoore zâmbi. îi făcu semn cu mâna lui Tammis Foxton, cerându-i să se apropie, iar servitorul se grăbi să se supună.

— Da, stăpâne?

— Al câtelea a fost ăsta pe ziua de azi?

Blackmoore ştia că vorba îi era nedesluşită, dar nu-i păsa. Tammis îl văzuse şi mai beat decât atât. Tammis îl dusese *la culcare* mai beat decât atât.

Chipul afectat al lui Tammis arăta mai preocupat, chiar, decât de obicei.

— Al câtelea ce, stăpâne?

Privirea îi trecu iute spre sticlă şi înapoi spre Blackmoore.

Blackmoore fu cuprins dintr-odată de mânie. îl apucă

pe Tammis de plastronul cămăşii şi îl trase în jos până la un centimetru de propria-i faţă.

— Numeri sticlele, jigodie de om, creatură vrednică de milă ce eşti? şuieră el în şoaptă.

Una dintre multele ameninţări pe care le făcea să planeze mereu asupra lui Tammis era ocara publică; nici măcar în halul de beţie în care era, Blackmoore nu voia să joace încă acea carte anume. Dar ameninţa adesea, ca şi acum, că avea să o folosească. Dinaintea ochilor, deşi îi înotau puţin, îl văzu pe Tammis pălind.

— Îţi oferi propria nevastă să alăpteze monştri şi îndrăzneşti să dai de înţeles că eu am slăbiciuni?

Scârbit de chipul bolnăvicios de alb al bărbatului, Blackmoore îl împinse la o parte.

— Vrut-am să ştiu câte runde a câştigat Thrall.

— Da, desigur, domnule. Şase, una după alta.

Tammis se opri, având o expresie cât se poate de jalnică.

— Cu tot respectul de cuviinţă, domnule, această ultimă rundă l-a pus la grea încercare. Sunteţi sigur că doriţi să îl faceţi să treacă prin încă trei lupte?

Idioţi. Blackmoore era înconjurat de idioţi. Dimineaţa, când Sergent citise ordinea luptelor, şi el i se opusese lui Blackmoore, zicând că orcul avea nevoie cel puţin de câteva clipe de odihnă, şi îi sugerase să inverseze ordinea adversarilor de pe listă astfel încât biata creatură să se poată relaxa.

— O, nu. Pariurile împotriva lui Thrall cresc cu fiecare luptă. Nu a pierdut niciodată, nici măcar o dată. Sigur că vreau să pun capăt luptelor şi să le dau acestor oameni buni banii înapoi.

Scârbit, îi făcu semn cu mâna lui Tammis să plece. Thrall nu putea fi înfrânt. De ce să nu stoguiască fânul cât timp strălucea soarele?

Thrall câştigă următoarea luptă, dar până şi Blackmoore văzu cât se zbătu creatura. Îşi potrivi scaunul ca să vadă mai bine. Langston îl imită. Lupta de după aceea, a opta din cele nouă pentru care orcul era

programat, oferi ochilor ceva la care Blackmoore şi mulţimile de spectatori nu mai fuseseră niciodată martori.

Orcul cel puternic era din ce în ce mai obosit. De data aceasta adversarii fură două feline de munte, prinse cu două săptămâni înainte, închise într-un ţarc, chinuite şi înfometate până-n clipa luptei. De îndată ce fu deschisă uşa spre arenă, se năpustiră asupra orcului de parcă ar fi ieşit de pe o ţeavă de tun. Blănile lor maro-crem se zăriră nedesluşit când, mişcându-se de parcă ar fi fost doar una, săriră asupra lui, iar Thrall se prăbuşi sub ghearele şi dinţii lor.

Un strigăt îngrozit izbucni printre spectatori. Blackmoore sări în picioare, dar trebui să apuce imediat scaunul ca să nu cadă. Toţi banii aceia…

Chiar atunci Thrall se ridică! Urlând de furie şi scuturând animalele mari de pe el de parcă ar fi fost doar veveriţe, folosi cu iuţeală şi îndemânare cele două săbii care îi fuseseră date drept arme pentru acea luptă. Thrall era întru totul ambidextru, iar lamele săbiilor sclipeau, învârtindu-se şi lovind în dreapta şi-n stânga în lumina strălucitoare a soarelui. O felină era moartă deja, trupul ei lung şi mlădios fiind tăiat aproape în două de o singură lovitură puternică. Animalul rămas, îmboldit spre şi mai multă furie datorită morţii perechii lui, atacă cu violenţă reînnoită. De data aceasta, Thrall nu îi dădu nicio ocazie. Când felina sări, toată urlete şi gheare şi colţi, Thrall era pregătit să o înfrunte. Sabia tăie spre stânga, spre dreapta şi apoi iar spre stânga. Felina căzu, prefăcută în patru bucăţi însângerate.

— Ia te uită! zise Langston bucuros.

Mulţimea ovaţiona aprobator. Thrall, care primea, de obicei, ovaţiile cu pumnii ridicaţi şi bătând din picioare până când pământul se scutura aproape de la sine, stătea doar cu umerii plecaţi. Răsufla greu, neregulat, iar Blackmoore văzu că felinele îl însemnaseră cu câteva zgârieturi şi muşcături adânci şi sângerânde. În timp ce Blackmoore se holba la preţiosul său sclav, Thrall îşi întoarse încet capul hidos şi se uită drept în sus spre

Blackmoore. Privirile li se întâlniră, iar în străfundul ochilor lui Thrall Blackmoore văzu agonie şi epuizare… şi o nerostită rugă.

Apoi Thrall, puternicul războinic, căzu în genunchi. Mulţimea reacţionă din nou zgomotos. Blackmoore îşi imaginăcă aude înduioşare, milă în acel sunet. Langston nu zise nimic, dar ochii lui căprui îl priveau cu atenţie pe Blackmoore.

La naiba cu Thrall! Era un ore; lupta de când avea şase ani. Cele mai multe lupte de azi fuseseră cu oameni, războinici puternici, desigur, dar nimic care să se compare cu puterea brută a lui Thrall. Acesta era un complot menit să îl scape de runda finală, despre care Thrall ştia că avea să fie cea mai dură dintre toate. Sclav egoist şi prost. Voia să se întoarcă la celula lui comodă, la cititul cărţilor, şi să îşi mănânce mâncarea, nu? Ei bine, Blackmoore avea să îl înveţe *pe el* un lucru-două.

Chiar atunci Sergent intră iute şi cu paşi mărunţi pe teren.

— Lord Blackmoore! strigă el, făcându-şi mâinile pâlnie în jurul gurii pe chipu-i bărbos. Nu renunţaţi la această ultimă provocare?

Arşiţa se încinse în obrajii lui Blackmoore. Cum îndrăznea Sergent să facă aşa ceva, în văzul tuturor! Blackmoore, care stătea încă nesigur în picioare, apucă mai strâns cu mâna stângă spătarul scaunului. Langston se apropie discret de el pentru a-i oferi ajutor în caz că ar fi avut nevoie. Blackmoore întinse în faţă mâna dreaptă, apoi şi-o duse la umărul stâng.

Nu.

Sergent se uită fix la el preţ de-o clipă, de parcă nu-şi putea crede ochilor. Apoi aprobă din cap, şi făcu semn că avea să înceapă ultima luptă.

Thrall se ridică cu greu în picioare, arătând de parcă ar fi avut o tonă de pietre în spinare. Câţiva bărbaţi intrară în goană pe teren ca să înlăture felinele de munte moarte şi armele căzute pe jos. îi înmânară lui Thrall arma pe care trebuia să o folosească în această bătălie: buzduganul, o

sferă de metal cu ţinte legată printr-un lanţ de un băţ gros. Thrall luă arma şi încercă să se concentreze şi să ia o poziţie ameninţătoare. Chiar şi de la o astfel de distanţă, Blackmoore văzu că Thrall tremura. De obicei, înaintea fiecărei bătălii, Thrall bătea cu picioarele în pământ. Ritmul constant aţâţa mulţimea şi îl ajuta pe Thrall să se simtă mai pregătit pentru luptă. Astăzi, însă, părea a se strădui din răsputeri să stea în picioare.

Încă o luptă. Creatura putea face faţă şi la asta.

Uşile se deschiseră, dar, preţ de o clipă, nimic nu ieşi la iveală din întunericul dinăuntru.

Apoi veni, însă, strigând provocări incoerente din cele două capete ale sale, iar trupu-i palid se înălţa cu mult deasupra lui Thrall la fel cum Thrall se înălţa cu mult deasupra oamenilor. Avea doar o singură armă, ca şi Thrall, dar era o armă superioară pentru acea bătălie – o suliţă lungă, cu aspect mortal. Dată fiind lungimea braţelor sale şi a mânerului suliţei, căpcăunul putea să îl lovească pe Thrall mult mai de departe. Thrall trebuia să se apropie mult ca să dea o lovitură oarecare, ce să mai vorbim de o lovitură învingătoare.

Era atât de nedrept!

— Cine i-a dat căpcăunului suliţa aia? zbieră Blackmoore către Langston. Ar trebui să aibă ceva cel puţin asemănător cu ce i s-a dat lui Thrall!

Blackmoore alese, după cum îi era convenabil pe moment, să nu îşi amintească de toate ocaziile când Thrall însuşi fusese echipat cu un paloş sau cu o suliţă în timp ce adversarul său, om, fusese nevoit să se descurce cu o sabie sau secure scurtă.

Căpcăunul înainta în arena circulară mai degrabă ca o maşină de război decât ca o fiinţă vie, ce respiră aer. Îşi înfipse suliţa înainte; un cap îi era întors spre mulţime, iar celălalt era îndreptat spre Thrall.

Thrall nu mai văzuse o astfel de creatură niciodată până atunci, şi, preţ de-o clipă, stătu pur şi simplu holbându-se la ea.

Apoi îşi reveni, se îndreptă cât era de înalt şi începu

să învârtă buzduganul. Îşi dădu capul pe spate, lăsându-şi părul încâlcit să îi atingă spatele, şi se dezlănţui scoţând un urlet pe măsura zbieretelor căpcăunului.

Căpcăunul atacă, înfigând suliţa înainte. Mişcările lui nu erau câtuşi de puţin rafinate, manifestau doar forţă în stare brută. Thrall respinse cu uşurinţă atacul stângaci, se strecură înşelând apărarea căpcăunului, şi învârti puternic buzduganul. Căpcăunul ţipă şi încetini când sfera cu ţinte îl izbi zdravăn la mijloc. Thrall trecuse de el şi se răsuci imediat pentru a ataca din nou.

Înainte ca uriaşul să se poată întoarce, Thrall îl lovi în spate. Căpcăunul căzu în genunchi, scăpând suliţa şi întinzând mâna ca să se apuce de spate.

Blackmoore zâmbi. Precis că lovitura aceea îi zdrobise creaturii aceleia nenorocite şira spinării. Luptele acestea nu se purtau neapărat până la moarte – de fapt, uciderea adversarului era privită pe sub sprâncene şi frunţi încruntate căci reducea rezerva de luptători buni – dar toţi ştiau că moartea era o posibilitate cât se poate de reală în acel ring. Tămăduitorii şi leacurile lor nu puteau vindeca totul. Iar Blackmoore nu ar fi reuşit să găsească nici măcar un dram de milă pentru un căpcăun.

Dar plăcerea lui nu fu de lungă durată. Chiar când Thrall începu să învârtă din nou buzduganul, prinzând avânt, căpcăunul se ridică, împleticindu-se, în picioare, şi apucă suliţa căzută. Thrall lansă buzduganul spre capul creaturii. Spre uluirea mulţimii, şi, evident, şi a lui Thrall, căpcăunul îşi întinse, pur şi simplu, mâna uriaşă şi abătu sfera cu ţinte de la traiectorie, împungând, în acelaşi timp, înainte cu suliţa.

Lui Thrall îi zbură buzduganul din mână. Se dezechilibră şi nu reuşi să îşi revină la timp. Chiar în timp ce încerca cu disperare să se răsucească pentru a se feri, suliţa îl străpunse sus în piept, la câţiva centimetri de umărul stâng. Urlă, străbătut de o durere agonizantă. Căpcăunul, apropiindu-se, continuă să împingă, iar suliţa străpunse cu totul trupul lui Thrall. Orcul căzu pe spate şi fa ţintuit la pământ. Căpcăunul, scoţând mârâieli şi

chelălăieli, căzu asupră-i, lovindu-l nebuneşte cu pumnii pe bietul ore.

Blackmoore se holba îngrozit. Orcul era bătut, neajutorat ca un copil sub atacul violent al unui bătăuş. Ringul gladiatorilor, o vitrină în care cei mai buni războinici din regat se luau la întrecere unul cu altul folosindu-şi forţa, îndemânarea şi viclenia, fusese redus la nimic mai mult decât o scenă pe care un monstru slăbit era bătut măr şi făcut zob de către un alt monstru, mai mare.

Cum putuse să permită Thrall să se întâmple aşa ceva?

Câţiva bărbaţi intrară grăbiţi în teren. Cu bâte ascuţite, îl împunseră pe căpcăun, încercând să îl determine să îşi lase prada. Bruta răspunse tachinărilor, lăsându-l pe Thrall într-o baltă de sânge şi urmărindu-i pe oameni. Alţi trei bărbaţi aruncară o plasă magică ce se micşoră imediat înghiţindu-l pe căpcăunul turbat de mânie şi strângându-i membrele biciuitoare lângă corp. Se zvârcolea ca un peşte pe uscat, iar bărbaţii, fără dram de blândeţe, târâră creatura, o puseră pe un car şi o scoaseră din ring.

Şi Thrall fu scos din ring, deşi cu mult mai multă blândeţe. Faptul că se afla în proprietatea şi sub protecţia lui Blackmoore îi asigura atâta lucru. Însă Blackmoore îşi dădu seama că, din cauza acelei singure lupte, pierduse, până la ultimul sfanţ, toţi banii pe care îi pariase pe Thrall în acea zi. De asemenea, mulţi dintre tovarăşii săi pierduseră totul, iar el simţea arşiţa din privirile lor furioase când îşi strecurau mâinile-n pungi pentru a plăti ce datorau.

Thrall. Thrall. *Thrall*…

Thrall, de-abia răsuflând, zăcea pe paiele ce-i slujeau drept pat. Nu ştiuse niciodată că exista o astfel de durere. Şi nicio astfel de epuizare. Ar fi vrut să îşi piardă cunoştinţa; ar fi fost mult mai uşor.

Totuşi, nu voia să se lase cu totul în stăpânirea întunecimii ce părea dornică a-l primi cu braţele deschise. Vracii aveau să sosească

...Căpcăunul înainta în arena circulară mai degrabă ca o maşină de război decât ca o fiinţă vie, ce respiră aer.

În curând; Blackmoore îi trimitea întotdeauna după ce Thrall era rănit în vreo luptă. Blackmoore venea şi el întotdeauna să îl viziteze, iar Thrall aştepta cu nerăbdare vorbele alinătoare ale stăpânului său. Pierduse lupta, era drept, şi se întâmplase pentru prima oară, dar, desigur, Blackmoore urma să aibă doar laude pentru cât de bine luptase nouă bătălii una după alta. Era ceva ce nu se mai pomenise, Thrall ştia asta. Şi mai ştia că ar fi putut să îl învingă pe căpcăun dacă ar fi trebuit să îl înfrunte în prima luptă, sau în a treia, sau chiar în a şasea. Dar nimeni nu se putea aştepta ca el să câştige după un şir record de opt lupte câştigate una după alta.

Închise ochii căci fu străbătut de durere. Arşiţa ce îi ardea în piept era aproape insuportabilă. Unde erau

tămăduitorii? Ar fi trebuit să fie la el deja. Ştia că rănile îi erau grave de data asta. Bănuia că avea câteva coaste rupte, un picior rupt, câteva tăieturi provocate de sabie, şi, bineînţeles, gaura groaznică din umărul în care îl străpunsese suliţa. Era necesar să vină repede dacă Thrall trebuia să fie în stare să lupte din nou a doua zi.

Thrall auzi uşa descuindu-se, dar nu fu în stare să ridice capul pentru a vedea cine intră în celulă.

— Vor veni tămăduitorii, se auzi vocea lui Blackmoore.

Thrall se încordă. Vocea era ştearsă şi presărată cu dispreţ.

Inima începu să îi bată mai tare. O, nu, nu de data asta… nu acum…

— Dar nu vor veni prea curând. Vreau să te văd că suferi, nemernic împuţit.

Apoi Thrall îşi pierdu răsuflarea, căci cizma lui Blackmoore îl lovi în stomac. Durerea era incredibilă, dar nici pe departe la fel de mistuitoare ca şocul trădării ce îl cutremura în acele clipe. De ce îl lovea Blackmoore când era rănit atât de rău? Nu văzuse cât de bine luptase Thrall?

Deşi durerea ameninţa să îl facă să îşi piardă cunoştinţa, Thrall înălţă capul şi se uită la Blackmoore cu privirea înceţoşată. Chipul bărbatului era contorsionat de furie, şi, chiar când Thrall îi întâlni privirea, Blackmoore îl izbi zdravăn peste faţă cu pumnu-i înzăuat. Se întunecă totul pentru o clipă, iar când Thrall fu în stare să audă din nou, Blackmoore înjura încă.

— …mii pierdute, mă auzi, *m*ii, Ce se întâmplă cu tine? A fost o luptă jalnică!

Năpădea încă o ploaie de lovituri asupra lui, dar Thrall începea să se îndepărteze. Simţea de parcă trupul i-ar fi aparţinut doar vag, nedesluşit, iar loviturile pe care le dădea Blackmoore păreau mai mult atingeri, bătăi uşoare. Simţea sânge lipicios pe faţă.

Blackmoore îl văzuse. Ştia cât de epuizat fusese Thrall, văzuse cum se străduise iar şi iar şi iar să îşi adune

puterile şi să reziste de opt ori din nouă. Era imposibil ca cineva să se aştepte ca Thrall să câştige lupta aceea. Thrall luptase cu toată fiinţa lui, şi pierduse în mod corect şi onorabil. Şi totuşi nu era îndeajuns pentru Blackmoore.

În cele din urmă, loviturile încetară. Când Blackmoore plecă, Thrall auzi paşi şi o singură propoziţie:

— Las' să le vină şi celorlalţi rândul.

Uşa nu se închise. Thrall auzi mai mulţi paşi. Nu îşi putu ridica din nou capul, deşi încercă. Mai multe perechi de cizme negre militare apărură dinaintea lui. Thrall îşi dădu atunci seama ce ordonase Blackmoore. O cizmă se dădu puţin înapoi, apoi se apropie din nou legănat şi îl lovi pe Thrall în faţă.

Lumea-i deveni albă, apoi neagră; apoi nu mai ştiu de el.

Thrall se trezi la căldură şi constată că încetase agonia ce îi fusese tovarăşă vreme de ceea ce i se păruse a fi o eternitate. Trei tămăduitori îşi foloseau leacurile asupra lui, străduindu-se să îi vindece rănile. Răsufla mult mai uşor şi bănuia că îi fuseseră vindecate coastele. Chiar atunci îi administrau pe umăr chestia aceea cleioasă cu miros dulce; era clar că aceea era rana cea mai gravă. Deşi atingerile lor erau blânde, iar leacurile îi aduceau alinare şi însănătoşire, nu era niciun dram de milă adevărată în oamenii aceştia. îl vindecau pentru că Blackmoore îi plătea să facă asta, nu din vreo dorinţă reală de a-i alina suferinţa. Fusese mai naiv odinioară şi le mulţumise sincer pentru eforturile lor. Unul dintre ei se uitase în sus, oarecum speriat de acele vorbe.

Buzele i se ridicaseră a dispreţ.

— Nu te măguli tu pe tine însuţi, monstrule. O dată ce-ncetează a mai curge monedele gârlă, la fel se va întâmpla şi cu leacurile. Ai face mai bine să nu pierzi.

Se cutremurase atunci la auzul acelor vorbe aspre, dar acum nu îl mai deranjau. Thrall înţelese. Înţelese multe lucruri. Era ca şi cum i-ar fi fost înceţoşată vederea, iar acum se ridicase dintr-odată o ceaţă groasă. Stătuse întins liniştit până când terminară; apoi se ridicară şi plecară.

Thrall se ridică în capul oaselor şi avu surprinderea să îl vadă pe Sergent stând în picioare dinaintea lui, cu braţele-i păroase încrucişate peste pieptul lat. Thrall nu zise nimic, întrebându-se în sinea lui ce supliciu mai urma.

— I-am tras eu de pe tine, zise Sergent încet. Dar nu înainte de a-şi fi bătut joc de tine. Blackmoore a avut nişte… treburi… despre care a vrut să vorbească cu mine. Îmi pare rău, băiete. Chiar îmi pare rău. M-ai uimit în ring azi. Blackmoore ar fi trebuit să fie al naibii de mândru de tine. În schimb… Vocea lui răguşită se pierdu, parcă în depărtare. Ei bine, am vrut să mă asigur că ştii că nu meritai ce a făcut el. Ce au făcut ei. Te-ai descurcat bine, băiete. Chiar bine. Ai face mai bine să dormi.

Părea a fi pe punctul de a mai spune ceva, dar dădu aprobator din cap şi plecă. Thrall se întinse din nou pe spate, observând absent că schimbaseră paiele. Erau proaspete şi curate, nu mai erau pline de sânge închegat.

Aprecia ceea ce făcuse Sergent, şi îl credea. Dar era prea puţin, prea târziu.

Nu avea de gând să se mai lase folosit în felul acesta. Odinioară, s-ar fi umilit şi ar fi jurat să lupte mai bine, să facă ceva pentru a câştiga iubirea şi respectul la care râvnea cu disperare. Acum, ştia că nu avea să le găsească aici, nu atâta timp cât se afla în proprietatea lui Blackmoore.

Nu avea de gând să doarmă. Avea să folosească acest timp pentru a face planuri. Se întinse după tăbliţa şi condeiul pe care le ţinea în sac, şi scrise un bilet singurei persoane în care putea avea încredere: Tari.

Data viitoare când lunile vor fi pline, plănuiesc să evadez.

abrelele de deasupra capului său îi permiteau lui Thrall să vadă lumina lunilor. Fu atent să nu dea de bănuit, nici recruţilor care îl bătuseră, nici lui Sergent, şi, desigur, nici lui Blackmoore (care îl trata pe Thrall de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat) despre profunda sa revelaţie. Fu la fel de slugarnic ca întotdeauna, observând pentru prima oară cât de mult se ura pe sine însuşi pentru acel comportament. Privi mereu în jos, deşi se ştia egalul oricărui om. Merse docil în lanţuri, deşi ar fi putut să îl sfâşie în bucăţi pe oricare dintre străjeri înainte să îl poată înlănţui fără ca el să coopereze. Nu îşi schimbă comportamentul în niciun fel, nici în celulă, nici în afara ei, nici în ring, nici pe terenul de antrenamente.

În prima şi a doua zi, Thrall observă că Sergent îl privea tăios, de parcă s-ar fi aşteptat să vadă schimbările pe care Thrall era hotărât să nu le arate. Dar nu vorbi cu Thrall, iar Thrall fu atent să nu işte bănuieli. Las' să creadă că îl distruseseră. Singurul său regret era că nu avea să fie de faţă să vadă expresia de pe chipul lui Blackmoore când urma să descopere că „animalul lui de casă ore" evadase.

Pentru prima oară în viaţă, Thrall avea ceva de aşteptat cu nerăbdare şi plin de speranţă. Iar asta stârni în el o foame cum nu mai cunoscuse vreodată. Întotdeauna se concentrase atât de intens să evite a fi bătut şi să câştige laude încât nu îşi permisese niciodată să se gândească serios şi îndelung la ce însemna a fi liber. A umbla fără lanţuri sub razele soarelui, a dormi sub stele. Niciodată în toată viaţa lui nu fusese afară noaptea. Cum avea să fie oare?

Imaginaţia lui, alimentată de cărţi şi de scrisorile de la Tari, avu, în sfârşit, frâu liber să zboare. Rămase treaz, întins pe patul său de paie, întrebându-se cum avea să fie când urma să-l întâlnească, în sfârşit, pe unul dintre ai săi. Citise, desigur, toate informaţiile pe care le deţineau

oamenii despre „respingătorii monştri verzi din cea mai întunecată gheenă a demonilor”. Şi mai era şi tulburătorul incident cu orcul care se eliberase pentru a-l ataca pe Thrall. De-ar fi putut afla ce îi zisese orcul! Dar cunoştinţele sale rudimentare de limba orcilor nu ajungeau atât de departe.

Avea să afle, într-o zi, ce spusese orcul. Avea să îşi găsească neamul. Chiar dacă Thrall fusese crescut de către oameni, ei făcuseră destul de puţin pentru a-i câştiga afecţiunea şi devotamentul. Le era recunoscător lui Sergent şi lui Tari, căci îl învăţaseră conceptele de onoare şi bunătate. Însă, datorită învăţăturilor lor, Thrall îl înţelegea mai bine pe Blackmoore şi îşi dădea seama că locotenent generalul nu avea niciuna dintre acele calităţi. Iar dacă Thrall continua să fie în stăpânirea lui, nu avea să primească acele calităţi niciodată în toată viaţa sa.

Lunile, una mare şi argintie, iar cealaltă mai mică şi de un albastru verzui, erau noi în seara aceea. Aşa cum ştiuse Thrall, în adâncul sufletului, că avea să se întâmple, Tari răspunsese declaraţiei lui cu o ofertă de a-l ajuta. împreună, născociseră un plan care avea şanse serioase de a reuşi. Dar Thrall nu ştia când avea să fie pus în practică acel plan, aşa că aştepta semnalul. Aştepta.

Deja adormise uşor când îl trezi, speriindu-l, zăngănitul unui clopot. Perfect treaz într-o clipită, merse spre peretele cel mai îndepărtat al celulei sale. De-a lungul anilor, Thrall se chinuise, muncind cu migală, să scoată o piatră şi golise spaţiul din spatele ei. Acolo păstra lucrurile cele mai preţioase pe care le avea: scrisorile de la Tari. Acum mişcă piatra, găsi scrisorile şi le înfăşură în singurul lucru, în afara scrisorilor, care însemna ceva pentru el: scutecul cu lupul alb pe fond albastru. Preţ de o clipă, le strânse la piept. Apoi se întoarse şi îşi aşteptă şansa.

Clopotul bătu în continuare, apoi i se alăturară strigăte şi ţipete. Nasul sensibil al lui Thrall, mult mai fin decât al oamenilor, simţi miros de fum. Mirosul deveni tot mai puternic cu fiecare bătaie de inimă, iar Thrall văzu deja o lumină slabă, galben-portocalie ce îi lumina celula.

— Foc! se auzeau strigătele. Foc!

Fără să ştie de ce, Thrall se repezi la patul său improvizat, închise ochii şi se prefăcu adormit, silindu-şi răsuflarea agitată să devină adâncă şi rară.

— Nu pleacă nicăieri, zise unul dintre străjeri.

Thrall ştia că era supravegheat. Continuă să dea impresia de somn adânc.

— Ha. Monstrul ăsta blestemat ar putea dormi orice s-ar întâmpla. Hai să mergem, hai să-i ajutăm.

— Ştiu şi eu… zise celălalt.

Mai multe strigăte de alarmă, amestecate cu ţipetele ascuţite ale copiilor şi cu vocile piţigăiate ale femeilor.

— Se întinde, zise primul. *Hai*!

Thrall auzi zgomote de cizme lovind piatra dură. Zgomotele se îndepărtară. Era singur.

Se ridică şi stătu în picioare în faţa uşii imense de lemn. Era încuiată încă, desigur, dar nu mai era nimeni acolo ca să vadă ce avea să facă Thrall.

Trase adânc aer în piept, iar apoi, cu avânt şi viteză, se năpusti asupra uşii, izbind-o cu umărul stâng. Cedă, dar nu de tot. Izbi iar şi iar. De cinci ori trebui să îşi izbească trupul enorm de uşă până să cedeze, prăbuşindu-se, bârnele groase de lemn. Avântul îl purtă înainte, iar Thrall căzu greoi pe podea, dar clipa de durere fu nimic pe lângă valul de emoţie pe care îl simţi.

Cunoştea coridoarele acelea. Vedea fără probleme în lumina slabă răspândită de cele câteva făclii puse în suporturile fixate ici şi colo pe zidurile de piatră. Prin acel coridor, sus pe scările acelea, iar apoi…

Aşa cum se întâmplase mai devreme în celula sa, un instinct profund puse stăpânire pe el. Se lipi de zid, ascunzându-şi cât putu de bine, în umbră, trupul uriaş. Mai mulţi străjeri dădură buzna din partea opusă intrării. Nu îl văzură, iar Thrall răsuflă uşurat.

Străjerii lăsară larg deschisă uşa dinspre curte. Thrall se apropie prevăzător şi aruncă o privire cercetătoare.

Totul era cufundat în haos. Grajdurile erau înghiţite

aproape în întregime de flăcări, însă caii, caprele şi măgarii alergau, cuprinşi de panică, prin curte. Aşa era şi mai bine, căci erau mai puţine şanse ca el să fie zărit în nebunia aceea totală. Se formase un lanţ de oameni care dădeau găleţi cu apă din mână-n mână, şi, chiar în timp ce privea Thrall, mai mulţi oameni se grăbiră şi mai tare, vărsând apa preţioasă în graba lor neatentă.

Thrall se uită la dreapta porţii de intrare în curte. Pe jos, mototolit într-un morman negru se afla obiectul pe care îl căuta: o imensă mantie neagră. Chiar şi aşa mare cum era, nu avea cum să îl acopere, dar putea să-i fie de folos. Îşi acoperi capul şi pieptul lat, şi se piti în aşa fel încât marginea scurtă a mantiei să ajungă cât mai jos, acoperindu-i picioarele, şi se strecură înainte.

Traversarea curţii până la porţile principale nu putuse dura mai mult de câteva clipe, dar lui Thrall i se păru o eternitate, încercă să-şi ţină capul aplecat, dar trebui să se uite adesea în sus ca să nu fie călcat de vreun car ce aducea butoaie cu apă de ploaie, sau de vreun cal înnebunit, sau să nu se izbească de vreun copil ce ţipa speriat. Cu inima bătându-i nebuneşte, îşi croi drum prin mijlocul haosului. Simţea arşiţa, iar lumina strălucitoare a focului lumina întreaga scenă aproape la fel de puternic precum soarele. Thrall se concentră să pună un picior înaintea celuilalt, să rămână cât putea de jos şi să se îndrepte spre porţi.

Izbuti, în sfârşit. Şi porţile fuseseră deschise larg. Mai multe care aducând butoaie cu apă de ploaie trecură huruind printre porţi, iar vizitiii abia de biruiau a-şi ţine-n frâu caii speriaţi. Nimeni nu observă o făptură singuratică strecurându-se afară în întuneric.

O dată ieşit din fortăreaţă, Thrall o rupse la fugă. Se îndreptă direct spre dealurile împădurite dimprejurul fortăreţei, îndepărtându-se de îndată de drumul bătut. Simţurile-i păreau mai ascuţite decât îi fuseseră vreodată. Mirosuri necunoscute îi umpleau nările umflate, şi i se părea că simte fiece piatră, fiece fir de iarbă de sub picioarele-i zorite.

Era o formaţiune stâncoasă despre care îi povestise Taretha. îi spusese că aducea puţin cu un dragon ce stă de strajă asupra pădurii. Era foarte întuneric, dar excelenta vedere nocturnă a lui Thrall putea desluşi o ieşitură care, dacă îţi puneai imaginaţia la contribuţie, părea într-adevăr a fi gâtul unei creaturi din neamul reptilelor. Era o peşteră acolo, aşa îi spusese Taretha. Acolo avea să fie în siguranţă.

Preţ de-o clipită, se întrebă dacă nu cumva Taretha îi întindea o cursă. Alungă imediat ideea, furios şi ruşinat, în acelaşi timp, că îi trecuse măcar prin cap aşa ceva. Taretha fusese întru totul bună cu el prin scrisorile ei de încurajare. De ce l-ar fi trădat? Şi, mai mult decât atât, de ce să meargă atât de departe când, arătându-i, pur şi simplu, lui Blackmoore scrisorile lui, ar fi reuşit acelaşi lucru?

Iată-l, ovalul întunecat săpat în faţada gri a stâncii. Thrall nici măcar nu răsufla greoi când îşi schimbă direcţia şi se îndreptă cu paşi repezi spre refugiu.

O vedea înăuntru, sprijinită de peretele peşterii, aşteptându-l. Se opri o clipă, ştiind că vedea mai bine decât ea. Deşi ea era înăuntru, iar el afară, ea nu îl vedea.

Thrall nu avea decât valori umane pentru a măsura frumuseţea, şi îşi putea da seama că, potrivit acelor standarde, Taretha Foxton era încântătoare. Păru-i bălai şi lung – era prea întuneric ca să vadă exact culoarea, dar o zărise pe Taretha, câte o clipă, din când în când, în tribune la lupte – cădea pe spate într-o lungă coadă împletită. Era înveşmântată doar în haine de noapte şi într-o pelerină strânsă pe făptura-i zveltă, iar lângă ea se afla un sac mare.

Thrali se opri o clipă, iar apoi, cu paşi mari, cutezător, porni spre ea.

— Taretha, zise el, cu vocea-i adâncă şi răguşită.

Tarethei i se tăie răsuflarea, şi se uită în sus spre el. Thrali crezu că ei îi era teamă, dar apoi ea râse.

— M-ai speriat! Nu ştiam că te mişti atât de silenţios!

Râsul i se stinse, potolindu-se într-un surâs. Taretha

înaintă cu paşi mari spre el şi îi întinse amândouă mâinile.

Încet, Thrali le prinse într-ale lui. Micuţele ei mâini albe dispărură în mâinile lui verzi, aproape de trei ori mai mari. Taretha abia de îi ajungea până la coate, şi totuşi nu se citea nici fărâmă de teamă pe chipul ei, doar bucurie.

— Aş putea să te ucid pe loc, zise el, întrebându-se ce emoţie perversă îl făcea să rostească acele cuvinte. Nu sunt martori prin preajmă.

Zâmbetul ei nu făcu decât să se lărgească.

— Sigur că ai putea, recunoscu ea, cu vocea-i caldă şi melodioasă. Dar nu o vei face.

— De unde ştii?

— Pentru că *te* cunosc.

El deschise mâinile şi dădu drumul mâinilor ei.

— Ai avut de furcă?

— Nu, deloc, răspunse el. Planul a mers bine. Era atâta haos încât cred că ar fi putut evada un întreg sat de orei. Am observat că ai dat drumul animalelor înainte de a da foc grajdului.

Ea zâmbi larg din nou. Nasul i se ridică puţin în sus, făcând-o să pară mai tânără decât o arătau cei – cât or fi fost, douăzeci? Douăzeci şi cinci? – de ani ai săi.

— Sigur. Sunt doar nişte creaturi inocente. N-aş vrea să le fac niciodată vreun rău. Acum am face bine să ne grăbim.

Se uită în jos înspre Dumholde, spre fumul şi flăcările ce se înălţau încă spre cerul înstelat.

— Parcă încep să stăpânească focul. În curând îţi vor simţi lipsa.

O emoţie pe care Thrall nu o înţelegea umbri, preţ de-o clipă, chipul Tarethei.

— La fel cum îţi voi simţi şi eu ţie lipsa.

Taretha luă sacul şi îl scoase afară.

— Aşază-te. Aşază-te. Vreau să îţi arăt ceva.

Supus, Thrall se aşeză. Tari scormoni prin sac şi scoase un sul. Desfăcându-l, îl ţinu întins într-o parte şi, printr-un gest, îl îndemnă pe Thrall să facă la fel.

— E o hartă, zise Thrall.

— Da, cea mai precisă pe care am izbutit să o găsesc. Uite, aici e Dumholde, zise Taretha, arătând un desen ce înfăţişa o clădire asemănătoare cu un mic castel. Noi suntem un pic mai la sud-vest, chiar aici. Toate lagărele de concentrare sunt la cel mult treizeci de mile depărtare de jur-împrejurul cetăţii Dumholde, aici, aici, aici, aici şi aici.

Arătă spre nişte desene atât de mici încât până şi Thrall le desluşea de-abia, de-abia în lumina slabă.

— Cea mai bună şansă ca să fii în siguranţă e să mergi aici, în zona asta sălbatică, neumblată. Am auzit că mai sunt de-ai tăi ascunşi pe-acolo, dar oamenii lui Blackmoore nu au fost niciodată în stare să-i găsească, doar urme cum că sunt pe-acolo.

Se uită în sus spre el.

— Va trebui să-i găseşti cumva, Thrall. Cere ajutorul lor.

Ai tăi, spusese Taretha. Nu orcii, sau chestiile alea, sau monştrii aceia. Se simţi inundat dintr-odată de recunoştinţă, într-atât de tare încât, preţ de-o clipă, nu fu în stare să vorbească. În cele din urmă, izbuti să rostească:

— De ce faci toate astea? De ce vrei să mă ajuţi?

Ea îl privi drept în faţă, fără să tresară, fără se ferească de ceea ce vedea.

— Pentru că îmi amintesc de ţine de când erai un copilaş. Erai ca un frăţior pentru mine. Când… când a murit Faralyn, nu mult după aceea, ai fost singurul frăţior care mi-a mai rămas. Am văzut ce ţi-au făcut şi i-am urât pentru asta. Am vrut să te ajut, să îţi fiu prietenă.

Taretha îşi mută privirea, uitându-se în altă parte.

— Şi nu ţin la stăpânul nostru mai mult decât tine.

— Ţi-a făcut vreun rău?

Revolta pe care o simţi Thrall îl luă prin surprindere.

— Nu. Nu chiar.

Duse o mână spre cealaltă şi îşi masă uşor încheietura. Sub mânecă, Thrall observă urma vagă a unei vânătăi.

— Nu fizic. E mai complicat decât atât.

— Spune-mi.

— Thrall, timpul…

— Spune-mi, tună el. Eşti prietena mea, Taretha. Mi-ai scris şi m-ai făcut să zâmbesc vreme de mai mult de zece ani. Am ştiut că cineva ştia cine sunt eu de fapt, nu doar un… un monstru în ringul gladiatorilor. Ai fost o lumină în întuneric.

Cu toată blândeţea de care era în stare, întinse o mână înainte şi o puse uşor de tot pe umărul ei.

— Spune-mi, o îndemnă el din nou, cu voce blândă.

Ochii ei începură a luci. El o privi, iar din ochii ei izvorî un lichid ce îi cobori apoi pe obraji.

— Mi-e atât de ruşine, şopti ea.

— Ce se întâmplă cu ochii tăi? întrebă Thrall. Ce înseamnă „ruşine”?

— O, Thrall, spuse ea, cu voce îngroşată. Se şterse la ochi.

— Acestea se numesc lacrimi. Vin când suntem atât de trişti, când avem sufletul atât de îndurerat, când inimile par atât de pline de durere încât suferinţa nu mai are unde să meargă.

Străbătută de un fior, Taretha trase aer în piept.

— Iar ruşinea… e când ai făcut ceva atât de împotriva a ceea ce crezi că eşti încât îţi doreşti ca nimeni să nu afle vreodată despre acel lucru. Dar toată lumea ştie, aşa că poţi să ştii şi tu. Sunt amanta lui Blackmoore.

— Ce înseamnă?

Ea îl privi trist.

— Eşti atât de inocent, Thrall. Atât de pur. Dar într-o bună zi vei înţelege.

Thrall îşi aminti dintr-odată crâmpeie de conversaţii lăudă roase pe care le auzise întâmplător pe terenul de antrenamente, şi înţelese ce spunea Taretha. Dar nu se simţi ruşinat pentru ea, simţi doar revoltă împotriva faptului că Blackmoore coborâse mai jos, degradându-se şi mai mult decât îşi putuse închipui Thrall că ar fi fost în stare. Înţelegea cum era să fii neputincios dinaintea lui Blackmoore, iar Taretha era atât de micuţă şi de fragilă încât nici măcar nu putea să lupte.

— Hai cu mine, o îndemnă el.

— Nu pot. Ce ar face familiei mele dacă eu aş fugi… nu.

Întinse, dintr-un impuls, mâinile înainte şi apucă mâinile lui.

— Dar tu poţi. Te rog, du-te acum. Voi sta mai liniştită ştiind că tu, cel puţin, ai scăpat din stăpânirea lui. Fii liber pentru amândoi.

Thrall aprobă din cap, nefiind în stare să vorbească. Ştiuse că avea să îi fie dor de ea; acum, însă, după ce vorbise faţă în faţă cu Tari, durerea despărţirii de ea era şi mai acută.

Taretha îşi şterse din nou faţa şi rosti cu glas mai ferm:

— Am împachetat nişte mâncare şi am pus şi câteva burdufuri cu apă. Am izbutit să fur un cuţit pentru tine. Nu am îndrăznit să iau nimic altceva de teamă să nu i se simtă lipsa. În sfârşit, vreau să iei asta.

Plecându-şi capul, scoase un lanţ de argint de la gâtu-i lung. O semilună atârna de lănţişorul delicat.

— Nu departe de aici se află un copac bătrân despicat de trăsnet. Blackmoore îmi dă voie să hoinăresc pe-aici când vreau. Pentru asta, cel puţin, sunt recunoscătoare. Dacă treci vreodată pe aici şi ai nevoie de ajutor, pune lănţişorul acesta în trunchiul acelui copac bătrân şi voi veni din nou să te întâlnesc în peştera aceasta şi voi face tot ce pot ca să te ajut.

— Tari…

Thrall o privi nefericit.

— Grăbeşte-te.

Taretha aruncă o privire îngrijorată înapoi spre Dumholde.

— Am inventat o poveste ca să îmi justific absenţa, dar cu cât mă întorc mai repede, cu atât va fi mai bine pentru mine, mai uşor.

Se ridicară şi se priviră stângaci. Înainte ca Thrall să îşi dea seama ce se întâmpla, Tari făcu un pas înainte şi îşi întinse cât putu de mult braţele în jurul trunchiului lui

masiv. Faţa ei era lipită de stomacul lui. Thrall se încordă; toate contactele de felul acela fuseseră atacuri. Dar deşi nu fusese atins în modul acela niciodată până atunci, Thrall ştiu că era un semn de afecţiune. Urmându-şi instinctul, îi mângâie uşor capul şi părul.

— Ei spun că tu eşti un monstru, spuse ea.

Se îndepărtă de el. Vocea ei redeveni groasă.

— Dar ei sunt monştrii, nu tu. Rămas bun, Thrall.

Taretha se întoarse, îşi ridică puţin rochia şi o luă la fugă înapoi spre Dumholde. Thrall o urmări cu privirea până când dispăru cu totul din vedere. Apoi, cu foarte mare grijă, puse preţiosul lănţişor de argint în legătura lui, pe care o ascunse apoi în sac.

Ridică sacul greu – precis că îi fusese greu Tarethei să îl care până acolo – şi şi-l atârnă peste umăr, pe spate. Apoi, Thrall, fostul sclav, începu să meargă cu paşi mari în întâmpinarea propriei sorţi.

VII

hrall ştia că Taretha îi arătase unde se aflau lagărele de concentrare tocmai ca el să le poată evita. Ea dorea ca el să încerce să găsească orei liberi. Dar el nu era sigur dacă acei „orei liberi” mai erau încă în viaţă sau erau doar roadele închipuirii vreunui războinic visător ori nostalgic. Studiase nişte hărţi pe vremea când lua încă lecţii de la Jaramin, aşa că ştia să citească harta pe care o primise de la Tari.

Şi se îndreptă pe dată spre unul dintre lagăre.

Nu îl alese pe cel mai apropiat de Dumholde; erau şanse destul de mari ca, de îndată ce avea să i se constate lipsa, Blackmoore să dea un semnal de alarmă. Era un lagăr care, potrivit hărţii, se afla la mai mulţi kilometri

depărtare de fortăreaţa unde crescuse Thrall. Acela era lagărul pe care avea să îl viziteze.

Ştia foarte puţine despre lagăre, iar acele puţine informaţii erau filtrate prin minţile unor oameni care urau neamul lui. În timp ce mergea încet, uşor şi neobosit spre destinaţie, mintea lui lucra de zor. Cum urma să fie când avea să vadă atât de mulţi orei, toţi la un loc? Aveau să îi înţeleagă vorba? Sau vorba lui era atât de stricată de accentul oamenilor încât avea să îi fie cu neputinţă să converseze cu ei chiar şi la nivelul cel mai de bază? Aveau să îl provoace? Nu voia să se lupte cu ei, dar tot ceea ce ştia îi spunea că orcii erau războinici fioroşi, mândri, de neoprit. El era un luptător antrenat, dar avea să fie destul în confruntarea cu una dintre aceste fiinţe legendare? Era în stare să le ţină piept destul timp pentru a-i convinge că nu era duşmanul lor?

Kilometri după kilometri îi trecură pe sub picioare. Se uita din când în când la stele pentru a-şi verifica poziţia. Nu fusese învăţat niciodată să navigheze, dar una dintre cărţile secrete pe care i le trimisese Tari fusese despre stele şi poziţiile lor. Thrall o studiase cu râvnă, absorbind fiecare crâmpei de informaţie ce îi ieşi în cale.

Poate avea să găsească clanul care purta emblema lupului alb pe fond albastru. Poate că avea să îşi întâlnească familia. Blackmoore îi spusese că fusese găsit nu foarte departe de Dumholde, şi deci Thrall credea că era destul de posibil să întâlnească membri ai clanului său.

Fu copleşit de un val de entuziasm. Era plăcut.

Călători toată noaptea şi se opri să se odihnească imediat ce începu să răsară soarele. Dacă îl cunoştea pe Blackmoore, şi îl cunoştea într-adevăr, locotenent generalul trimisese deja oameni să îl caute. Poate că puseseră în uz chiar şi una dintre faimoasele maşinării zburătoare. Thrall nu văzuse niciodată aşa ceva, şi se îndoia, în sinea lui, de existenţa lor. Dar dacă existau într-adevăr, atunci Blackmoore avea să ordone folosirea unei astfel de maşinării pentru a-l găsi pe hoinarul său campion.

Se gândi la Tari, şi speră cu ardoare că rolul ei în

evadarea lui nu fusese descoperit.

Blackmoore nu credea să fi fost vreodată mai furios în toată viaţa lui, iar asta spunea multe.

Fusese trezit din somn – dormise singur în acea noapte, Taretha insistase că era bolnavă – de larma clopotelor şi se holbase îngrozit pe fereastră la flăcările portocalii ce se înălţau precum talazurile în partea cealaltă a curţii. Aruncând pe el nişte haine, se alăturase în grabă celorlalţi locuitori ai cetăţii, care încercau frenetic să stăpânească vâlvătăile. Durase câteva ore, dar, când rozul răsăritului începu să păteze cerul nopţii, infernul fusese potolit şi redus la un morman de tăciuni întunecaţi.

— Mare minune că nu a fost rănit nimeni, zise Langston, ştergându-şi fruntea.

Faţa-i palidă era colorată în negru de la funingine. Blackmoore îşi închipuia că nici el nu arăta mai bine. Toţi cei de faţă erau mânjiţi şi asudaţi. Servitorii aveau destul de mult de spălat pentru ziua următoare.

— Nici măcar animalele, zise Tammis, venind lângă ei. Animalele nu aveau cum să scape singure. Nu putem fi siguri, stăpâne, dar se pare că focul a fost pornit intenţionat.

— Pe lumina ochilor! bolborosi Langston cu răsuflarea întretăiată. Chiar crezi asta? Cine ar vrea să facă aşa ceva?

— Eu mi-aş număra toţi duşmanii pe degetele mâinilor, doar că nu mi-ar ajunge degetele, mârâi Blackmoore. Şi nici degetele de la picioare. O grămadă de nemernici invidioşi pe rangul meu şi… Pe stafia lui Lothar!

I se făcu frig dintr-odată şi îşi închipui că faţa îi era albă pe sub funingine. Langston şi Tammis se holbară amândoi la el.

Nu avea timp să dea glas îngrijorării. Sări în picioare de pe treptele de piatră pe care şezuse şi se grăbi înapoi spre fortăreaţă. Atât prietenul cât şi servitorul îl urmară, strigând:

— Blackmoore, aşteaptă! Şi, Stăpâne, ce s-a întâmplat?

Blackmoore îi ignoră. Străbătu în grabă coridoarele, urcă scările, şi se opri brusc, cât pe ce să alunece, dinaintea fărâmelor de lemn care fuseseră odinioară uşa celulei lui Thrall. Temerea lui cea mai cumplită se dovedise îndreptăţită.

— Blestemaţi la chinurile iadului să fie toţi! strigă el. Cineva mi-a furat orcul! Tammis! Vreau oameni, vreau cai, vreau maşinării zburătoare – îl vreau pe Thrall înapoi numaidecât!

Thrall se miră de cât de adânc dormi, şi de cât de vii îi erau visele. Se trezi odată cu căderea nopţii şi, preţ de o clipă, stătu, pur şi simplu, întins unde era. Simţi iarba moale sub trup, se bucură de briza care îi mângâia faţa. Aceasta era libertatea, şi era dulce, într-adevăr. Nepreţuită. Acum înţelegea de ce unii preferau să moară decât să trăiască întemniţaţi.

O suliţă îi împunse gâtul, iar chipurile a şase bărbaţi se iviră cercetător deasupra lui.

— Tu, zise unul dintre ei, ridică-te.

Thrall se blestemă pe sine însuşi în timp ce era târât în spatele unui cal, păzit de câte doi bărbaţi care mergeau alături, pe ambele părticum a putut fi atât de neghiob! Voise să vadă lagărele, da, dar de la adăpostul unei ascunzători. Voia să fie un observator, nu un participant la acest sistem despre care nu auzise nimic bun.

Încercase să fugă, dar patru dintre ei aveau cai şi îl doborâseră aproape imediat. Aveau plase, suliţe şi săbii, iar lui Thrall îi era ruşine de cât de repede şi de eficient izbutiseră să îl facă inofensiv. Se gândi să se zbată, dar hotărî că era mai bine să nu încerce. Nu îşi făcea deloc iluzii că oamenii aceştia aveau să plătească să fie vindecat dacă era rănit, şi voia să îşi cruţe puterile pentru mai târziu. De asemenea, era vreo cale mai bună de a întâlni orei decât aceea de a fi în lagăr cu ei? Bineînţeles, dată fiind firea lor de războinici fioroşi, aveau să fie dornici să evadeze. Iar el avea cunoştinţe care îi puteau ajuta.

Aşa că se prefăcu a fi copleşit, deşi ar fi putut să le ţină piept tuturor în acelaşi timp. Regretă aproape imediat

hotărârea luată, căci bărbaţii începură să scotocească prin sacul său.

— Multă mâncare pe-aici, zise unul. Şi încă chestii bune. O să mâncăm bine astă-seară, băieţi!

— Maiorul Remka o să mănânce bine, zise altul.

— Nu şi dacă nu ştie despre asta, iar noi n-o să-i zicem, spuse al treilea.

În timp ce Thrall îi urmărea cu privirea, cel care vorbise primul muşcă lacom din una dintre micile plăcinte cu carne pe care Taretha le împachetase pentru Thrall.

— Ei, ia te uită aici, zise al doilea. Un cuţit.

Se ridică şi se apropie de Thrall, care, legat într-o plasă capcană, era neputincios.

— Le-ai furat pe toate astea, nu-i aşa?

Apropie cuţitul de faţa lui Thrall de parcă ar fi intenţionat să îl împungă. Thrall nici măcar nu clipi.

— Lasă-l în pace, Huit, zise al doilea om, care era cel mai mic şi mai nerăbdător dintre toţi şase. Ceilalţi îşi priponiseră caii de nişte crengi din apropiere, şi erau ocupaţi cu împărţirea prăzii între ei, punând lucrurile în propriii lor desagi şi alegând să nu raporteze despre asta misteriosului maior Remka, oricine va fi fost acela.

— Eu îl iau pe acesta, zise Huit.

— Poţi să iei mâncarea, dar ştii că chiar trebuie să raportăm despre toate celelalte lucruri pe care le găsim, zise al doilea bărbat, care părea neliniştit a-l înfrunta pe Huit, dar hotărât cu încăpăţânare să se supună ordinelor.

— Şi ce dacă nu vreau? zise Huit.

Thrall nu îl plăcea pe Huit; părea rău şi furios, ca Blackmoore.

— Ce-o să-mi faci?

— Tocmai ceea ce o să-ţi fac ar trebui să te îngrijoreze, Huit, rosti o voce nouă.

Bărbatul acesta era înalt şi zvelt. Nu arăta impunător din punct de vedere fizic, dar Thrall luptase de destule ori împotriva unor buni războinici ca să ştie că, adesea, tehnica era la fel de bună ca mărimea, iar câteodată chiar mai bună.

Judecând după reacţiile lui Huit, bărbatul acesta era respectat.

— Regulile există pentru ca noi să îi putem ţine pe orei sub supraveghere. Acesta este primul, de mulţi ani încoace, pe care îl vedem purtând o armă de-a oamenilor. Merită raportat. Cât despre astea…

Thrall privi îngrozit cum bărbatul începu a frunzări scrisorile Tarethei. Mijindu-şi ochii albaştri, bărbatul cel înalt se întoarse să se uite la Thrall.

— Bănuiesc că nu eşti în stare să citeşti, nu?

Ceilalţi bărbaţi izbucniră în hohote de râs, scuipând ploaie de firmituri din guri, dar bărbatul care pusese întrebarea părea a vorbi serios. Thrall începu să răspundă, apoi se răzgândi. Mai bine să se prefacă a nu şti limba oamenilor, gândi el.

Bărbatul cel înalt se apropie de el cu paşi mari. Thrall se încordă, aşteptându-se la o lovitură, dar, în schimb, bărbatul se aşează pe vine lângă el şi se uită stăruitor drept în ochii lui Thrall. Thrall îşi mută privirea.

— Tu. Citeşti?

Bărbatul arătă spre scrisori cu un deget înmănuşat. Thrall se holbă la ele, după care, închipuindu-şi că până şi un ore care nu vorbea limba oamenilor ar fi făcut legătura, scuturâ vehement din cap. Bărbatul se uită la el încă un pic, apoi se ridică. Thrall nu era sigur că îl convinsese.

— Mi se pare întrucâtva cunoscut, zise omul.

Thrall îngheţă.

— Mie mi se par la fel toţi, zise Huit. Mari, verzi şi urâţi.

— Păcat că niciunul dintre noi nu ştie citi, zise omul. Pun rămăşag că hârtiile astea ne-ar spune multe.

— Întotdeauna visezi dincolo de rangul tău, Waryk, zise Huit, cu o undă de dispreţ în glas.

Waryk bâgă scrisorile înapoi în sac, smulse cuţitul din strânsoarea mâinii lui Hulk în ciuda protestului cu jumătate de gură al bărbatului, şi atârnă sacul, acum aproape gol, peste greabănul calului său.

— Luaţi mâncarea de-aici până nu mă răzgândesc.

Hai să-l ducem în lagăr.

Thrall bănuise că aveau să îl pună pe o căruţă, sau poate într-unul dintre carele pe care şi le amintea de demult. Nu i se acordă nici măcar cea mai vagă favoare. Legară pur şi simplu o sfoară de plasa-capcană care îi ţinea membrele atât de strâns laolaltă şi îl târâră dinapoia unuia dintre caii lor. Thrall, însă, avea un prag al suportabilităţii durerii extrem de ridicat, după atâţia ani în ringul gladiatorilor. Ce îl durea mai profund era pierderea scrisorilor Tarethei. Avusese noroc cu faptul că niciunul dintre bărbaţii aceia nu ştia să citească. Şi era recunoscător pentru faptul că nu găsiseră lănţişorul. Ţinuse în mână lănţişorul pe care i-l dăruise ea în noaptea dinainte şi reuşise să îl strecoare în pantalonii săi negri înainte de a fi observat. Putu să păstreze cel puţin acea parte din ea.

Călătoria păru a dura o veşnicie, dar soarele se târa destul de încet acum dintr-o parte în cealaltă a cerului. În cele din urmă, ajunseră la un zid mare de piatră. Waryk ceru să fie lăsaţi înăuntru, iar Thrall auzi deschizându-se ceva ce părea a fi nişte porţi masive, greoaie. Era târât pe spate, aşa că văzu foarte bine grosimea zidului când intrară. Străjeri indiferenţi îi aruncară nou-sositului o privire de-o clipă şi îşi văzură în continuare de treburile lor.

Primul lucru care îl impresionă puternic pe Thrall fu duhoarea, îi amintea de grajdurile din Dumholde, dar era mult mai puternică. Strâmbă din nas. Huit îl privea şi râse de el.

— Ai fost departe de ai tăi prea mult timp, nu, verzişorule? îi rânji el batjocoritor. Ai uitat cât de rău mirosiţi? îşi strânse nasul între degete şi îşi dădu ochii peste cap.

— Huit, zise Waryk, cu un avertisment în glas. Apucă ţesătura plasei cu mâna şi rosti un ordin. Imediat, Thrall simţi cum strânsoarea slăbi şi se ridică în picioare.

Se holbă îngrozit în jur. Îngrămădiţi de-a valma peste tot se aflau zeci – poate sute – de orei. Unii şedeau în

băltoace formate din propria lor mizerie, cu ochii privind în gol, iar fălcile lor cu colţi ascuţiţi erau căscate. Alţii păşeau înainte şi înapoi, mormăind incoerent. Unii dormeau strâns ghemuiţi pe jos, pe pământ, dând impresia că nu le păsa nici măcar dacă erau călcaţi în picioare. Mai era câte o ciorovăială din când în când, dar până şi aceea părea a stoarce prea multă energie, căci se stingea aproape la fel de repede cum începuse.

Ce se petrecea acolo? îi drogau oare aceşti oameni pe cei de-un neam cu Thrall? Precis că acesta era răspunsul. Thrall ştia cum erau orcii, cât de fioroşi, cât de sălbatici. Se aşteptase… ei bine, nu ştiuse la ce să se aştepte, dar, cu siguranţă, nu la această letargie stranie, nefirească.

— Hai, fă paşi, zise Waryk, împingându-l uşor pe Thrall spre cel mai apropiat grup de orei. Se dă mâncare o dată pe zi. Este apă în troace.

Thrall se îndreptă de spate, încercă să ia o mină neînfricată şi se îndreptă cu paşi mari spre un grup de cinci orei care şedeau lângă mai sus-pomenitele troace cu apă. Simţi ochii lui Waryk sfredelindu-i spatele zgâriat şi plin de vânătăi, şi îl auzi spunând:

— Aş putea jura că l-am mai văzut undeva până acum.

După care îl auzi pe om îndepărtându-se.

Doar unul dintre orei se uită în sus când se apropie Thrall. Inima lui bătea nebuneşte. Nu fusese niciodată până atunci atât de aproape de unul din neamul său, iar acum, iată, avea în faţă cinci.

— Vă salut, spuse el în limba orcilor.

Se holbară la el. Unul dintre ei se uită în jos şi se apucă din nou să râcâie cu ghearele o piatră mică înţepenită în pământ.

Thrall încercă din nou.

— Vă salut, zise el, întinzând braţele larg deschise în gestul despre care aflase din cărţi că descria un războinic salutându-l pe un altul.

— Unde te-au prins? întrebă în cele din urmă unul dintre ei, vorbind limba oamenilor.

Când Thrall îl privi speriat, orcul adăugă:

— Nu ai fost crescut vorbind limba orcilor. Îmi dau seama.

— Ai dreptate. Am fost crescut de către oameni. Ei m-au învăţat doar foarte puţin din limba orcilor. Speram că m-aţi putea ajuta să învăţ mai mult.

Orcii se uitară unul la altul, apoi izbucniră în hohote de râs.

— Crescut de către oameni, ei? Hei, Krakis – hai aici! Ne-am pomenit cu un povestitor bun! Bine, şamanule, mai spune-ne una.

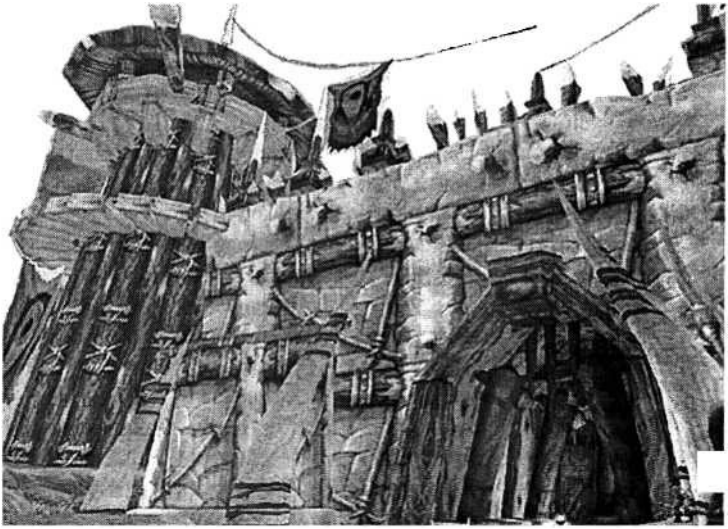

...Acum, Thrall stătea singur în mijlocul unei curţi înconjurate de ceea ce mai rămăsese din neamul său.

Thrall simţi lunecându-i printre degete şansa lui de a stabili o legătură cu fiinţele acelea.

— Vă rog, nu vreau să vă insult. Sunt un prizonier ca şi voi acum. Nu am mai întâlnit orei niciodată, vreau doar...

Atunci, cel care îşi mutase privirea, uitându-se în altă parte, se întoarse cu faţa spre Thrall, iar Thrall tăcu. Ochii acestui ore erau de un roşu aprins şi păreau a licări, de parcă ar fi fost aprinşi din interior.

— Vrei să îţi întâlneşti neamul, dar? Ei bine, ne-ai întâlnit. Acum lasă-ne în pace.

Se întoarse şi continuă să zgândărească piatra.

— Ochii tăi… şopti Thrall, prea uluit de strălucirea aceea stranie şi roşie ca să îşi dea seama de jignire.

Orcul se ghemui, ridică o mână în chip de scut pentru a-şi apăra faţa de privirea lui Thrall, şi se îndoi şi mai tare.

Thrall se întoarse să pună o întrebare şi se pomeni singur. Ceilalţi orei se îndepărtaseră, aruncând priviri furişe înapoi spre el.

Cerul se întunecase din ce în ce mai mult din pricina norilor de-a lungul zilei, iar vremea se răcise tot mai mult. Acum, când Thrall stătea singur în mijlocul unei curţi înconjurate de ceea ce mai rămăsese din neamul său, cerul gri se deschise şi începu să cadă o ploaie rece ca gheaţa amestecată cu zăpadă.

Thrall abia de observă vremea mizerabilă, într-atât de adâncă şi de profundă îi era nefericirea. Pentru asta retezase el toate legăturile pe care le avusese vreodată? Ca să-şi trăiască restul zilelor ca prizonier într-un grup de creaturi neînsufleţite, inerte, pe care visase odinioară să le conducă în lupta împotriva tiraniei oamenilor? Ce era mai rău, cugetă el, a lupta în ring pentru gloria lui Blackmoore, dormind în siguranţă şi pe aşternut uscat, citind scrisori de la Tari, sau a sta acolo, în picioare, cu tălpile cufundate în noroiul aproape îngheţat, singur, ocolit până şi de cei de-un sânge cu el?

Răspunsul veni grabnic: amândouă erau intolerabile. Cât putu de discret, Thrall începu să se uite în jur căutând din ochi o cale de scăpare. Ar fi trebuit să fie destul de simplu. Doar câţiva străjeri ici şi colo, iar noaptea le era mai greu să vadă decât lui Thrall. Ai săi păreau plictisiţi şi indiferenţi, şi, judecând după lipsa de însufleţire, de vlagă chiar, sau de interes, afişată de adunătura aceea de orei vrednici de milă, Thrall nu credea că măcar unul dintre ei ar fi avut curajul să încerce să se caţere pe zidurile destul de joase.

Simţi ploaia, căci îi uda leoarcă pantalonii pe care îi purta. O zi gri, sumbră, pentru o lecţie gri, sumbră. Orcii nu erau nişte războinici nobili şi fioroşi. Nu îşi putea

închipui cum reuşiseră acele creaturi să ţină vreodată piept, câtuşi de puţin, oamenilor.

— Nu am fost întotdeauna aşa cum ne vezi aici, veni o voce blândă şi adâncă de lângă cotul lui.

Surprins, Thrall se întoarse şi îl văzu pe orcul cu ochi roşii uitându-se fix în sus la el cu ochii aceia tulburători.

— Fără suflet, temători, ruşinaţi. Asta ne-au făcut *ei* nouă, continuă el, arătând spre propriii săi ochi. Iar dacă am putea scăpa de asta, inimile şi sufletele noastre s-ar putea întoarce.

Thrall se cufundă în noroiul din jurul său.

— Continuă, îl îndemnă el. Ascult.

VIII

recuseră aproape două zile de la incendiu şi de la evadarea lui Thrall, iar Blackmoore petrecuse cea mai mare parte din acel timp mânios şi în gânduri negre. La îndemnul lui Tammis, ieşise la vânătoare cu şoimul, şi fu nevoit să recunoască: servitorul său avusese o idee bună.

Ziua era mohorâtă, dar el şi Taretha erau bine îmbrăcaţi, iar călăritul energic le ţinu sângele cald. Blackmoore dorise să meargă la vânătoare, dar blajina lui amantă îl convinsese că a călări pur şi simplu era destul pentru a-şi petrece timpul în mod plăcut. O urmări trecând pe lângă el în galop uşor, călare pe frumosul cal gri pestriţ pe care i-l dăduse cu doi ani în urmă şi îşi dori ca vremea să fi fost mai caldă. Se putea gândi şi la alte feluri de a-şi petrece timpul în mod plăcut cu Taretha.

Ce mai fruct neaşteptat de copt se dovedise fiica lui Foxton. Fusese un copil încântător şi ascultător şi crescuse, devenind o femeie încântătoare şi supusă. Cine ar fi crezut că ochii aceia de un albastru aprins aveau să îl

prindă în laţ atât de mult, că avea să adore atât de mult să îşi îngroape faţa în aurul curgător al pletelor ei lungi? Nu el, nu Blackmoore. Însă, de când o făcuse a sa cu mai mulţi ani în urmă, Taretha reuşise să îl distreze neîncetat, o pricepere rară.

Langston îl întrebase odată pe Blackmoore când avea de gând să o dea la o parte pe Taretha în favoarea unei neveste. Blackmoore îi răspunsese că nu avea de gând să o dea la o parte pe Taretha nici chiar când avea să se însoare, şi că urma să aibă destul timp pentru aşa ceva după ce planul său va fi dat roade. Avea să fie pe o poziţie mult mai bună pentru a aranja o căsătorie favorabilă din punct de vedere politic după ce va fi îngenuncheat întru totul Alianţa prin toţi reprezentanţii ei.

Şi, pe bună dreptate, nu era nicio grabă. Avea destul timp acum să se bucure de Taretha oriunde şi ori de câte ori dorea. Şi cu cât petrecea mai mult timp cu fata, cu atât mai puţin era vorba de a-şi satisface nevoile şi cu atât mai mult era vorba despre a se bucura, pur şi simplu, de prezenţa ei. Nu doar o dată, stând treaz, întins în pat, privind-o cum dormea scăldată în argintiul razelor de lună ce pătrundeau prin ferestre, se întrebase dacă nu cumva începea să se îndrăgostească de ea.

Îl oprise pe Nightsong, căruia deşi îmbătrânea, îi plăcea să iasă la un galop uşor din când în când, şi o urmărea, mânând-o în joacă pe Gray Lady în cercuri în jurul lui. La porunca lui, ea nu îşi acoperise şi nici nu îşi împletise părul, care îi cădea liber în jurul umerilor precum o ploaie de aur pur. Taretha râdea, iar ochii lor se întâlniră preţ de-o clipă.

La naiba cu vremea asta. Trebuiau să se descurce.

Era cât pe ce să îi poruncească să descalece, să se dea jos de pe cal şi să intre într-un crâng din apropiere – pelerinele le puteau ţine destul de cald – când auzi tot mai aproape zgomotul unor copite. Se încruntă când, gâfâind, apăru Langston. În după amiaza rece, calul spumega, iar din corpul lui ieşeau aburi.

— Stăpâne, zise el cu răsuflarea întretăiată, cred că

avem veşti despre Thrall!

Maiorul Lorin Remka nu era persoana cu care se putea glumi. Deşi avea doar un pic peste un metru şi jumătate înălţime, era îndesat şi puternic, şi se descurca chiar bine în orice luptă. Se înrolase cu mulţi ani în urmă, deghizată în bărbat, din dorinţa înflăcărată de a distruge fiinţele cu piele verde care îi atacaseră satul. Când subterfugiul fusese descoperit, ofiţerul sub comanda căruia se afla o trimisese înapoi în linia întâi. Mai târziu, ea aflase că ofiţerul sperase ca ea să fie ucisă, scutindu-l astfel de stânjeneala de a trebui să raporteze, dând-o în vileag. Dar Lorin Remka se încăpăţânase să supravieţuiască, şi îşi îndeplinise datoria la fel de bine, ba în unele cazuri chiar mai bine decât oricare bărbat din unitatea ei.

Găsise o plăcere sălbatică în a măcelări duşmanii. Nu doar o dată, după ce ucisese, îşi întinsese pe toată faţa sângele roşu întunecat pentru a-şi marca victoria. Bărbaţii se ţinuseră întotdeauna la distanţă.

În aceste vremuri de pace, maiorul Remka găsea aproape la fel de multă plăcere în a porunci leneşilor care fuseseră odinioară cei mai fioroşi duşmani ai ei, deşi plăcerea aceea se diminuase o dată ce lepădăturile încetaseră a mai riposta. Pricina pentru care începuseră să semene tot mai mult cu nişte vite şi tot mai puţin cu nişte monştri fusese adesea subiect de discuţie între Remka şi oamenii ei în serile târzii, la un joc de cărţi şi o bere-două.

Cea mai mare satisfacţie dintre toate fusese aceea de a putea lua aceşti ucigaşi odinioară înfiorători şi a-i transforma în slugi care făceau plecăciuni şi se târau. Găsea că cei mai maleabili erau cei care aveau acei ciudaţi ochi roşii. Păreau dornici de îndrumare şi de laude, chiar şi din partea ei. Acum, în apartamentul ei, unul dintre orei îi pregătea baia.

— Asigură-te că e fierbinte, Greekik, strigă ea. Şi să nu uiţi ierburile de data asta!

— Da, stăpână, răspunse cu glas umil femeia ore.

Aproape imediat, Remka simţi mirosul purificator al

ierburilor şi florilor uscate. De când lucra acolo i se părea că duhnea tot timpul. Nu izbutea să îşi scoată duhoarea din haine, dar putea cel puţin să îşi cufunde trupul în apa fierbinte şi parfumată şi să îşi scoată mirosul urât din piele şi din păru-i lung şi negru.

Remka adoptase stilul de a se îmbrăca al bărbaţilor, mult mai practic decât toate zorzoanele acelea feminine. După anii petrecuţi pe câmpul de luptă, era mai mult decât obişnuită şi prefera să se îmbrace singură. Cu un suspin, îşi scoase acum cizmele. Chiar când le punea deoparte ca să fie curăţate de către Greekik, se auzi o bătaie insistentă la uşă.

— Ar fi bine să fie important, bombăni ea, deschizând uşa. Ce e, Waryk?

— Am capturat un ore ieri, începu el.

— Da, da, ţi-am citit raportul. Mi se răceşte apa pentru baie chiar acum în timp ce vorbim şi…

— Am avut impresia că orcul părea cunoscut, insistă Waryk.

— Pe lumina ochilor, Waryk, toţi arată la fel!

— Nu. Acesta părea altfel. Iar acum ştiu de ce.

Se dădu la o parte şi o fiinţă înaltă, impunătoare apăru în uşă blocând intrarea. Maiorul Remka luă brusc, imediat, poziţia de drepţi, dorindu-şi cu disperare să fi avut încă cizmele în picioare.

— Locotenent general Blackmoore, zise ea. Cu ce vă putem fi de folos?

— Maior Remka, spuse Aedelas Blackmoore, iar dinţii săi albi sclipiră deasupra ciocului său negru, atent îngrijit şi dichisit. Cred că l-aţi găsit pe rătăcitul meu animal de casă ore.

Thrall asculta, captivat, poveştile despre curaj şi putere pe care i le spunea, cu voce scăzută, orcul cu ochi roşii. îi spunea despre atacuri întreprinse în situaţii imposibile, despre fapte eroice, şi despre oameni căzuţi sub un val necruţător şi verde de orei uniţi pentru o cauză. Vorbea, plin de alean, şi despre un neam spiritual, plin de duh, despre care Thrall nu mai auzise niciodată.

— O, da, zise Kelgar trist, odinioară, înainte de a fi Hoarda cea mândră, însetată de luptă, eram clanuri individuale. Iar în acele clanuri erau aceia care cunoşteau magia vântului şi a apei, a cerului şi a pământului, a tuturor spiritelor sălbăticiilor, şi care lucrau în armonie cu puterile acelea. îi numeam „şamani" şi, până la apariţia vrăjitorilor, priceperea lor era toată puterea pe care o cunoşteam.

Cuvântul păru să îl enerveze pe Kelgar. Scuipă, şi, stârnit pentru prima oară de vreun fel de pasiune, mârâi:

— Putere! Ne hrăneşte neamul, ne creşte copiii? Conducătorii noştri au ţinut-o toată pentru ei înşişi, şi abia o infimă picătură s-a prelins ajungând jos, la restul. Ei au făcut… ceva, Thrall. Nu ştiu ce. Dar o dată ce am fost înfrânţi, toată dorinţa de a lupta s-a scurs afară din noi precum sângele dintr-o rană deschisă.

Plecându-şi capul, îl rezemă pe braţele încrucişate peste genunchi, şi îşi închise ochii roşii.

— Toţi aţi pierdut dorinţa de a lupta? întrebă Thrall.

— Toţi cei care suntem aici. Cei care au luptat nu au fost capturaţi, sau, dacă au fost prinşi, au fost ucişi când s-au opus, încercând să scape.

Kelgar continuă să-şi ţină ochii închişi.

Thrall respectă nevoia de tăcere a celuilalt ore. îl cuprinse dezamăgirea. Povestea lui Kelgar suna a adevăr, iar, ca să verifice, tot ce trebuia să facă era să se uite în jurul său. Ce era acel lucru ciudat care se întâmplase? Cum putuseră firile unei întregi rase de fiinţe să fie denaturate într-atât încât orcii să sfârşească cu toţii acolo, înfrânţi înainte chiar de a fi prinşi şi aruncaţi în acea gură de iad mizerabilă?

— Dar dorinţa de a lupta este încă puternică în tine, Thrall, deşi numele tău sugerează contrariul.

Ochii lui erau deschişi din nou, şi parcă îi ardeau adânc pe ai lui Thrall.

— Poate că faptul că ai fost crescut de oameni te-a cruţat. Mai sunt şi alţii ca tine, încă pe-afară. Zidurile nu sunt atât de înalte încât să nu te poţi căţăra pe ele, dacă

asta ţi-e dorinţa.

— Este, rosti Thrall cu înflăcărare. Spune-mi unde pot găsi alţii ca mine.

— Singurul despre care am auzit povestindu-se este Grom Hellscream, spuse Helgar. El rămâne neînvins. Ai lui, clanul Warsong, au venit de la soare-apune de ţinutul acesta. Asta este tot ce pot să îţi spun. Grom are ochi că ai mei, dar spiritul său a rezistat încă.

Kelgar plecă din nou capul.

— De-aş fi fost şi eu la fel de puternic!

— Poţi fi, zise Thrall. Hai cu mine, Kelgar. Eu sunt puternic, te pot trage cu uşurinţă sus şi dincolo de ziduri dacă…

Kelgar scutură din cap.

— Nu puterea a dispărut, Thrall. Aş putea ucide străjerii cât ai clipi. Oricare de aici ar putea. Dorinţa s-a dus. Nu doresc să încerc să mă caţăr pe ziduri. Vreau să stau aici. Nu pot explica, şi mi-e ruşine, dar acesta este adevărul. Va trebui să ai pasiune, foc, cât pentru noi toţi cei de aici.

Thrall acceptă dând aprobator din cap, deşi nu putea înţelege. Cine nu ar fi vrut să fie liber? Cine nu ar fi vrut să lupte, să recâştige tot ceea ce îi fusese luat, să îi facă pe oamenii aceia nedrepţi să plătească pentru ceea ce le făcuseră celor din neamul său? Era clar, însă: dintre toţi orcii de faţă, el era singurul care ar fi îndrăznit să ridice pumnul în semn de sfidare, de provocare.

Avea să aştepte până la căderea nopţii. Kelgar zicea că erau doar câţiva străjeri, şi că se îmbătau adesea până la ameţeală. Thrall era sigur că, dacă ar fi continuat pur şi simplu să se prefacă a fi ca toţi ceilalţi orei, avea să i se ivească ocazia.

În acel moment se apropie o femeie ore. Se mişca hotărât, dând impresia că avea un ţel precis, ceea ce se vedea rar acolo, iar Thrall se ridică în picioare când deveni evident că se îndrepta spre el.

— Tu eşti orcul capturat de curând? întrebă ea în limba oamenilor.

Thrall aprobă din cap.

— Mă numesc Thrall.

— Atunci, Thrall, e bine să ştii că vine după tine comandantul lagărelor de concentrare.

— Cum îl cheamă?

Thrall îngheţă, temându-se că avea să se întâmple tot ce putea fi mai rău.

— Nu ştiu, dar poartă culorile roşu şi auriu, cu un şoim negru pe…

— Blackmoore, şuieră Thrall. Ar fi trebuit să ştiu că mă poate găsi.

Se auzi un zăngănit puternic şi toţi orcii se întoarseră spre turnul cel mare.

— Trebuie să ne aliniem, zise femeia. Deşi nu e ora obişnuită pentru numărătoare.

— Pe tine te vor, Thrall, zise Kelgar. Dar nu te vor găsi. Va trebui să pleci acum. Străjerii vor fi neatenţi din pricina gândului că vine comandantul lor. Iar eu voi crea o diversiune. Zona cea mai slab păzită este la capătul lagărului. Iar noi venim cu toţii la zăngănitul clopotului precum nişte vite, căci asta suntem, zise el, cu silă faţă de sine însuşi în glas şi pe chip. Du-te. Acum.

Thrall nu avu nevoie de încă un îndemn. Se întoarse pe un călcâi şi începu să meargă iute, croindu-şi drum prin gloata de orei care se porniră dintr-odată în direcţia opusă. În timp ce înghiontea, luptându-se să înainteze, auzi un ţipăt de durere. Era femeia ore. Nu îndrăzni să se oprească pentru a privi înapoi, dar când îl auzi pe Kelgar strigând în limba orcilor cuvinte ce păreau aspre, înţelese. Kelgar reuşise cumva să străbată până în străfundul sufletului şi să găsească o umbră a spiritului lui războinic de odinioară. Începuse să se certe cu femeia ore. După zgomotele care proveneau de la străjeri, acest lucru era cât se poate de neobişnuit. Coborâră pentru a-i despărţi pe orcii care se certau, şi, chiar în timp ce se uita Thrall, puţinii străjeri care până atunci se plimbaseră pe zid coborâră şi ei în fugă şi se repeziră spre locul de unde proveneau strigătele.

Probabil că aveau să îi bată atât pe Kelgar cât şi pe

femeia nevinovată, gândi Thrall. Ceea ce regretă profund. Dar, îşi spuse, datorită faptelor lor, eu sunt liber să fac tot ceea ce îmi stă în putinţă ca să mă asigur că niciun om nu va mai bate niciun ore, niciodată, *niciodată*.

După ce crescuse, ajungând la vârsta adultă, într-o celulă bine păzită de bărbaţi care îi urmăreau fiecare mişcare, nu îi veni să creadă cât de uşor îi fu să se caţere pe ziduri şi să se strecoare spre libertate. Dinaintea lui se afla o zonă dens împădurită. Alergă mai iute decât alergase vreodată, ştiind că era vulnerabil în fiecare minut pe care îl petrecea în câmp deschis. Şi totuşi, nimeni nu strigă alarma, nimeni nu îl urmări.

Alergă preţ de câteva ore, pierzându-se în pădure, mergând în zigzag şi făcând tot ce putea pentru a le îngreuna urmărirea grupurilor de căutare care, neîndoielnic, aveau să urmeze, încetini, în cele din urmă, gâfâind şi nemaiavând aer. Se căţără într-un copac viguros, iar când se iţi prin coroana-i deasă de frunze nu văzu nimic altceva decât o mare verde.

Clipind, localiză soarele. Îşi începea călătoria de după-amiază târzie înspre orizont. Soare-apune; Kelgar îi spusese că clanul lui Grom Hellscream venise dinspre soare-apune.

Avea să îl găsească pe acest Hellscream, şi, împreună, puteau să îi elibereze pe surorile şi fraţii lor întemniţaţi.

Cu mâinile învelite în mănuşi negre, strânse la spate, Comandantul Lagărelor, un anume Aedelas Blackmoore, mergea încet pe lângă şirul de orei. Se fereau cu toţii de el, uitându-se fix la propriile picioare acoperite de noroi. Blackmoore trebui să recunoască: fuseseră mai distractivi, chiar dacă mai periculoşi, când avuseseră oarece spirit în ei.

Dându-se înapoi şi strâmbându-se din pricina duhorii, Blackmoore îşi duse la nas o batistă parfumată. Maior Remka îl urmă îndeaproape, ca un câine ce aşteaptă toanele stăpânului său. Blackmoore auzise lucruri bune despre ea; ea era, din câte se părea, mai eficientă decât

majoritatea bărbaţilor.

Dar dacă ea îl avusese pe Thrall al lui şi îl lăsase să îi scape printre degete, el avea să fie fără milă.

— Unde este cel despre care ai zis că, după părerea ta, era Thrall? îl întrebă Blackmoore pe Waryk, străjer al maiorului

Remka. Tânărul îşi păstră calmul mai bine decât ofiţerul sub comanda căruia se afla, dar chiar şi el începea să dea semne de panică vizibile în priviri.

— Îl văzusem la luptele cu gladiatori, iar ochii albaştri sunt atât de rari… zise Waryk, începând să se bâlbâie un pic.

— Îl vezi aici?

— N-nu, domnule Locotenent General. Nu îl văd.

— Atunci poate că nu era Thrall.

— Am găsit câteva lucruri pe care le furase, zise Waryk, luminându-se la faţă.

Pocni din degete şi unul dintre oamenii săi se îndepărtă în goană, întorcându-se după câteva clipe cu un sac mare.

— Recunoaşteţi asta?

Îi întinse un pumnal simplu lui Blackmoore, cu mânerul înainte, aşa cum cerea eticheta.

Lui Blackmoore i se tăie răsuflarea. Se întrebase unde dispăruse acel pumnal. Nu era un pumnal foarte scump, dar îi simţise lipsa… îşi plimbă degetul mare, înmănuşat, peste simbolul lui heraldic, şoimul negru.

— Acesta e al meu. Altceva?

— Nişte hârtii… Maiorul Remka nu a avut încă timp să se uite la ele… Vocea lui Waryk se stinse, dar Blackmoore înţelese. Idiotul nu ştia să citească. Ce fel de hârtii ar fi putut avea Thrall? Foi rupte din cărţile *lui*, fireşte. Blackmoore înşfăcă sacul şi scotoci printre hârtiile de pe fund. Trase una afară la lumină.

…aş vrea să pot vorbi cu tine în loc să îţi trimit doar scrisorile acestea. Te văd în ring şi mi se frânge inima pentru tine…

Scrisori! Cine ar fi putut… apucă o altă scrisoare.

…din ce în ce mai greu să găsesc timp să îţi scriu. Stăpânul nostru pretinde atât de mult de la amândoi. Am auzit că te-a bătut, şi îmi pare nespus de rău, dragul meu prieten. Nu meriţi…

Taretha.

O durere mai mare decât orice durere pe care o cunoscuse vreodată îi prinse strâns pieptul ca într-o gheară. Trase afară mai multe scrisori… pe lumina ochilor, precis că erau zeci de scrisori acolo… poate sute. Cât timp conspiraseră cei doi? Din vreo pricină neştiută, ochii îl usturau şi îi era greu să respire. *Tari… Tari, cum ai putut, nu ai dus niciodată lipsă de nimic…*

— Domnule?

Vocea îngrijorată a maiorului Remka îl scoase pe Blackmoore din şocul acela de durere. Trase adânc aer în piept şi clipi ca să nu-şi trădeze lacrimile.

— E totul bine?

— Nu, maior Remka.

Vocea lui era la fel de rece şi calmă ca întotdeauna, fapt pentru care era recunoscător.

— Nu e totul bine. L-aţi avut pe orcul meu, Thrall, unul dintre cei mai buni gladiatori care au onorat vreodată ringul. Mi-a adus o grămadă de bani de-a lungul anilor şi ar mai fi trebuit să îmi aducă încă. Fără nicio îndoială, el era cel pe care l-a capturat omul dumneavoastră. Şi este cel pe care nu îl văd deloc în şirul acesta.

Fu o plăcere nespusă pentru el să vadă dispărând culoarea de pe chipul maiorului Remka.

— Poate că se ascunde pe aici prin lagăr, răspunse ea.

— S-ar putea, zise Blackmoore, întinzându-şi buzele şi dezvelindu-şi dinţii albi într-un rânjet crispat. Să sperăm, pentru norocul dumneavoastră de-acum încolo, maior Remka. Scotociţi lagărul. *Acum*.

Ea alergă să îi îndeplinească ordinul, strigând porunci. Bineînţeles că Thrall nu fusese atât de prost încât să vină la aliniere, precum un câine care răspunde unui fluierat. Era posibil ca el să fie încă acolo. Însă Blackmoore

simţea, oarecum, că Thrall nu mai era. Era altundeva, făcând…? Ce? Ce fel de uneltire puseseră la cale el şi uşuratica aia de Taretha?

Blackmoore avu dreptate. Căutarea amănunţită nu dădu niciun rezultat. Niciunul dintre orei, naiba să-i ia, nu voise a recunoaşte măcar că îl văzuse pe Thrall. Blackmoore o retrogradă pe Remka, punându-l pe Waryk în locul ei, şi merse încet, călare, spre casă. Langston îl întâmpină la jumătatea drumului şi îl compătimi, dar nici măcar trăncăneala veselă şi fără minte a lui Langston nu izbuti a-l scoate pe Blackmoore din mohoreala lui. Într-o noapte aprinsă-n flăcări pierduse cele mai importante două lucruri ale sale: Thrall şi Taretha.

Urcă treptele până în apartamentul său, merse spre dormitor şi deschise uşor uşa. Lumina căzu peste chipul adormit al Tarethei. Încetişor, ca să nu o trezească, se aşeză pe pat. Îşi scoase mănuşile şi întinse o mână ca să atingă arcuirea fină, catifelată, a obrazului ei. Era atât de frumoasă. Atingerea ei îl făcuse să se înfioare de emoţie, îmbătându-l, râsul ei îl tulburase, mişcându-l profund. Dar gata, s-a terminat.

— Somn uşor, trădătoare drăguţă, şopti el.

Se aplecă şi o sărută, durerea din inima lui dăinuind, încă, înăbuşită, însă fără milă.

— Somn uşor, până când voi avea nevoie de tine.

IX

Thrall nu fusese niciodată atât de istovit sau de flămând în toată viaţa sa. Dar gustul libertăţii era mai dulce decât acela al cărnii cu care fusese hrănit şi mai odihnitor decât paiele pe care dormise la Dumholde ca prizonier al lui Blackmoore. Nu era în stare să prindă

iepurii şi veveriţele care treceau iute, ca în zbor, prin pădure, şi îşi dori să fi fost învăţat, cumva, odată cu istoria bătăliilor şi cu natura artei, şi nişte deprinderi necesare supravieţuirii. Pentru că era toamnă, erau fructe coapte în copaci, şi deveni iute expert în a găsi viermi şi insecte. Acestea nu prea reuşeau să îi astâmpere foamea colosală, ca de mamut, care îi rodea măruntaiele, dar Thrall avea, cel puţin, acces la apă sub forma unei puzderii de pârâiaşe şi mici râuleţe care şerpuiau prin pădure.

După câteva zile, pe când Thrall mergea necontenit prin pădurea tânără, vântul îşi schimbă direcţia şi îi aduse la nări mirosul dulce al cărnii puse la prăjit. Inhală adânc, de parcă ar fi putut obţine, doar prin miros, hrana necesară supravieţuirii. Lihnit, mort de foame, se întoarse şi merse pe urma mirosului.

Deşi corpul lui avea mare nevoie de mâncare, Thrall nu îi dădu voie foamei să îi învingă prudenţa. Şi făcu bine, căci, ajungând la marginea zonei împădurite, văzu zeci de oameni.

Ziua era însorită şi caldă, una dintre ultimele astfel de zile ale toamnei, iar oamenii pregăteau, voioşi, un ospăţ care făcea ca lui

Thrall să îi lase gura apă. Erau pâini coapte, sute de kilograme de fructe şi legume proaspete, străchini cu dulceţuri şi unt şi alte bunătăţi de întins pe pâine, roţi de brânză, sticle de vin şi mied, din câte presupunea el, iar în mijloc, doi porci se roteau încet pe frigare.

Genunchii lui Thrall cedară, iar el căzu încet la pământ în pădure, holbându-se, vrăjit, la bucatele întinse dinainte-i parcă pentru a-l necăji. Mai încolo, în câmp deschis, copiii se jucau cu cercuri şi cu steaguri şi cu alte jucării cărora Thrall nu le ştia spune pe nume. Mamele îşi alăptau bebeluşii, iar fetele dansau sfioase cu flăcăii. Era o scenă plină de fericire şi mulţumire, şi, mai mult decât mâncarea, Thrall voia să simtă că locul lui era acolo, printre ei.

Dar nu era. El era un ore, un monstru, un piele-verde, un sânge-negru, şi oricare dintre alte o sută de

epitete. Aşa că stătu aşezat şi privi cum sătenii sărbătoriră, benchetuiră şi dansară până când noaptea se pogorî, pe nesimţite, asupra lor.

Lunile răsăriră, una strălucitoare şi albă, una rece şi de un albastru verzui, chiar când fură adunate ultimele obiecte de mobilier, farfurii şi mâncăruri. Thrall îi urmări cu privirea pe săteni în timp ce coborau în pas agale pe cărarea şerpuitoare ce străbătea câmpul, şi văzu lumânările aprinzându-se în ferestrele micuţe. Mai aşteptă, încă, şi urmări lunile în mişcarea lor lentă pe cer. La multe ore după ce fusese stinsă ultima lumânare la ferestre, Thrall se ridică şi se îndreptă cu dibăcie, în linişte, spre sat.

Simţul mirosului îi fusese întotdeauna ascuţit, şi era şi mai pătrunzător acum că îşi permitea să se bucure în voie de mirosurile de mâncare. Merse după miros, băgându-şi mâna pe ferestre şi apucând pâini întregi pe care le înfulecă pe nemestecate, descoperind un coş cu mere pus afară lângă uşă şi ronţăind lacom fructele mici şi dulci.

Sucul dulce şi lipicios i se prelinse pe pieptul gol. Dus pe gânduri, se şterse cu mâna-i mare şi verde. Puţin câte puţin, foamea începuse a i se potoli. Thrall luă ceva de la fiecare casă, dar niciodată prea mult de la una singură.

Thrall se iţi printr-o fereastră ca să vadă fiinţele care dormeau lângă focul mocnit ce se stingea. Îşi retrase iute capul, aşteptă o clipă, apoi, încet, se uită iar. Aceştia erau copii, dormind pe saltele din paie. Erau trei, plus unul într-un leagăn. Doi erau băieţi; al treilea era o fetiţă cu păr galben. Chiar în timp ce o privea Thrall, ea se întoarse, în somn, de pe o parte pe alta.

Thrall fu străpuns de un spasm de durere acută. Ca şi cum nu ar fi trecut deloc timp de atunci, nici măcar o clipă, mintea îl purtă înapoi până la ziua în care o văzuse pentru prima oară pe Taretha, care îi zâmbise larg şi îi făcuse cu mâna. Fetiţa aceasta îi semăna atât de mult, cu obrăjorii ei rotunzi, cu părul ei auriu…

Un zgomot aspru îl sperie şi se întoarse tocmai la

timp ca să vadă ceva de culoare închisă şi cu patru picioare năpustindu-se asupra lui. Nişte dinţi muşcară aerul lângă urechea lui. Reacţionând instinctiv, Thrall apucă animalul şi strânse lanţurile cătuşelor în jurul gâtului bestiei. Era oare un lup, una dintre creaturile cu care se împrieteneau uneori cei din neamul său?

Avea urechi ascuţite, ridicate în sus, bot lung, şi dinţi albi, ascuţiţi. Semăna cu lupii din gravurile pe care le văzuse în cărţi, dar era foarte diferit la culoare şi în ceea ce privea forma capului.

Acum se trezise toată casa, şi auzea strigând glasuri alarmate de oameni. Strânse, şi creatura rămase fără vlagă. Lăsând să cadă corpul, Thrall se uită înăuntru şi o văzu pe fetiţă holbându-se îngrozită la el, cu ochii mari, larg deschişi. În timp ce o privea, ea arătă spre el şi ţipă:

— Monstru, tati, monstru!

Cuvintele acelea pline de ură rostite de buzele ei inocente îl răniră pe Thrall în adâncul sufletului. Se întoarse, vrând să fugă, dar se văzu împresurat de un cerc de săteni speriaţi. Unii dintre ei aveau furci şi coase, singurele arme pe care le poseda comunitatea aceea de agricultori.

— Nu vreau să vă fac niciun rău, începu Thrall.

— Vorbeşte! E un demon! strigă unul, iar micul grup atacă.

Thrall reacţionă instinctiv, iar pregătirea sa de luptător îşi intră în rol. Când unul dintre bărbaţi încercă să îl împungă cu o furcă, Thrall apucă, îndemânatic, arma improvizată şi o folosi pentru a face să cadă celelalte furci şi coase din mâinile stângace ale sătenilor. La un moment dat, dădu glas strigătului său de luptă, setei de sânge stârnite înăuntrul său, şi împunse cu furca spre atacatorii săi.

Se opri când era cât pe ce să îl străpungă pe un bărbat care căzuse la pământ şi se holba îngrozit la el, de jos în sus.

Oamenii aceia nu erau duşmanii lui, chiar dacă era clar că le era teamă de el şi îl urau. Erau simpli agricultori,

trăind de pe urma recoltelor pe care le cultivau şi a animalelor pe care le creşteau. Aveau copii. Le era teamă de el, atâta tot. Nu, duşmanul nu era acolo. Duşmanul dormea dus pe un pat cu saltea din puf, în Dumholde. Cu un strigăt de silă faţă de sine însuşi, Thrall azvârli coasa la câţiva metri mai încolo şi profită de spărtura din cerc pentru a fugi spre siguranţa pe care i-o oferea pădurea.

Bărbaţii nu îl urmăriră. Iar Thrall nu se aşteptase să îl urmărească. Ei doreau doar să fie lăsaţi în pace. În timp ce gonea prin pădure, folosind energia generată de confruntarea încheiată în avantajul său, Thrall încercă, dar nu izbuti, să îşi şteargă din minte imaginea unei fetiţe blonde ţipând îngrozită şi numindu-l „monstru”.

Thrall alergă toată ziua care urmă, până după lăsarea nopţii, când, în cele din urmă, se prăbuşi, istovit. Dormi adânc, cufundat într-un somn ca de moarte, fără vise care să îl chinuiască. Ceva îl trezi înainte de a se crăpa de ziuă, iar el clipi somnoros.

Simţi o a doua împunsătură ascuţită în stomac, se trezi pe de-a-ntregul – şi privi în sus spre opt chipuri furioase de orei.

Încercă să se ridice, dar tăbărâră asupra lui şi îl legară înainte să apuce măcar să se zbată. Unul dintre ei îşi apropie brusc faţa mânioasă, cu colţi îngălbeniţi, până la doi centimetri de faţa lui Thrall. Lătră ceva cu totul şi cu totul de neînţeles, iar Thrall scutură din cap.

Orcul se încruntă şi mai rău, apucă una dintre urechile lui Thrall şi rosti şi mai multe vorbe nedesluşite.

Ghicind ce ar fi putut spune celălalt, Thrall zise în limba oamenilor:

— Nu, nu sunt surd.

Un şuierat mânios veni din partea tuturor.

— Om, zise orcul cel mare, ce părea a fi conducătorul lor. Tu nu vorbeşte limba orcilor?

— Puţin, rosti Thrall în limba respectivă. Mă numesc Thrall.

Orcul îl privi mirat, după care deschise gura şi râse în hohote.

Prietenii i se alăturară.

— Om care arată ca un ore! zise el, întinzând în direcţia lui Thrall un deget cu unghie neagră.

În limba orcilor, zise:

— Omorâţi-l!

— Nu! strigă Thrall în limba orcilor.

Un lucru în privinţa acestei întâlniri cât se poate de cumplite îi dădea speranţă – orcii aceştia erau luptători. Nu umblau greoi, pleoştiţi şi gârboviţi, de colo-colo, cuprinşi de o disperare istovită, prea abătuţi ca să se caţere, măcar, pe un zid de piatră uşor de escaladat.

— Vreau găsesc Grom Hellscream!

Orcul cel mare înţepeni. Într-o limbă a oamenilor destul de pocită, zise:

— De ce găseşti? Tu trimis să ucizi, nu? De oameni, nu?

Thrall scutură din cap.

— Nu. Lagăre… rău. Orei…

Nu îşi putea găsi cuvintele în limba aceea străină lui, aşa că suspină adânc şi îşi lăsă capul să atârne, în încercarea de a arăta precum creaturile vrednice de milă pe care le întâlnise în lagărul de concentrare.

— Eu vrea orei…

Ridică mâinile legate cu sfori şi mugi:

— Grom ajutor. Gata cu lagărele. Gata cu orei…

Mimă din nou aspectul deznădăjduit şi fără speranţă.

Îndrăzni, asumându-şi riscul, să se uite în sus, întrebându-se dacă limba orcilor destul de pocită pe care o ştia izbutise să transmită ceea ce dorea. Cel puţin nu mai încercau să îl omoare. Un alt ore, puţin mai mic, dar arătând la fel de periculos ca primul, vorbi cu voce răguşită. Conducătorul răspunse aprins. Se contraziseră iar şi iar, însă, în cele din urmă, cel mare păru să cedeze.

— Tragg zis, poate. Poate tu vede Hellscream, dacă tu merită. Hai.

Îl traseră, ridicându-l în picioare şi îl împinseră înainte, împunsătura de suliţă din spate îl încurajă pe Thrall să ţină pasul cu ei. Cu toate că era legat, şi cu toate

că se afla în mijlocul unui cerc de orei ostili, Thrall se simţi inundat de un val de bucurie.

Avea să îl vadă pe Grom Hellscream, singurul ore care rămăsese nesupus. Poate că împreună aveau să fie în stare să îi elibereze pe orcii întemniţaţi, să le amintească de drepturile pe care le aveau prin naştere, să îi însufleţească, să îi determine să acţioneze.

Cu toate că, atunci când avea nevoie să le rostească, Thrall îşi amintea de-abia câteva cuvinte din limba orcilor, era capabil să înţeleagă mult mai multe decât putea articula. Tăcu şi ascultă.

Orcii care îl escortară până la Hellscream fură surprinşi de vigoarea lui. Thrall observase că cei mai mulţi dintre ei aveau ochi căprui sau negri, nu roşul acela aprins, straniu, al celor mai mulţi dintre orcii din lagărele de concentrare. Kelgar îi spusese că poate era o oarecare legătură între ochii strălucitori, ca de foc, şi letargia aceea ciudată care aproape că îi înfrânse pe orei. Ce anume era, Thrall nu ştia, dar, ascultând, spera să afle.

Deşi orcii nu pomeniră nimic despre ochi roşii şi strălucitori, comentară în legătură cu apatia. Multe dintre cuvintele pe care Thrall nu le înţelegea erau, totuşi, inteligibile datorită tonului dispreţuitor cu care erau rostite. Thrall nu era singurul care simţea repulsie şi silă la vederea acelei forţe de luptă odinioară legendară, doborâtă acum la un nivel mai josnic decât cel al vitelor de rând. Cel puţin un taur ataca dacă îl agasai.

Despre marele lor comandant, rostiră vorbe de laudă şi veneraţie. Vorbiră şi despre Thrall, întrebându-se dacă era vreun fel de nou spion trimis să descopere bârlogul lui Grom şi să îi conducă pe oameni într-o ambuscadă mişelească. Thrall îşi dori cu disperare să existe un mod de a-i convinge că era sincer. Era dispus să facă orice doreau de la el ca să le dovedească acest lucru.

La un moment dat, grupul se opri. Conducătorul, despre care Thrall aflase că se numea Rekshak, desfăcu o eşarfă legată în jurul pieptului său lat. Ţinând-o cu ambele mâini, se îndreptă spre Thrall.

— Tu fie…

Zise apoi în limba orcilor ceva ce Thrall nu pricepu, dar ştiu ce voia Rekshak. Îşi plecă, supus, capul, căci era mai înalt decât toţi ceilalţi orei, şi se lăsă legat la ochi. Eşarfa mirosea a sudoare proaspătă şi a sânge vechi.

Desigur, puteau să îl ucidă, sau să îl lase acolo să moară, legat fedeleş şi cu o eşarfă peste ochi. Thrall acceptă acea posibilitate şi se gândi că era preferabil aşa decât să mai petreacă o zi riscându-şi viaţa în arena gladiatorilor pentru gloria acelui nemernic nemilos care îl bătuse şi încercase să îi frângă inima lui Tari.

Acum mergea cu paşi mari, dar mai puţin siguri, cu toate că, la un moment dat, doi orei se postară tăcuţi lângă el, unul de fiecare parte, şi îl apucară de braţe. Thrall avu încredere în ei; nu avea încotro.

Neavând cum să măsoare trecerea timpului, i se păru că drumul dură o veşnicie. La un moment dat, pământul moale al pădurii pline de izvoare făcu loc unor pietre reci, iar Thrall simţi că aerul din jur se făcu mai rece. Pe lângă asta, glasurile celorlalţi orei erau schimbate, iar Thrall îşi dădu seama că mergeau în jos, coborând sub pământ.

În cele din urmă, se opriră. Thrall îşi plecă din nou capul şi îi fu luată eşarfa de la ochi. Până şi lumina slabă oferită de torţe îl făcu să clipească în timp ce ochii i se adaptau după întunericul total al legăturii de la ochi.

Se afla într-o enormă peşteră subterană. Atât din tavan, cât şi din podeaua de piatră, ţâşneau pietre ascuţite. Thrall auzea picurând în depărtare stropi de umezeală. Erau câteva peşteri mai mici care duceau afară din peştera aceea mare, iar multe dintre ele aveau intrările acoperite de piei de animale. împrăştiate ici şi colo, se aflau armuri care avuseseră şi zile mai bune şi arme care arătau uzate, dar bine îngrijite. În mijloc ardea un foc mic, iar fumul se ridica spre acoperişul de piatră. Aşadar, probabil că aici se retrăseseră legendarul Grom Hellscream şi rămăşiţele odinioară aprigului clan Warsong.

Dar unde era faimoasa căpetenie? Thrall se uită în jur. Deşi din diferitele peşteri mai ieşiseră câţiva orei,

niciunul nu avea înfăţişarea şi veşmintele unei adevărate căpetenii. Se întoarse spre Rekshak.

— Ai spus că mă vei duce la Hellscream, zise Thrall cerând lămuriri. Nu îl văd aici.

— Tu nu îl vezi, dar el este de faţă. El te vede pe tine, zise un alt ore, dând uşor la o parte o piele de animal şi intrând în peşteră.

Acesta era aproape la fel de înalt ca Thrall, dar nu era atât de mătăhălos. Părea mai bătrân, şi foarte obosit. La gâtu-i subţire, atârnate într-un colier, erau oase provenind de la diferite animale şi, destul de probabil, de la oameni. Se mişca într-un mod care pretindea respect, iar Thrall era dispus să i-l acorde. Oricine ar fi fost acest ore, era un personaj important al clanului. Şi era clar că vorbea limba oamenilor aproape la fel de fluent ca Thrall.

Thrall plecă uşor capul.

— Poate că aşa este. Dar doresc să vorbesc cu el, nu doar să mă bucur de prezenţa sa nevăzută.

Orcul zâmbi.

— Ai spirit, foc, zise el. Ceea ce este bine. Eu sunt Iskar, sfetnic al marii căpetenii Hellscream.

— Numele meu este…

— Nu ne eşti necunoscut, Thrall din Dumholde.

Când Thrall îl privi mirat, Iskar continuă:

— Mulţi au auzit despre „animalul de casă ore” al locotenent generalului Blackmoore.

Thrall mârâi încet, adânc, în gât, dar nu îşi pierdu calmul. Mai auzise termenul acela până atunci, dar îl durea mai mult acum că venea din gura unuia dintre ai săi.

— Nu te-am văzut luptând niciodată, firește, continuă Iskar, strângându-şi mâinile la spate şi mergând încet, în cerc, în jurul lui Thrall, cercetându-l tot timpul cu privirea din creştet până-n tălpi.

— Orcilor nu le este permis să privească luptele cu gladiatori, în timp ce tu găseai glorie în ring, fraţii tăi erau bătuţi şi supuşi abuzurilor.

Thrall nu mai putu suporta.

— Eu nu am primit nimic din gloria de care vorbeşti.

Am fost un sclav, proprietatea lui Blackmoore, şi dacă nu crezi că îl dispreţuiesc, uită-te la asta.

Se întoarse pentru ca ei să îi poată vedea spatele. Se uitară, iar apoi, spre mânia lui, râseră.

— Nu este nimic de văzut, Thrall din Dumholde, zise Iskar.

Thrall îşi dădu seama ce se întâmplase; leacurile tămăduitoare îşi făcuseră prea bine treaba, ca o magie. Nu era nici măcar o cicatrice pe spatele lui în urma bătăilor cumplite pe care le primise de la Blackmoore şi de la toţi oamenii săi.

— Ceri compătimirea noastră şi totuşi nouă ni se pare că eşti bine sănătos.

Thrall se răsuci iute. Fu năpădit de mânie, şi încercă să o tempereze, dar fu în zadar.

— Eu am fost un lucru, un obiect aflat în proprietatea cuiva. Crezi că am beneficiat de pe urma sudorii şi a sângelui pe care le-am vărsat în ring? Blackmoore se scălda în monede de aur în timp ce eu eram ţinut într-o celulă, scos afară pentru amuzamentul lui. Cicatricele de pe corpul meu nu sunt vizibile, îmi dau seama acum. Dar singurul motiv pentru care am fost vindecat a fost acela de a putea merge înapoi în ring şi de a lupta din nou pentru a-l îmbogăţi pe stăpânul meu. Există cicatrice care nu se văd şi care sunt mult mai adânci. Am evadat, am fost azvârlit într-un lagăr, iar apoi am venit aici ca să îl găsesc pe Hellscream. Deşi încep să mă îndoiesc de existenţa lui. Se pare că sper prea mult dacă sper să mai pot găsi un ore care să întruchipeze tot ceea ce am înţeles eu că este neamul nostru.

— Ce înţelegi că este neamul nostru, dar, orcule care porţi numele de sclav? zise Iskar, luându-l în derâdere.

Thrall răsufla din greu, dar chemă în ajutor tot controlul de sine despre care îl învăţase Sergent.

— Sunt puternici. Iscusiţi. Rezistenţi. Sunt o teroare în bătălie. Au spirite care nu pot fi stăvilite. Lasă-mă să îl văd pe Hellscream, şi el va şti că merit.

— Noi vom judeca asta, zise Iskar.

Ridică mâna şi trei orei intrară în peşteră. Începură să îşi îmbrace armurile şi să ia în mâini diverse arme.

— Aceştia sunt cei mai buni războinici ai noştri. Ei sunt, aşa cum ai spus tu, puternici, iscusiţi şi rezistenţi. Ei luptă pe viaţă şi pe moarte, nu aşa cum eşti obişnuit tu din ringul gladiatorilor. Jocul tău de teatru nu îţi va fi de niciun folos aici. Doar priceperea adevărată te va salva. Dacă vei supravieţui, Hellscream s-ar putea să îţi acorde o audienţă, sau poate nu.

Thrall îl privi lung şi insistent pe Iskar.

— Mă va primi, zise Thrall încrezător.

— Cel mai bine e să speri. Începeţi!

Fără niciun alt avertisment, toţi cei trei orei îl atacară pe Thrall, care nu avea nici arme, nici armură.

reţ de-o clipită, Thrall fu luat prin surprindere. Apoi cei zece ani de antrenamente preluară controlul. Deşi nu dorea câtuşi de puţin să lupte împotriva unora din neamul său, izbuti destul de repede să îi vadă ca pe nişte adversari în ring şi să reacţioneze în consecinţă. Când unul dintre ei atacă, Thrall pară cu repeziciune şi apoi întinse mâinile în sus, smulgând securea uriaşă de luptă din mâinile orcului. Cu aceeaşi mişcare curgătoare, lovi. Lovitura muşcă adânc, dar armura devie, în cea mai mare parte, izbitura. Orcul strigă şi se ridică, poticnindu-se, în picioare, ţinându-se cu mâna de spate. Avea să supravieţuiască; însă, cât ai clipi, diferenţa fusese redusă la doi la unu.

Thrall se răsuci, arătându-şi colţii şi mârâind. Setea de sânge, dulce şi familiară, îl năpădi din nou. Urlându-şi provocarea la luptă, un al doilea adversar atacă, mânuind un paloş care compensa mai mult decât era nevoie lipsa

unui braţ mai lung. Thrall se răsuci, dându-se la o parte, evitând o lovitură mortală, dar simţind, totuşi, durerea fierbinte dintr-o parte, acolo unde i se înfipsese lama.

Orcul atacă insistent, iar în acelaşi timp se apropie, din spate, al treilea ore. Însă Thrall avea acum o armă. Ignoră sângele care îi şiroia din rană, făcând ca podeaua de piatră să devină lunecoasă şi nesigură, şi roti securea uriaşă mai întâi către unul dintre atacatori, lăsând apoi avântul să o întoarcă înapoi ca să îl lovească pe al doilea.

Cei doi parară cu scuturi enorme. Thrall nu avea nici armură, nici scut, dar era obişnuit să lupte astfel. Aceştia erau adversari ageri la minte, dar aşa fuseseră şi luptătorii oameni. Erau puternici şi rezistenţi din punct de vedere fizic, dar la fel fuseseră şi trolii pe care îi înfruntase şi îi învinsese. Se mişca de pe o poziţie de siguranţă calmă, parând, ferindu-se, strigând şi lovind. Odinioară, poate că orcii aceia ar fi fost o ameninţare pentru el. Acum, însă, chiar şi cu doi la unu, atâta timp cât era în stare să fie atent la strategie şi să nu cedeze chemării setei de sânge, Thrall ştia că avea să triumfe.

Braţul i se mişca parcă de unul singur, dând lovitură după lovitură. Chiar şi atunci când îi alunecară picioarele şi căzu, folosi asta spre propriu-i avantaj. Îşi înclină corpul într-un asemenea unghi încât să îl lovească pe unul dintre adversari şi, în acelaşi timp, întinse braţul cât putu de mult, astfel încât securea uriaşă să lovească picioarele celuilalt ore, făcându-l să cadă. Fu atent să ţină securea într-un asemenea unghi încât să lovească nu cu iarna, ci cu latura boantă. Nu dorea să îi ucidă pe aceşti orei; dorea doar să câştige lupta.

Amândoi orcii căzură zdravăn. Orcul pe care Thrall îl lovise cu securea îşi ţinea strâns picioarele şi îşi urlă frustrarea. Se părea că amândoi fuseseră înfrânţi. Celălalt ore se ridică şovăielnic în picioare şi încercă să îl străpungă pe Thrall cu paloşul.

Thrall se hotărî. Oţelindu-se ca să poată suporta durerea, întinse în sus ambele mâini, apucă lama şi o smuci brusc înainte. Orcul îşi pierdu echilibrul şi căzu

peste trupul lui Thrall. Thrall se răsuci, pomenindu-se, cât ai clipi, călare peste celălalt ore, cu mâinile pe gâtul lui.

Strânge, îi striga instinctul. Strânge tare. Omoară-l pe Blackmoore pentru ceea ce ţi-a făcut.

Nu! gândi el. Acesta nu era Blackmoore. Acesta era unul din neamul său, pe care riscase totul pentru a-l găsi. Se ridică şi întinse o mână orcului învins pentru a-l ajuta să se ridice.

Orcul se holbă la mână.

— Noi ucidem, zise Iskar, cu vocea la fel de calmă ca înainte. Ucide-ţi adversarul, Thrall. Aşa ar face un ore adevărat.

Thrall scuturã încet din cap, se aplecă şi întinse mâna, apucă braţul adversarului său şi îl trase în picioare pe duşmanul său înfrânt.

— În bătălie, da. Mi-aş ucide duşmanul în bătălie, ca să nu ridice şi altă dată arma împotriva mea. Dar voi sunteţi neamul meu, indiferent dacă vreţi sau nu să mă socotiţi unul de-al vostru. Suntem prea puţini la număr ca să îl omor.

Iskar se uită la el în mod straniu, părând să aştepte ceva, apoi începu să vorbească:

— Judecata ta este de înţeles. I-ai învins în mod onorabil pe cei mai buni trei războinici ai noştri. Ai trecut de prima încercare.

Prima? gândi Thrall, ducând o mână spre rana-i sângerândă, în mintea lui începu să se formeze bănuiala că indiferent cât de multe „încercări” trecea, tot nu aveau să îl lase să îl vadă pe Hellscream. Poate că Hellscream nici măcar nu era acolo.

Poate că Hellscream nici măcar nu mai era *în viaţă*.

Dar Thrall ştia, în adâncul inimii, că, chiar dacă aşa stăteau lucrurile, prefera să moară aici decât să se întoarcă la viaţa de dinainte, sub cizma lui Blackmoore.

— Care e următoarea provocare? întrebă el liniştit.

Îşi dădu seama după reacţia lor că purtarea lui calmă îi impresionă.

— O problemă de voinţă, zise Iskar.

Era un uşor zâmbet atotştiutor pe faţa lui cu fălci puternice. Făcu un gest şi dintr-o peşteră apăru un ore cărând în spinare ceea ce păru a fi, la prima vedere, un sac greu. Dar când orcul aruncă neglijent „sacul” pe podeaua de piatră, Thrall îşi dădu seama că era un copil de-al oamenilor, un băiat, legat la mâini şi la picioare şi cu un căluş vârât în gură. Părul negru al copilului era încâlcit. Era murdar, iar acolo unde pielea-i palidă nu era acoperită de mizerie, se vedea mov şi verde de la vânătăi. Ochii lui erau de aceeaşi culoare ca şi ai lui Thrall, un albastru bogat, ochi larg deschişi de groază.

— Ştii ce este acesta, zise Iskar.

— Un copil. Un copil de-al oamenilor, răspunse Thrall nedumerit.

Doar nu se aşteptau să se lupte cu băiatul.

— Un băiat. Băieţii cresc şi devin ucigaşi de orei. Ei sunt duşmanii noştri naturali. Dacă te-au enervat într-adevăr biciul şi vergeaua, şi îţi doreşti să te răzbuni pe cei care te-au înrobit şi care ţi-au dat chiar şi un nume care să fie semn al poziţiei tale josnice în viaţă, atunci răzbună-te acum. Ucide copilul acesta înainte să crească şi să ajungă la vârsta la care să te ucidă el pe tine.

Ochii băiatului se deschiseră şi mai larg, căci Iskar vorbise în limba oamenilor. Se zbătu frenetic, iar din gură îi ieşiră sunete înăbuşite. Orcul care îl adusese îl lovi nepăsător cu piciorul în stomac. Copilul se ghemui strâns, scâncind, în ciuda căluşului.

Thrall se uită fix. Nu se putea să vorbească serios. Se uită la Iskar, care îl privea fără să clipească.

— Acesta nu este un războinic, zise Thrall. Iar aceasta nu este o luptă onorabilă. Crezusem că orcii îşi preţuiesc onoarea.

— O preţuim, fu de acord Iskar, dar dinaintea ta se află o viitoare ameninţare. Apără-ţi neamul.

— E un copil! exclamă Thrall. Nu este o ameninţare acum, şi cine poate spune ce va deveni? Cunosc hainele pe care le poartă şi ştiu din ce sat a fost luat. Oamenii de acolo sunt fermieri şi păstori. Trăiesc din ceea ce cultivă şi

cresc, atât fructe cât şi carne. Armele lor sunt pentru vânătoarea de iepuri şi căprioare, nu orei.

— Dar sunt şanse mari ca, dacă pornim din nou la război, băiatul acesta să fie în linia întâi a frontului, atacându-l pe unul dintre noi cu o suliţă şi cerând vărsare de sânge de ore, răspunse Iskar. Vrei să îl vezi pe Hellscream sau nu? Dacă nu îl ucizi pe copil, poţi fi sigur că nu vei pleca viu din această peşteră.

Băiatul plângea acum în tăcere. Thrall îşi aminti numaidecât despărţirea sa de Taretha şi descrierea plânsului pe care o făcuse ea. Imaginea ei îi inundă mintea. Se gândi la ea şi la Sergent. Se gândi la cât de întristat fusese când înfăţişarea lui o speriase pe fetiţa aceea din sat.

Şi apoi se gândi la chipul arătos şi dispreţuitor al lui Blackmoore; la toţi bărbaţii care îl scuipaseră şi îl numiseră „monstru” şi „piele-verde” sau mai rău.

Dar amintirile acelea nu justificau o crimă cu sânge rece. Thrall se hotărî. Lăsă securea însângerată să cadă pe podea.

— Dacă acest copil va ridica armele împotriva mea în viitor, spuse el alegându-şi încet şi cu grijă cuvintele, atunci îl voi ucide pe câmpul de luptă. Şi îmi va face o plăcere deosebită acest lucru pentru că voi şti că lupt pentru drepturile neamului meu. Dar nu voi ucide un copil legat care zace neajutorat dinaintea mea, aşa om cum este. Iar dacă asta înseamnă că nu îl voi vedea niciodată pe Hellscream, fie. Dacă înseamnă că trebuie să lupt împotriva voastră a tuturor şi să fiu doborât, copleşit numeric, o spun din nou, fie. Mai bine mor decât să comit o atrocitate atât de dezonorantă.

Îşi înfipse zdravăn picioarele în podea şi, cu braţele larg deschise, aşteptă atacul care avea să urmeze. Iskar oftă.

— Păcat, zise el, dar ţi-ai ales propriul destin.

Ridică mâna.

În clipa aceea, un ţipăt îngrozitor străpunse aerul liniştit şi rece. Ecoul răsună prin peşteră, încât Thrall se

simţi străpuns până la os şi îl durură urechile. Zgomotul îl făcu să se dea înapoi. Pielea de animal care acoperea una dintre peşteri fu smulsă şi apăru un ore înalt, cu ochi roşii. Thrall se obişnuise cu înfăţişarea celor din neamul său, dar orcul acesta era diferit de toţi orcii pe care îi văzuse vreodată până atunci.

Părul lung, negru, des şi încâlcit îi curgea în jos pe spate. Urechile-i mari aveau mai multe găuri fiecare, amintindu-i lui Thrall, în mod straniu, de Sergent, iar cei în jur de doisprezece cercei scânteiau în lumina focului. Veşmintele din piele colorate în negru şi roşu contrastau izbitor cu pielea lui verde, iar câteva lanţuri atârnate în diferite părţi ale corpului său se legănau în ritmul mişcărilor lui. Întreaga lui falcă părea a fi pictată cu negru şi pe moment era deschisă mai larg decât ar fi crezut Thrall vreodată că era posibil. El făcea acel zgomot înfricoşător, iar

Thrall îşi dădu seama că Grom Hellscream îşi primise numele acela pentru un motiv cât se poate de bine întemeiat.

Ţipătul se stinse, iar Grom vorbi.

— Nu aş fi crezut niciodată că o să văd aşa ceva!

Merse până lângă Thrall şi se uită fix la el. Ochii lui erau de culoarea flăcării, şi ceva întunecat şi înspăimântător părea să danseze în centrele lor în locul pupilelor. Thrall bănui că remarca îi era defavorabilă, dar nu avea de gând să se lase intimidat. Se îndreptă, arătând cât era de înalt şi de impunător, hotărât să îşi întâmpine moartea cu capul sus, neplecat. Deschise gura pentru a răspunde remarcii lui Grom, dar căpetenia orcilor continuă.

— Cum se face că ştii ce este îndurarea, Thrall din Dumholde? Cum se face că ştii când să o oferi şi pentru care motive?

Orcii şopteau între ei acum, nedumeriţi. Iskar făcu o plecăciune.

— Nobile Hellscream, începu el, crezusem că prinderea acestui copil avea să îţi fie pe plac. Ne-am

aşteptat…

— *Eu* m-aş aştepta ca părinţii lui să îi vină pe urme până la bârlogul nostru, neghiobule! strigă Grom. Suntem războinici, fioroşi şi mândri. Cel puţin eram odată.

Se cutremură, ca şi când ar fi avut febră, şi, pentru o clipă, lui Thrall i se păru că Grom era palid şi obosit. Dar impresia aceea dispăru la fel de repede precum sosise.

— Noi nu măcelărim copii. Presupun că cine a prins puiul a avut prezenţa de spirit să îl lege la ochi?

— Fireşte, stăpâne, zise Rekshak, părând ofensat.

— Atunci duceţi-l în acelaşi fel înapoi unde l-aţi găsit.

Hellscream merse până lângă copil şi îi scoase căluşul.

Băiatul era prea îngrozit ca să strige.

— Ascultă-mă, om micuţ. Spune-le celor din neamul tău că orcii te-au avut, şi au ales să nu îţi facă niciun rău. Spune-le, zise, şi se uită la Thrall, că au arătat îndurare faţă de tine. Şi mai spune-le că, dacă vor încerca să ne găsească, vor da greş. Ne vom muta în curând. Înţelegi?

Băiatul dădu din cap că da.

— Bine.

Către Rekshak, zise:

— Du-l înapoi. Acum. Şi data viitoare când mai găseşti un pui de om lasă-l în pace.

Rekshak aprobă din cap. Cu o clară lipsă de blândeţe, îl luă pe băiat de braţ şi îl ridică în picioare.

— Rekshak, zise Grom, iar glasul îi era grav, îngreunat de un avertisment. Dacă nu îmi dai ascultare şi i se întâmplă ceva rău băiatului, voi şti. Şi nu voi ierta.

Rekshak se încruntă, uitându-se mânios, dar neputincios.

— După voia stăpânului meu, zise el, şi trăgându-l încă aspru pe băiat, începu să urce pe unul dintre numeroasele coridoare şerpuitoare din piatră care se deşertau în peşteră.

Iskar părea nedumerit.

— Stăpâne, începu el, acesta este animalul de casă al lui Blackmoore! Duhneşte a om, se făleşte cu teama lui de

a ucide…

— Nu mi-e teamă să îi ucid pe cei care merită să moară, mârâi Thrall. Nu aleg să îi ucid pe cei care nu merită.

Hellscream întinse mâna, punând-o pe umărul lui Iskar, iar apoi, întinzându-se în sus, puse mâna cealaltă pe umărul lui Thrall.

— Iskar, vechiul meu prieten, zise el, iar glasu-i aspru era acum blând, m-ai văzut când m-a năpădit setea de sânge. M-ai văzut înaintând prin sângele care îmi ajungea până la genunchi. Am omorât copii de-ai oamenilor până acum. Dar noi am dat tot ceea ce am avut luptând în felul acela, şi unde ne-a adus? înjosit şi înfrânt, neamul nostru zace deznădăjduit în lagăre şi nu ridică mâna nici măcar pentru a se elibera, darămite ca să lupte pentru alţii. Felul acela de a lupta, de a face război, ne-a adus aici. Îndelung am crezut că strămoşii noştri îmi vor arăta o nouă cale, o cale de a recâştiga ceea ce am pierdut. Este neghiob cel care repetă aceleaşi acţiuni aşteptându-se la urmări diferite, şi, indiferent cum aş fi, nu sunt neghiob. Thrall a fost destul de puternic pentru a-i înfrânge pe cei mai buni pe care i-am avut de oferit. A încercat căile neamului omenesc şi le-a întors spatele pentru a fi liber. A evadat din lagăre şi, în ciuda tuturor greutăţilor, a reuşit să mă găsească. Sunt de acord cu alegerile pe care le-a făcut astăzi aici. Într-o zi, vechiul meu prieten, şi tu vei vedea înţelepciunea din alegerile sale.

Strânse afectuos umărul lui Iskar.

— Lăsaţi-ne acum. Cu toţii.

Încet, fără tragere de inimă, şi nu fără câteva priviri ostile aruncate în direcţia lui Thrall, orcii urcară cu toţii spre diferite niveluri ale peşterii. Thrall aşteptă.

— Suntem singuri acum, zise Hellscream. Ţi-e foame, Thrall din Dumholde?

— Sunt lihnit, răspunse Thrall, dar te-aş ruga să nu îmi mai spui Thrall din Dumholde. Am evadat din Dumholde, şi mi-e silă de gândul la locul acela.

Hellscream se mişcă greoi până la o altă peşteră,

trase pielea la o parte şi scoase o bucată mare de carne crudă. Thrall o acceptă, dădu din cap drept mulţumire, şi muşcă lacom din ea. Prima lui masă câştigată cinstit în calitate de ore liber. Niciodată nu i se păruse mai gustoasă carnea de căprioară.

— Ar trebui, dar, să îţi schimbăm celălalt nume? Este un cuvânt ce numeşte un sclav, adăugă Hellscream, aşezându-se pe vine şi privindu-l îndeaproape pe Thrall cu ochii săi roşii. A fost menit a fi un semn de ruşine.

Thrall se gândi în timp ce mesteca şi înghiţea.

— Nu, Blackmoore mi-a dat numele acesta ca să nu uit niciodată că eram ceva aflat în posesia lui, că îi aparţineam.

Miji ochii.

— Nu voi uita niciodată. Voi păstra numele, iar într-o zi, când îl voi vedea din nou, el va fi cel care îşi va aminti ceea ce mi-a făcut mie, şi va regreta acest lucru din toată inima.

Hellscream îl privi îndeaproape.

— L-ai ucide, dar?

Thrall nu răspunse imediat. Se gândi la ziua când mai-mai că îl omorâse pe Sergent şi văzuse în schimb chipul lui Blackmoore, şi la nenumăratele dăţi, de atunci încoace, când văzuse în minte chipul arătos şi batjocoritor al lui Blackmoore în timp ce lupta în ring. Se gândi la vorba nedesluşită a lui Blackmoore şi la agonia pe care i-o provocaseră loviturile date cu picioarele şi cu pumnii. Se gândi la suferinţa chinuitoare de pe chipul încântător al Tarethei când ea îi vorbi despre stăpânul din Dumholde.

— Da, răspunse el, cu glas adânc şi aspru. L-aş omorî. Dacă merită vreo creatură să moară, atunci acea creatură este, neîndoielnic, Aedelas Blackmoore.

Hellscream chicoti, cu un zgomot ciudat, sălbatic.

— Bine. Cel puţin eşti dornic să omori pe cineva. Începeam să mă întreb dacă alesesem bine.

Făcu un gest cu mâna spre materialul zdrenţuit pe care Thrall îl înfipsese în cingătoarea pantalonilor săi.

— Nu arată a fi făcut de oameni.

Thrall trase afară scutecul.

— Nu este. Este pânza în care m-a găsit Blackmoore când eram bebeluş.

Îi dădu pânza lui Hellscream.

— Este tot ceea ce ştiu.

— Cunosc modelul acesta, zise Hellscream, despăturind materialul şi privind simbolul cu capul de lup alb pe fond albastru. Acesta este simbolul clanului Frostwolf. Unde te-a găsit Blackmoore?

— Mi-a spus întotdeauna că nu era foarte departe de Dumholde, zise Thrall.

— Atunci familia ta era departe de casă. Mă întreb de ce.

Speranţa puse stăpânire pe Thrall.

— Îi cunoşteai? Ai putea să îmi spui cine au fost părinţii mei? Sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştiu.

— Pot să îţi spun doar că aceasta este emblema clanului Frostwolf, iar ei locuiesc la mare distanţă de aici, undeva sus în munţi. Au fost exilaţi de către Gul'dan. Nu am aflat niciodată de ce. Durotan şi ai lui mi se păreau loiali. Zvonurile spun că au format legături cu lupii albi sălbatici, dar nu poţi crede întotdeauna tot ce auzi.

Thrall simţi gustul dezamăgirii. Totuşi, era mai mult decât ştiuse până atunci. Îşi trecu mâna mare peste micul pătrat de material vechi, uimit că fusese odată atât de mic încât să fie înfăşurat în el.

— O altă întrebare, dacă poţi să răspunzi, îi spuse lui Hellscream. Când eram mai tânăr, mă antrenam afară, şi a trecut un car, ducând câţiva…

Se opri. Care era cuvântul potrivit? Tovarăşi de captivitate? Sclavi?

— Câţiva orei spre lagărele de concentrare. Unul dintre ei s-a eliberat şi m-a atacat. Striga ceva iar şi iar, întruna. Nu am fost niciodată în stare să aflu ce a spus, dar am jurat că îmi voi aminti cuvintele. Poate că tu poţi să îmi spui ce înseamnă.

— Spune, şi îţi voi zice.

— Kagh! Bin mog g'thazag cha! rosti Thrall.

— Acela nu a fost un atac, tânărul meu prieten, zise Hellscream. Cuvintele sunt: „Fugi! Eu te voi proteja!”

Thrall se uită lung, în gol. În tot acel timp, presupusese că el fusese obiectul unui atac, când, de fapt…

— Ceilalţi luptători, zise el. Făceam un exerciţiu de antrenament. Eram fără armură şi fără scut, în mijlocul unui cerc de oameni… El a murit, Hellscream. L-au tăiat în bucăţi. A crezut că eu eram obiectul distracţiei lor, calul lor de bătaie, că eram atacat, că erau doisprezece contra unu. A murit ca să mă apere.

Hellscream nu spuse nimic; continuă doar să mănânce, urmărindu-l îndeaproape pe Thrall. Cu toate că era lihnit, Thrall lăsă pulpa de carne să îşi picure zeama pe podeaua de piatră. Cineva şi-a dat viaţa ca să îl apere pe un tânăr ore necunoscut, încet, fără plăcerea intensă pe care o simţise mai înainte, muşcă din came şi mestecă. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să găsească clanul Frostwolf, şi să afle exact cine era.

XI

hrall nu cunoscuse niciodată o asemenea bucurie. În următoarele câteva zile, benchetui alături de clanul Warsong, cântă cânturile şi cântecele lor aprige de bătălie, şi învăţă la picioarele lui Hellscream.

Departe de a fi maşinăriile ucigaşe şi fără minte pe care le zugrăviseră cărţile, orcii, află Thrall, erau o rasă nobilă. Ei erau stăpâni pe câmpul de luptă, şi se ştiuse despre ei că se bucurau ca de un spectacol când ţâşnea sângele şi pocneau oasele, dar cultura lor era bogată, elaborată. Hellscream îi povesti despre o vreme când fiecare clan era separat, aparte. Fiecare avea propriile

simboluri şi obiceiuri, chiar şi un grai propriu. Existau lideri spirituali printre ei, numiţi şamani, care foloseau magia naturii, iar nu magia rea a puterilor demonice, supranaturale.

— Magia nu e doar magie?

Thrall, care avea foarte puţină experienţă cu magia, în orice formă a ei, voia să ştie.

— Da şi nu, răspunse Grom. Câteodată efectul este acelaşi. De exemplu, dacă un şaman ar invoca fulgerul ca să îi lovească pe duşmanii săi, ei ar fi arşi de vii. Dacă un vrăjitor ar invoca flăcările iadului împotriva unui duşman, acesta din urmă ar fi ars de viu.

— Deci magia e magie, zise Thrall.

— Însă, continuă Grom, fulgerul este un fenomen natural. Poţi să îl invoci cerându-i să vină. Cu focul iadului, faci un târg. Te costă puţin din tine.

— Dar ai zis că şamanii dispăreau. Asta nu înseamnă că era mai bună calea vrăjitorilor?

— Calea vrăjitorilor era mai grabnică, răspunse Grom. Mai eficientă, sau cel puţin aşa se părea. Dar vine o vreme când trebuie plătit un preţ, iar câteodată este într-adevăr scump.

Thrall află că nu era singurul care era îngrozit de letargia stranie demonstrată de către marea majoritate a orcilor ce lâncezeau apatic în lagărele de concentrare.

— Nimeni nu o poate explica, zise Hellscream, dar ne-a biruit aproape pe toţi, unul câte unul. La început am crezut că era vreun fel de boală, dar nu ucide şi nu se agravează dincolo de un anumit prag.

— Unul dintre orcii din lagăr credea că avea ceva de-a face cu… Thrall tăcu, nedorind să jignească.

— Spune! îi ceru Grom, iritat. De-a face cu ce?

— Cu nuanţa roşie a ochilor, zise Thrall.

— A, zise Grom, cu, crezu Thrall, o urmă de amărăciune. Poate că are de-a face cu asta. Este ceva cu care ne luptăm noi, ceva ce tu, tinere cu ochi albaştri, nu poţi înţelege. Sper că nu vei înţelege niciodată.

Şi, pentru a doua oară de când îl cunoscuse Thrall,

Hellscream îi păru mic şi plăpând. Thrall îşi dădu seama: Grom era slab; ferocitatea lui, strigătul lui de război îl făceau să pară atât de ameninţător şi puternic. Din punct de vedere fizic, carismaticul conducător al clanului Warsong se stingea văzând cu ochii. Deşi de-abia îl cunoscuse pe Hellscream, faptul că îşi dădu seama de acest lucru îl tulbură pe Thrall. Parcă voinţa şi personalitatea puternică a căpeteniei orcilor ar fi fost tot ceea ce îl ţinea în viaţă, parcă el ar fi fost oase şi sânge şi muşchi ţinute laolaltă de un fir extrem de fragil.

Nu dădu glas percepţiei sale; Grom Hellscream ştia toate astea. Ochii lor se întâlniră. Hellscream aprobă din cap, iar apoi schimbă subiectul.

— Ei nu au nimic la care să spere, nimic pentru care să lupte, zise Hellscream. Tu mi-ai spus că un ore a fost în stare să îşi stârnească în suflet atâta însufleţire încât să se certe cu un prieten pentru a-ţi oferi ţie o cale de scăpare. Asta îmi dă speranţă. Dacă orcii aceştia ar crede că ei ar putea să conteze într-un fel sau altul, că ar putea să îşi ia destinele în propriile mâini – cred că s-ar dezmorţi. Niciunul dintre noi nu a fost niciodată în vreunul dintre lagărele acestea blestemate. Spune-ne tot ceea ce ştii, Thrall.

Thrall se supuse din toată inima, bucuros să fie cât de cât de ajutor. Descrise cât putu de amănunţit lagărul, orcii, străjerii şi măsurile de siguranţă. Hellscream ascultă atent, concentrat, întrerupându-l din când în când cu câte o întrebare sau cerându-i să intre mai mult în amănunte. Când Thrall termină, Hellscream rămase tăcut o clipă.

— Este bine, zise el în sfârşit. Oamenii stau liniştiţi, ca legănaţi şi cuibăriţi într-un sentiment de siguranţă generat de ruşinoasa noastră lipsă de onoare. Putem folosi acest lucru spre avantajul nostru. De mult tot nutresc eu visul acesta, Thrall, de a lua cu asalt locurile acestea mizerabile şi de a-i elibera pe orcii ţinuţi prizonieri acolo. Şi totuşi mi-e teamă că, o dată doborâtă poarta, precum vitele care par a fi devenit, nu vor zbura spre libertate.

— Din păcate, temerea aceasta pare a fi întemeiată,

zise Thrall.

Grom înjură expresiv, colorat.

— Stă în puterea noastră să îi trezim din visele lor ciudate despre disperare şi înfrângere. Thrall, cred că nu din întâmplare ai venit acum. Gul'dan nu mai este, iar vrăjitorii sunt risipiţi. E vremea să iasă din nou la iveală ceea ce am fost noi odinioară.

Ochii lui de un roşu-aprins luciră.

— Iar tu vei fi părtaş la asta.

Blackmoore nu mai avu pace.

Cu fiecare zi care trecea pe nesimţite, ştia că şansele de a da de urma lui Thrall erau tot mai reduse. Probabil că fuseseră cu doar câteva clipe în urma lui Thrall la lagărul de concentrare, iar incidentul îi lăsase un gust amar în gură.

Pe care încercă să îl îndepărteze cu bere, mied şi vin.

După aceea, nimic. Se părea că Thrall dispăruse, lucru dificil pentru cineva atât de mare şi de urât ca un ore. Uneori, când sticlele goale începeau să se adune grămadă lângă el, Blackmoore era convins că toţi conspirau împotriva lui pentru a-l ţine pe Thrall departe de el. Teoria aceasta era cu atât mai demnă de crezare cu cât, mai mult ca sigur, cel puţin o persoană apropiată lui îl trădase. Noaptea, o ţinea în braţe aproape de el, ca nu cumva să bănuiască, să îşi dea seama că el ştia; se bucura trupeşte de ea, poate cu mai multă asprime decât de obicei; vorbea deschis cu ea. Iar câteodată, când ea dormea, durerea şi mânia îl copleşeau într-atât încât se târa afară din patul pe care îl împărţeau şi bea până cădea amorţit de băutură.

Şi, firește, de când Thrall nu mai era, toate speranţele ca el să conducă o armată de orei împotriva Alianţei dispăruseră precum negura dimineţii sub un soare necruţător. Ce avea să se aleagă de Aedelas Blackmoore? Era şi aşa destul de rău că trebuise să învingă stigmatul pe care îl moştenise prin numele primit de la tatăl său şi să îşi dovedească înzecit calităţile, în timp ce alţi oameni, mai puţin înzestraţi, erau acceptaţi doar pentru că făceau act

de prezenţă. îi spuseseră, bineînţeles, că poziţia lui actuală era o onoare pe care o câştigase din plin. Dar era departe de jilţul puterii, iar ochii care nu se văd se uită. Cine dintre cei care aveau într-adevăr o poziţie importantă şi influentă se gândea la Blackmoore? Nimeni, chiar nimeni, iar asta îl făcea pe Blackmoore să se simtă rău.

Însetat, dădu pe gât încă o duşcă lungă. La uşă se auzi o bătaie prudentă.

— Pleacă, mârâi el.

— Stăpâne?

Era glasul nesigur al tatălui trădătoarei, laşul acela fricos precum un iepure.

— Au sosit veşti, stăpâne. Lord Langston e aici să vă vadă.

Străduindu-se să se ridice din pat, se simţi năpădit de un val de speranţă. Era cam pe la jumătatea după-amiezii, iar Taretha era plecată pe unde se ducea când nu îl slujea pe el. Cu o mişcare legănată, îşi puse pe podea picioarele încălţate cu cizme şi rămase aşezat o clipă căci lumea se învârtea în jurul său.

— Pofteşte-l înăuntru, Tammis, porunci el.

Uşa se deschise, iar Langston intră.

— Veşti minunate, stăpâne! exclamă el. Ni s-a spus că a fost văzut Thrall.

Blackmoore pufni. „Reperările" lui Thrall deveniseră destul de banale, având în vedere că se oferea o recompensă substanţială. Dar Langston nu venea în goană la Blackmoore cu zvonuri neverificate.

— Cine l-a văzut? Unde?

— La câteva zeci de kilometri depărtare de lagărele de concentrare, îndreptându-se exact spre soare-apune, zise Langston. Câţiva săteni au fost treziţi de un ore care încerca să le intre în case. Se pare că era înfometat. Când l-au împresurat, le-a vorbit frumos, politicos, iar când l-au atacat a ripostat şi i-a învins.

— A murit cineva?

Blackmoore spera că nu. Ar fi trebuit să plătească despăgubire sătenilor dacă animalul său de casă ar fi ucis

pe cineva.

— Nu. De fapt, au spus că orcul s-a înfrânat dinadins de la a ucide. Câteva zile mai târziu, unul dintre fiii fermierului a fost răpit de către un grup de orei. L-au dus într-o peşteră aflată sub pământ şi i-au poruncit unui ore mare să îl omoare. Orcul a refuzat, iar căpetenia orcilor a fost de acord cu acea hotărâre. Băiatul a fost eliberat şi a povestit imediat toată tărăşenia. Şi, stăpâne – în timpul confruntării, orcii au vorbit limba oamenilor pentru că orcul cel mare nu înţelegea limba tovarăşilor săi.

Blackmoore clătină aprobator din cap. Suna adevărat, după câte ştia el despre Thrall, în comparaţie cu ceea ce presupunea populaţia despre Thrall. Mai mult decât atât, un băiat nu era, probabil, destul de isteţ încât să îşi dea seama că Thrall nu ştia prea multe vorbe din graiul orcilor.

Pe lumina ochilor… poate că aveau să îl găsească.

Mai fusese un zvon legat de locul unde se afla Thrall, şi, încă o dată, Blackmoore plecase din Dumholde pentru a-l urmări. Taretha nutrea două gânduri pline de pasiune, dar contradictorii. Unul era speranţa ei nebunească de a afla că zvonurile fuseseră false, de a şti că Thrall se afla la mulţi kilometri depărtare de locul în care se spusese că fusese văzut. Celălalt gând era copleşitorul sentiment de uşurare pe care îl simţea ori de câte ori Blackmoore era plecat.

Hoinări în tihnă pe terenurile din afara cetăţii, aşa cum făcea zilnic. Era un loc sigur, lipsit de primejdii zilele acelea, cu excepţia vreunui hoţ la drumul mare care se furişa stând la pândă pe lângă drumurile principale. Tarethei nu avea să i se întâmple nimic în pădurile pe care ajunsese să le cunoască atât de îndeaproape.

Îşi desfăcu părul şi îl lăsă să se reverse ca într-o cascadă peste umeri, şi se bucură de senzaţia aceea de libertate. Nu se cuvenea ca o femeie să aibă părul desfăcut. Voioasă, Taretha îşi trecu degetele prin masa deasă de păr auriu şi scutură sfidător capul.

Privirea îi căzu pe urmele de lovituri de pe

încheieturile mâinilor. Instinctiv, întinse o mână pentru a o acoperi pe cealaltă.

Nu. Nu avea de gând să ascundă ceea ce nu era spre propria ei ruşine. Taretha se sili pe sine însăşi să nu-şi mai acopere vânătăile. De dragul familiei ei, trebuia să i se supună lui. Dar nu avea de gând să contribuie la ascunderea nedreptăţilor pe care le făcuse el.

Taretha trase adânc aer în piept. Chiar şi aici, din câte se părea, umbra lui Blackmoore o urmărea. O alungă dinadins şi îşi întoarse faţa în sus, spre soare.

Hoinări până la peştera unde îşi luase rămas bun de la Thrall şi stătu aşezată acolo o bucată de vreme, ţinându-şi strâns la piept, ca într-o îmbrăţişare, picioarele lungi. Nu era niciun semn cum că ar fi trecut de curând cineva pe acolo în afară de creaturile pădurii. Apoi se ridică şi merse încet, în pas de plimbare, până la copacul în care îi spusese lui Thrall să ascundă lănţişorul pe care i-l dăduse. Uitându-se în jos în adâncul întunecat al trunchiului de copac, nu văzu nicio licărire argintie. Se simţi uşurată şi întristată în acelaşi timp. Taretha ducea teribil de mult dorul scrisorilor către Thrall şi al răspunsurilor lui înţelepte şi pline de bunătate.

Cât de mult ar fi dorit ca şi restul oamenilor să simtă la fel! Chiar nu erau în stare să vadă că orcii nu mai erau o ameninţare? Nu puteau înţelege că orcii, cu educaţie şi cu puţin respect, puteau fi aliaţi valoroşi, nu duşmani? se gândi la tot timpul şi la toţi banii irosiţi, turnaţi în lagărele de concentrare, la cât de nesăbuit şi de mărginit părea acest gest al oamenilor.

Păcat că nu putuse fugi cu Thrall. Când Taretha se îndrepta încet înapoi spre fortăreaţă, auzi un sunet de corn. Stăpânul din Dumholde se întorsese. Toate senzaţiile şi sentimentele de voioşie şi libertate pe care le simţise o părăsiră de parcă s-ar fi scurs printr-o rană deschisă.

Întâmplă-se ce s-o întâmpla, cel puţin Thrall este liber, gândi ea. Zilele mele de robie se prevăd nenumărate dinainte-mi.

Thrall lupta, şi mânca bucate pregătite în stil

tradiţional, şi învăţa. Ajunse curând să vorbească fluent, deşi cu accent puternic, limba orcilor. Putea merge la vânătoare cu ceilalţi şi reuşea să fie mai mult un ajutor decât o piedică la doborârea unui cerb. Degetele sale, care, în ciuda grosimii lor, învăţaseră să stăpânească condeiul, nu întâmpinară nicio dificultate în a construi capcane pentru iepuri şi alte animale mai mici. Puţin câte puţin, clanul Warsong îl accepta. Pentru prima oară în viaţă, Thrall simţea că îşi găsise locul, că aparţinea undeva, cuiva.

Dar apoi sosiră veştile de la grupurile de iscoade. Într-o seară, Rekshak se întoarse mai mânios şi mai amărât decât de obicei.

— O vorbă, stăpâne, îi spuse el lui Hellscream.

— Poţi vorbi de faţă cu toţi, zise Hellscream.

Se aflau deasupra, pe pământ, în seara aceea, bucurându-se de o seară răcoroasă de toamnă târzie şi ospătându-se din vânatul pe care Thrall însuşi îl adusese clanului.

Rekshak aruncă o privire tulbure, stânjenită, în direcţia lui Thrall, apoi mormăi.

— Cum doreşti. Oamenii încep să cutreiere pădurile. Poartă livrele roşii cu auriu şi cu un şoim negru pe drapel.

— Blackmoore, zise Thrall scârbit.

Chiar nu avea de gând să îl lase niciodată în pace omul acela? Avea să fie urmărit, vânat până la capătul pământului, târât înapoi în lanţuri pentru a da din nou spectacole spre amuzamentul scrântit al lui Blackmoore?

Nu. Avea să îşi pună el însuşi capăt zilelor înainte de a accepta din nou o viaţă de sclav. Ardea de dorinţa de a vorbi, dar politeţea cerea ca Hellscream să îi răspundă supusului său.

— Precum bănuiam, zise Hellscream, mai calm decât ar fi crezut Thrall.

Evident, şi Rekshak fu luat prin surprindere.

— Stăpâne, zise el, străinul, Thrall, ne-a pus pe toţi în primejdie. Dacă găsesc peşterile noastre, atunci suntem la cheremul lor. Ori vom fi ucişi, ori vom sfârşi precum nişte

oi în lagărele lor!

— Nu se va întâmpla niciuna dintre astea două, zise Hellscream. Iar Thrall nu ne-a pus în primejdie. A fost hotărârea mea ca el să rămână. O pui la îndoială?

Rekshak lăsă jos capul.

— Nu, căpetenia mea.

— Thrall va rămâne, declară Hellscream.

— Îţi mulţumesc, mare căpetenie, zise Thrall, dar Rekshak are dreptate. Trebuie să plec. Nu pot pune şi mai mult în primejdie clanul Warsong. Voi pleca şi mă voi asigura că au o urmă serioasă de urmat, una care îi va îndepărta de voi, dar care nu îi va conduce, totuşi, la mine.

Hellscream se aplecă, apropiindu-se so thrall, care era aşezat la dreapta lui.

— Dar noi avem nevoie de tine, Thrall, zise el.

Ochii lui licăreau în întuneric.

— *Eu* am nevoie de tine. Ne vom mişca repede, dar, îi vom elibera pe fraţii noştri din lagăre.

Dar Thrall continuă să scuture dezaprobator capul.

— Vine iama. Va fi greu de hrănit o armată. Şi… trebuie să fac ceva înainte de a fi gata să lupt alături de tine pentru a-i elibera pe fraţii noştri. Mi-ai spus că ştii clanul meu, clanul Frostwolf. Trebuie să îi găsesc şi să aflu mai multe, să aflu cine sunt, de unde vin, înainte de a fi gata să lupt alături de tine. Sperasem să călătoresc în căutarea lor în primăvară, dar se pare că Blackmoore îmi forţează mâna.

Vreme îndelungată, Hellscream se uită lung la Thrall. Orcul mai mare nu îşi mută privirea de la ochii aceia teribili şi roşii, într-un sfârşit, Hellscream aprobă trist din cap.

— Deşi ard de dorinţa de răzbunare, cred că judecata ta e mai înţeleaptă. Fraţii noştri suferă în captivitate, dar letargia lor le uşurează, poate, durerea. Va fi destulă vreme să îi eliberăm atunci când soarele se va îţi mai strălucitor. Nu ştiu sigur unde locuieşte clanul Frostwolf, dar ştiu, cumva, în inimă, că îi vei găsi dacă îţi este hărăzit să îi găseşti.

— Voi pleca dimineaţă, zise Thrall, simţindu-şi grea inima-n piept.

De cealaltă parte a focului pâlpâitor, îl văzu pe Rekshak, care nu îl plăcuse niciodată, aprobând din cap.

În dimineaţa următoare, fără prea multă tragere de inimă, Thrall îşi luă rămas bun de la clanul Warsong şi de la Grom Hellscream.

— Vreau să primeşti asta, zise Hellscream, luându-şi de la gâtu-i prea slab un colier de oase. Acestea sunt rămăşiţele primului meu vânat. Mi-am cioplit simbolurile în ele; orice căpetenie a orcilor lo va recunoaşte.

Thrall începu să protesteze, dar Hellscream îşi dezveli dinţii ascuţiţi şi galbeni şi mârâi nemulţumit. Nedorind să supere căpetenia care fusese atât de bună cu el, sau să audă încă o dată ţipătul acela asurzitor, Thrall îşi plecă uşor capul pentru ca Grom să îi poată pune colierul la gâtul său gros.

— Îi voi duce pe oameni departe de voi, repetă Thrall.

— Şi dacă nu faci asta, nu contează, zise Hellscream. îi vom sfâşia bucată cu bucată.

Râse zgomotos, iar Thrall i se alătură. Încă râzând, porni în direcţia ţinuturilor reci dinspre miazănoapte, spre locul din care se trăgea.

Făcu un ocol după câteva ore, pentru a se întoarce în direcţia micului sat de unde furase de mâncare şi pe ai cărui locuitori îi speriase. Nu se apropie prea mult, căci urechile sale ascuţite auziseră deja glasuri de soldaţi. Dar lăsă un indiciu pe care să îl găsească oamenii lui Blackmoore.

Deşi ceea ce făcu îi pricinui o durere soră cu moartea, luă scutecul ce purta însemnul clanului Frostwolf şi sfâşie o bucată mare din el. O puse cu grijă la miazăzi de sat, pe un ciot crestat. Voia să fie uşor de găsit, dar nu prea evident. Se asigură de asemenea că lăsase câteva urme mari de paşi, uşor de zărit, în pământul moale, noroios.

Cu un dram de noroc, oamenii lui Blackmoore aveau să găsească bucata de material zdrenţăros, ce putea fi

recunoscută într-o clipită, aveau să vadă urmele de paşi şi să presupună că Thrall se îndrepta exact spre miazăzi. Merse cu grijă înapoi, păşind pe propriile-i urme – o tactică pe care o învăţase din cărţile pe care le citise – şi căută piatră şi pământ tare pentru următorii câţiva paşi.

Privi spre Munţii Alterac. Grom îi spusese că, chiar şi în toiul verii, vârfurile lor se înălţau albe pe bolta albastră a cerului.

Thrall avea de gând să se îndrepte chiar spre inima lor, neştiind sigur unde mergea, şi asta chiar când vremea începea să se schimbe. Ninsese deja uşor, o dată sau de două ori. În curând, ninsorile aveau să cadă dese şi bogate, şi cel mai zdravăn avea să ningă în munţi.

Clanul Warsong îl trimisese la drum cu multe provizii. îi dăduseră mai multe fâşii de carne uscată, un burduf în care putea să adune şi să topească zăpadă, o pelerină groasă care să îl ajute să se apere de cele mai aprige muşcături ale gerului, şi câteva capcane pentru iepuri ca să îşi poată completa tainul de carne uscată.

Soarta şi norocul, şi bunătatea unor străini şi a unei copile îl aduseseră până aici. Grom îi arătase că Thrall mai avea încă un rol de jucat. Trebuia să aibă încredere că, dacă asta se dovedea a fi, în cele din urmă, adevărat, el, Thrall, avea să fie îndrumat, aşa cum fusese şi până atunci, spre împlinirea a ceea ce îi era hărăzit.

Îşi săltă sacul pe spate, şi, fără a arunca măcar o privire în urmă, Thrall se porni cu paşi mari spre munţii care îl chemau şi ale căror piscuri crestate şi văi ascunse ofereau adăpost şi găzduire, undeva, clanului Frostwolf, slujindu-le drept casă.

O

Ilele se făcură săptămâni, iar Thrall începu să ţină socoteala timpului trecut nu după cât de multe răsărituri de soare, ci după cât de multe ninsori vedea. Nu îi trebui mult ca să epuizeze proviziile de carne uscată pe care i le dăduse clanul Warsong, deşi le drămui cu grijă. Punerea capcanelor fu încununată de succes doar din când în când, iar cu cât intra mai adânc în munţi, cu atât mai puţine animale prindea.

Cel puţin apa nu era o problemă. Pretutindeni în jurul lui se aflau pârâiaşe reci ca gheaţa, iar apoi nămeţi albi, groşi. De mai multe ori fu luat pe nepregătite de câte o furtună sosită făr' de veste, şi îşi făcu o vizuină în zăpadă până trecu. De fiecare dată, nu putu decât să spere că va reuşi să sape prin zăpadă şi să iasă afară în siguranţă.

Mediul aspru începu să îşi spună necruţător cuvântul. Mişcările lui erau din ce în ce mai încete şi, de mai multe ori, oprindu-se să se odihnească, fu cât pe ce să nu se mai ridice. Mâncarea i se termină, iar marmotele sau iepurii nu erau într-atât de nesăbuiţi încât să se lase prinse în capcanele lui. Singurul lucru care îi spunea că mai existau animale erau urmele de labe sau de copite pe care le mai vedea când şi când în zăpadă, şi urletul sinistru al lupilor în depărtare noaptea. Începu să mănânce frunze şi scoarţă de copac doar pentru a-şi potoli un pic stomacul răzvrătit, câteodată cu rezultate mai puţin decât digerabile.

Ninsorile soseau şi plecau, apărea cerul albastru, întunecat apoi până la negru şi acoperit iar eu şi mai mulţi nori şi cu şi mai multe ninsori. Începu să dispere. Nu ştia nici măcar dacă se îndrepta în direcţia bună pentru a-i întâlni pe cei din clanul Frostwolf. Punea un picior dinaintea celuilalt, fără ezitare, încăpăţânat, hotărât să îi găsească pe ai lui sau să moară în munţii aceia neprimitori.

Mintea începu să-i joace feste. Din când în când,

Aedelas Blackmoore apărea în urma lui, ieşind dintr-un noian de zăpadă, strigându-i vorbe aspre şi învârtind un paloş. Thrall simţea chiar şi mirosul de vin din răsuflarea lui Blackmoore. Luptau, iar Thrall cădea, istovit, nefiind în stare să pareze lovitura de graţie dată de Blackmoore. Abia atunci dispărea umbra, transformându-se dintr-o imagine nesuferită în conturul inofensiv al unei formaţiuni stâncoase sau al unui copac contorsionat, bătut de vânturi şi furtuni.

Alte imagini erau mai plăcute. Uneori venea Hellscream să îl salveze, oferindu-i un foc cald care dispărea când Thrall întindea mâinile spre el. Alteori salvatorul său era Sergent, care bombănea nemulţumit pentru că trebuia să dea de urma unor luptători pierduţi, şi care îi oferea o pelerină groasă, călduroasă. Cele mai dulci şi în acelaşi timp cele mai amare năluciri erau ale Tarethei, cu compătimire în ochi şi vorbe de alinare pe buze. Uneori mai-mai că îl atingea înainte de a dispărea dinaintea ochilor lui.

Înaintă hotărât, până când, într-o zi, nu mai putu, pur şi simplu, să meargă mai departe. Făcu un pas, şi avu întru totul intenţia de a face următorul pas, şi încă unul după aceea, dar corpul lui se prăvăli de unul singur înainte. Mintea lui Thrall încercă să îi poruncească trupului istovit şi aproape îngheţat să se ridice, dar acesta nu i se supuse. Zăpada nici măcar nu i se mai părea rece. Era… caldă, şi catifelată. Suspinând, Thrall închise ochii.

Un zgomot îl făcu să îi deschidă iar, dar privi în gol, nepăsător, la acea nouă festă pe care i-o juca mintea. De data aceasta era o haită mare de lupi albi, aproape la fel de albi ca zăpada care îl înconjura. Formaseră un cerc în jurul lui, şi stăteau, tăcuţi, în aşteptare. Se holbă, la rându-i, la ei, întrucâtva curios să afle cum avea să se desfăşoare acel scenariu. Aveau să atace, doar ca să dispară mai apoi? Sau aveau să aştepte, doar, până când el îşi pierdea cu totul cunoştinţa?

Trei arătări întunecate se conturară nedesluşit în spatele lupilor inexistenţi. Nu erau dintre cei care îl mai

vizitaseră până atunci. Erau înfăşuraţi în blănuri groase din creştet până-n tălpi. Se părea că le era cald şi bine, dar nu la fel de cald cât îi era lui Thrall. Chipurile le erau umbrite de glugile lor împodobite cu blană, dar văzu că aveau fălci mari. Ceea ce, împreună cu mărimea lor, arăta că erau orei.

Era mânios pe propria-i minte de data asta. Se obişnuise cu celelalte vedenii care îl vizitaseră. Acum se temea că avea să moară înainte de a afla ce îi pregătiseră aceste persoane imaginare.

Închise ochii şi nu mai ştiu nimic.

— Cred că s-a trezit.

Vocea era blândă şi ascuţită. Thrall se trezi de-a binelea şi deschise ochii, ridicând pleoapele grele.

Un copil ore se holba la el cu o expresie curioasă pe chip. Ochii lui Thrall se deschiseră mai mult pentru a-l privi pe micul băiat. Nu fuseseră copii printre cei din clanul Warsong. Se împuţinaseră după bătălii îngrozitoare, fuseseră decimaţi, iar Grom îi spusese că tocmai copiii fuseseră primii care muriseră.

— Bună, zise Thrall în graiul orcilor, iar cuvântul ieşi precum un scrâşnet aspru.

Băiatul sări, apoi râse.

— *Mai mult ca sigur* că s-a trezit, zise copilul, iar apoi se îndepărtă alergând.

Un alt ore se ivi în câmpul vizual al lui Thrall. Pentru a doua oară în tot atâtea minute, Thrall văzu un nou fel de ore; mai întâi pe acela foarte tânăr, iar acum pe unul care cunoscuse, în mod evident, multe, multe ierni.

Toate trăsăturile orcilor erau exagerate pe acel chip vârstnic. Fălcile îi erau lăsate, dinţii îi erau şi mai galbeni decât ai lui Thrall, iar mulţi lipseau sau erau rupţi. Ochii aveau o culoare ciudată, lăptoasă, iar Thrall nu le vedea pupilele. Trupul acelui ore era diform şi încovoiat, aproape la fel de mic ca al copilului, dar Thrall se dădu instinctiv înapoi, retrăgându-se la simpla prezenţă a vârstnicului.

— Hmm, zise orcul cel vârstnic. Credeam că o să mori, tinere.

Thrall simţi un impuls de iritare.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, zise Thrall.

— Codul nostru de onoare ne obligă să îi ajutăm pe cei care au nevoie de ajutor, continuă orcul, dar este întotdeauna mai uşor dacă ajutorul nostru se dovedeşte a nu da roade. O gură în minus de hrănit.

Thrall fu uimit de grosolănie, dar hotărî să nu spună nimic.

— Numele meu este Drek' Thar. Eu sunt şamanul clanului Frostwolf, şi protectorul lor. Tu cine eşti?

Thrall fu străbătut de un freamăt de amuzament la ideea că orcul acela bătrân şi ofilit putea fi protectorul tuturor celor din clanul Frostwolf. Încercă să se ridice în capul oaselor, şi se sperie când se pomeni trântit înapoi, jos pe blănuri, parcă de o mână nevăzută. Se uită spre Drek' Thar şi văzu că bătrânul îşi schimbase puţin poziţia degetelor.

— Nu ţi-am dat voie să te ridici, zise Drek' Thar. Răspunde-mi la întrebare, străine, căci dacă nu, s-ar putea să mă răzgândesc în privinţa ofertei noastre de ospitalitate.

Privindu-l pe vârstnic cu respect înnoit, Thrall spuse:

— Numele meu este Thrall.

Drek' Thar scuipă.

— Thrall! Un cuvânt de-al oamenilor, şi un cuvânt de subjugare pe deasupra.

— Da, zise Thrall, un cuvânt care înseamnă sclav în limba lor. Dar eu nu mai sunt sclav, deşi păstrez numele ca să mă îndemne să îmi îndeplinesc îndatoririle. Am evadat din lanţuri şi doresc să îmi aflu adevărata poveste.

Fără să se gândească, Thrall încercă din nou să se ridice în capul oaselor, şi fu din nou trântit jos. De data aceasta, văzu încordându-se uşor mâinile noduroase şi bătrâne. Acesta era într-adevăr un şaman puternic.

— De ce te-au găsit prietenii noştri, lupii, rătăcind prin viscol? întrebă poruncitor Drek' Thar.

Se uita fix, departe de Thrall, iar Thrall îşi dădu seama că orcul cel bătrân era orb.

— E o poveste lungă.

— Am timp.

Thrall trebui să râdă. Se pomeni că îi plăcea şamanul acesta bătrân şi excentric. Lăsându-se în voia forţei implacabile care îl ţinea întins pe spate, îşi spuse povestea. Despre cum îl găsise Blackmoore când era mic copil, despre cum îl crescuse şi îl învăţase să lupte şi să citească. îi spuse şamanului despre bunătatea lui Tari, despre orcii apatici pe care îi găsise în lagăre, şi, în fine, despre cum luase legătura cu Hellscream, care îl învăţase codul războinicilor şi limba neamului său.

— Hellscream a fost cel care mi-a spus că clanul meu era clanul Frostwolf, încheie el. Şi-a dat seama după bucăţica de pânză în care am fost înfăşurat când eram mic. Ţi-o pot arăta…

Tăcu dintr-odată, înlemnit. Fireşte, lui Drek' Thar nu i se putea „arăta" nimic.

Se aşteptă ca şamanul să izbucnească, jignit, dar, în schimb, Drek' Thar întinse mâna.

— Dă-mi-o

Atunci presiunea de pe pieptul lui slăbi, iar Thrall putu să se ridice în capul oaselor. Vârî mâna în boccea după rămăşiţele zdrenţăroase ale păturii clanului Frostwolf şi, fără a rosti vreo vorbă, i-o înmână şamanului.

Drek' Thar o luă în amândouă mâinile şi şi-o duse la piept. Murmură încet cuvinte pe care Thrall nu le putu pricepe, şi apoi dădu aprobator din cap.

— E aşa cum bănuiam, zise el, şi suspină din greu. îi dădu pânza înapoi lui Thrall.

— Pânza are, într-adevăr, simbolul clanului Frostwolf, şi a fost ţesută de mâna mamei tale. Te crezusem mort.

— Cum îţi poţi da seama că…

Iar apoi Thrall înţelese pe deplin ceea ce spusese Drek' Thar. Fu cuprins de speranţă.

— O cunoşti pe mama mea? Pe tatăl meu? Cine sunt eu? Drek' Thar ridică uşor capul şi se uită fix la Thrall cu ochii lui orbi.

— Tu eşti singurul copil al lui Durotan, fosta noastră

căpetenie, şi al curajoasei lui tovarăşe de viaţă, Draka.

La o porţie copioasă de tocană de carne, bulion şi rădăcini, Drek' Thar îi povesti lui Thrall restul poveştii lui, cel puţin atâta cât ştia. îl dusese pe orcul cel tânăr în peştera lui şi, lângă focul ce ardea puternic, cu trupurile înfăşurate în pelerine groase de blană, şamanul cel bătrân şi războinicul cel tânăr stătură confortabil la căldură. Palkar, ajutorul lui Drek' Thar, care fusese atât de harnic în a-l alerta când se trezise Thrall, scoase tocana cu polonicul şi puse cu blândeţe strachina caldă de lemn în mâinile lui Drek' Thar.

Orcul îşi mâncă tocana, amânând povestea. Palkar şedea tăcut. Singurele sunete erau trosnetul focului şi răsuflarea înceată, adâncă, a lui Wise-ear, tovarăşul lup al lui Drek' Thar. Era o poveste dificilă pentru Drek' Thar, o poveste despre care nu îşi închipuise niciodată că va fi nevoie să mai vorbească.

— Părinţii tăi au fost cei mai stimaţi şi preţuiţi din tot clanul Frostwolf. Ne-au lăsat şi s-au dus într-o misiune cumplită cu multe ierni în urmă şi nu s-au mai întors niciodată. Nu am ştiut ce li s-a întâmplat… până acum.

Făcu un gest în direcţia pânzei.

— Fibrele pânzei mi-au spus. Au fost ucişi, iar tu ai supravieţuit, ca să fii crescut apoi de către oameni.

Pânza nu era vie, dar fusese făcută din blana caprelor albe care înfruntau munţii. Pentru că lâna aparţinuse odinioară unei fiinţe vii, avea o anumită simţire a ei, proprie. Nu putea da detalii, dar vorbea despre vărsare de sânge, despre faptul că fusese stropită cu picături roşu-închis. îi mai spuse lui Drek' Thar un pic şi despre Thrall, confirmând povestea tânărului ore, dându-i un iz de adevăr pe care Drek' Thar îl putea crede.

Drek' Thar simţi că Thrall se îndoia de faptul că rămăşiţa de pătură îi „vorbise" liber.

— Care a fost misiunea care i-a costat viaţa pe părinţii mei? dori să ştie tânărul ore.

Dar aceasta era o informaţie pe care Drek' Thar nu era gata să i-o împărtăşească.

— Îţi voi spune o dată şi o dată, poate. Dar acum, mai pus într-o poziţie dificilă, Thrall. Vii în timpul iernii, cel mai aspru anotimp dintre toate şi, ca membri ai clanului tău, trebuie să te primim. Însă asta nu înseamnă că vei fi ţinut la căldură, hrănit şi găzduit fără recompensă.

— Nu mă aşteptam să fiu tratat în felul acesta, zise Thrall. Sunt puternic. Pot munci din greu, vă pot ajuta să vânaţi. Vă pot învăţa unele obiceiuri de-ale neamului oamenilor, ca să fiţi mai bine pregătiţi să îi înfruntaţi în luptă. Pot…

Drek' Thrar ridică poruncitor mâna, reducând la tăcere trăncăneala înflăcărată a lui Thrall. Drek' Thar asculta. Focul îi vorbea. îl ascultă atent, ca să îi audă mai bine vorbele.

Drek' Thar era uluit. Focul era cel mai puţin disciplinat dintre elemente. Abia de catadicsea să răspundă când i se adresa după ce urmase toate ritualurile pentru a-l împăca şi a-l astâmpăra. Iar acum, Focul îi vorbea… despre Thrall!

Văzu în minte imagini ale viteazului Durotan, ale frumoasei şi aprigei Draka. Îmi este încă dor de voi, vechii mei prieteni, gândi el. Şi iată că sângele vostru se întoarce la mine, sub întruchiparea fiului vostru. Un fiu pe care chiar şi Spiritul Focului îl vorbeşte de bine. Dar nu pot să îi dau pur şi simplu mantaua conducerii, nu acum când e atât de tânăr, de neîncercat… de pângărit de către oameni!

— De când a plecat tatăl tău, eu sunt conducătorul clanului Frostwolf, spuse Drek' Thar. Accept oferta ta de a ajuta clanul, Thrall, fiu al lui Durotan. Dar va trebui să îţi câştigi rangul.

Şase zile mai târziu, în timp ce, printr-o furtună de zăpadă, se lupta să îşi croiască drum înapoi spre tabăra clanului, ducând atârnat peste spate un animal mare, cu blană, pe care îl doborâseră el şi lupii gheţurilor, Thrall se întrebă dacă nu cumva sclavia fusese mai uşoară.

Alungă gândul imediat ce îi trecu prin minte. Era printre ai săi acum, deşi continuau să îl privească cu ostilitate şi nu îi acordau cu dragă inimă ospitalitatea. Era

întotdeauna ultimul care mânca. Până şi lupii mâncau pe săturate înaintea lui Thrall. I se dădeau cel mai rece loc pentru dormit, cea mai subţire mantie, cele mai proaste arme, cele mai împovărătoare corvezi şi munci. Acceptă cu umilinţă toate acestea, dându-şi seama care era rostul lor: o tentativă de a-l pune la încercare, de a se asigura că nu venise la clanul Frostwolf aşteptându-se să fie servit ca un rege… ca Blackmoore.

Aşa că acoperea gropile cu gunoi, jupuia animalele, aducea lemnele pentru foc, şi făcea tot ceea ce i se cerea fără un cuvânt de protest. De data aceasta îi avea cel puţin pe lupii gheţurilor ca să îi ţină de urât prin viscol.

Într-o seară, îl întrebase pe Drek' Thar despre legătura dintre lupi şi orei. Era familiarizat cu conceptul de animale domesticite, firește, dar asta părea diferit, mai adânc.

— Este, răspunse Drek' Thar. Lupii nu sunt domesticiţi, nu aşa cum înţelegi tu cuvântul. Au venit ca să ne fie prieteni pentru că i-am invitat eu. Este parte din a fi un şaman. Avem o legătură cu lucrurile lumii naturale, şi ne străduim întotdeauna să lucrăm în armonie cu ele. Ne este de folos dacă lupii acceptă să ne fie tovarăşi. Să vâneze cu noi, să ne ţină cald când blănurile nu sunt de ajuns. Să ne alerteze când se apropie străini, aşa cum s-a întâmplat cu tine. Ai fi murit dacă prietenii noştri, lupii, nu te-ar fi găsit. Iar în schimb, avem grijă să fie bine hrăniţi, să le vindecăm rănile, iar puii lor nu trebuie să se teamă de vulturii puternici care cutreieră prin munţi în perioada naşterii lor. Am făcut un pact asemănător cu caprele, deşi ele nu sunt la fel de înţelepte ca lupii. Ele ne dau lâna şi laptele lor, iar când avem neapărată nevoie, o capră îşi dă viaţa pentru noi. În schimb, noi le protejăm. Sunt libere să rupă oricând înţelegerea, dar niciuna dintre ele nu a făcut asta în ultimii treizeci de ani.

Lui Thrall nu îi venea să creadă ce auzea. Aceasta era într-adevăr o magie puternică.

— Stabileşti legături şi cu alte lucruri, nu doar cu animalele, nu-i aşa?

Drek’ Thar aprobă din cap.

— Pot să chem ninsorile, şi vântul, şi fulgerul. Copacii s-ar putea apleca spre mine când i-aş ruga să o facă. Râurile ar putea curge pe unde le-aş ruga eu să curgă.

— Dacă puterea ta este atât de mare, de ce continuaţi să trăiţi într-un loc atât de aspru? întrebă Thrall. Dacă ceea ce spui tu este adevărat, ai putea preface acest vârf sterp de munte într-o grădină bogată. N-ar fi niciodată greu de găsit de-ale gurii, duşmanii voştri nu v-ar găsi niciodată…

— Iar eu aş încălca cea dintâi înţelegere cu elementele, iar nimic din natură nu mi-ar mai răspunde vreodată! tună Drek’ Thar.

Thrall îşi dori să-şi fi putut retrage vorbele, dar era prea târziu. Era clar că îl jignise profund pe şaman.

— Chiar nu înţelegi nimic? Şi-au înfipt oamenii ghearele lacome chiar atât de adânc în tine încât nu poţi să vezi ceea ce stă la baza şi în inima puterii unui şaman? Mi se acordă aceste lucruri pentru că *rog* să mi se acorde, cu respect în inimă, şi sunt dornic să ofer ceva în schimb. Cer să fie satisfăcute doar nevoile vitale pentru mine şi pentru neamul meu. Uneori cer lucruri măreţe, dar numai când cauza este dreaptă şi justă şi morală. În schimb, le mulţumesc acestor puteri, ştiind că sunt doar împrumutate, niciodată cumpărate. Ele vin la mine pentru că aleg ele să o facă, nu pentru că o cer eu! Acestea nu sunt sclave, Thrall. Sunt entităţi puternice care vin de bunăvoie, care îmi sunt tovarăşe în magie, nu slugi. Ptiu!

Mormăi nemulţumit şi îi întoarse spatele lui Thrall.

— Nu vei înţelege niciodată.

Vreme de câteva zile, Drek’ Thar nu vorbi cu Thrall. Thrall continuă să facă muncile de jos, dar se părea că, cu trecerea timpului, nu făcea decât să se îndepărteze tot mai mult de clanul Frostwolf, în loc să se apropie de ei. Într-o seară, în timp ce Thrall acoperea gropile cu gunoi, unul dintre orcii mai tineri îi strigă:

— Sclavule!

— Mă numesc Thrall, răspunse Thrall cu voce

scăzută.

Celălalt ore ridică din umeri.

— Thrall, sclav. Înseamnă acelaşi lucru. Lupul meu este bolnav şi şi-a murdărit culcuşul. Curăţă-l.

Thrall mârâi adânc în gât.

— Curăţă-l tu. Nu sunt servitorul tău, sunt oaspete al clanului Frostwolf, mormăi el nemulţumit.

— Da? Chiar? Cu un nume ca „sclav”? Na, băiatul oamenilor, ia-o!

Aruncă o pătură care îl acoperi pe Thrall înainte ca el să poată reacţiona. O umezeală rece i se lipi de faţă şi simţi putoare de urină.

Ceva plesni înăuntrul lui. O mânie roşie îi inundă mintea, iar Thrall urlă mânios, profund jignit. Smulse pătura murdară de pe el şi îşi încleştă pumnii. Începu să bată ritmic şi furios cu picioarele în pământ, aşa cum făcuse cu atât de mult timp în urmă în ring. Doar că aici nu îl ovaţiona mulţimea, fiind înconjurat doar de un mic cerc de orei care, deveniţi dintr-odată foarte tăcuţi, îl priveau fix.

Tânărul ore îşi scoase încăpăţânat falca în afară:

— Am zis s-o cureţi, sclavule.

Thrall răcni şi sări. Tânărul ore se prăbuşi, deşi nu fără să lupte. Thrall nu simţi cum i se sfâşie carnea sub unghiile ascuţite şi negre. Simţi doar furia, mânia, jignirea. El nu era sclavul nimănui.

Simţi apoi cum îl traseră şi îl aruncară într-un morman de zăpadă. Şocul umezelii reci îl făcu să îşi revină şi îşi dădu seama că năruise orice şansă de a fi acceptat de clanul acela. Gândul îl pustii, şi rămase îngropat până la mijloc în zăpadă, uitându-se fix în jos. Dăduse greş. Nu exista niciun loc al său, nu aparţinea nicăieri.

— Mă întrebasem cât timp avea să îţi trebuiască, zise Drek’ Thar.

Thrall se uită, apatic, în sus şi îl văzu pe şamanul cel orb stând deasupra lui.

— M-ai uimit rezistând atât de mult.

Încet, Thrall se ridică în picioare.

— M-am ridicat împotriva gazdelor mele, rosti el apăsat. Voi pleca.

— Nu vei face aşa ceva, zise Drek' Thar.

Thrall se întoarse şi îl privi fix, mirat.

— Primul test fusese acela de a vedea dacă erai prea arogant ca să ne rogi să te primim printre noi. Dacă ai fi venit aici pretinzând rangul de căpetenie pentru că ţi s-ar fi cuvenit prin naştere, te-am fi alungat – şi am fi trimis şi lupii ca să se asigure că nu te-ai fi întors. Trebuia mai întâi să fii umil înainte să te putem accepta. Dar, de asemenea, nu am fi respectat pe cineva care ar fi rămas servil prea multă vreme. Dacă nu ai fi răspuns insultelor provocatoare ale lui Uthul, nu ai fi fost un ore adevărat. Sunt bucuros să văd că eşti şi umil, şi mândru, Thrall.

Cu blândeţe, Drek' Thar îşi puse o mână zbârcită pe umărul musculos al lui Thrall.

— Amândouă aceste calităţi sunt necesare pentru cel care vrea să urmeze calea şamanului.

XIII

Ieşi restul acelei ierni lungi fu amar, Thrall se agăţă de căldura pe care o simţea în interior şi se gândi la frig ca fiind mai nimic. Fu acceptat ca membru al clanului, şi nici chiar clanul Warsong nu îl făcuse să se simtă atât de preţuit. Îşi petrecu zilele ascultându-l pe Drek' Thar şi vânând alături de membrii clanului, care erau acum familia sa. Îşi petrecu nopţile în mijlocul unei adunări fericite şi gălăgioase aşezate în jurul unui foc comun, cântând cântece şi spunând poveşti despre glorioasele vremuri apuse.

Deşi Drek' Thar îl desfăta adesea spunându-i poveşti despre curajosul său tată, Durotan, Thrall simţea oarecum

că orcul cel vârstnic îi ascundea ceva. Nu insistă, însă. Thrall avea acum încredere deplină în Drek' Thar şi ştia că şamanul avea să îi spună ce trebuia să ştie atunci când avea nevoie să ştie.

Îşi făcu, de asemenea, un prieten aparte. Într-o seară, când membrii clanului şi tovarăşii lor lupi se adunară în jurul focului după cum le era obiceiul, un lup tânăr se îndepărtă de haită, care dormea de obicei chiar dincolo de cercul de lumină, şi se apropie. Cei din clanul Frostwolf tăcură.

— Femela aceasta va Alege, rosti solemn Drek' Thar.

Thrall încetase deja de mult a se mira de modalitatea prin care Drek' Thar ştia lucruri precum sexul lupului şi faptul că era pregătit – pregătită – să aleagă, indiferent ce va fi însemnat acea

Alegere. Nu fără un efort dureros, Drek' Thar se ridică şi îşi întinse braţele spre lupoaică.

— Frumoaso, doreşti să formezi o legătură cu un membru al clanului nostru, zise el. Hai şi Alege-l pe cel de care vrei să fii legată pentru tot restul vieţii.

Lupoaica nu înaintă imediat. Nu se grăbi, ci rămase pe loc, mişcându-şi uşor urechile, cercetându-i cu ochii-i negri pe toţi orcii de faţă. Cei mai mulţi dintre ei aveau deja tovarăşi lupi, dar mulţi nu aveau, mai ales cei mai tineri. Uthul, care devenise de îndată prietenul lui Thrall după ce Thrall se răzvrătise împotriva comportamentului său nemilos, se încordă. Thrall îşi dădu seama că Uthul ar fi dorit ca animalul acela frumos, graţios, să îl aleagă pe el.

Ochii lupoaicei îi întâlniră pe ai lui Thrall, iar el simţi de parcă întregul trup i-ar fi fost străbătut de o undă de şoc.

Lupoaica înaintă în salturi spre Thrall şi se întinse lângă el. Ochii ei priviră sfredelitor într-ai lui. Thrall simţi, ca un val cald, un sentiment de înrudire cu acea creatură, deşi erau din două specii diferite. Ştia, fără să înţeleagă prea bine de unde ştia, că ea avea să îi stea alături până când unul dintre ei urma să lase în urmă viaţa pe acel pământ.

Încet, Thrall întinse mâna ca să atingă capul frumos conturat al lui Snowsong. Blana ei era atât de catifelată şi de deasă. Fu năpădit de un val cald de plăcere.

Grupul murmură aprobator, iar Uthul, deşi extrem de dezamăgit, fu primul care îl bătu pe Thrall cu palma pe spate.

— Spune-ne cum o cheamă, zise Drek' Thar.

— Numele ei este Snowsong, răspunse Thrall, neştiind, din nou, de unde ştia.

Lupoaica îşi miji ochii, iar el îi simţi satisfacţia.

Într-o seară, spre sfârşitul iernii, Drek' Thar dezvălui în cele din urmă motivul morţii lui Durotan. Din ce în ce mai mult, când strălucea soarele, auzeau cum se topeau nămeţii de zăpadă. Thrall stătu deoparte în acea după-amiază şi îl privi respectuos pe Drek' Thar îndeplinind un ritual pentru topirea zăpezii primăvara, rugând ca apa să îşi schimbe cursul doar atât cât să nu inunde tabăra clanului Frostwolf. Ca întotdeauna deja, Snowsong îi stătu alături, o umbră albă, tăcută, credincioasă.

Thrall simţi stârnindu-se ceva în el. Auzi o voce: Auzim cererea lui Drek' Thar, şi nu găsim că este necuviincioasă. Nu vom curge acolo unde locuiţi tu şi ai tăi, şamanule.

Drek' Thar făcu o plecăciune şi încheie ceremonia în mod formal.

— Am auzit, zise Thrall. Am auzit cum ţi-a răspuns zăpada.

Drek' Thar îşi întoarse ochii orbi spre Thrall.

— Ştiu că ai auzit, zise el. Este un semn că eşti pregătit, că ai învăţat şi ai înţeles tot ceea ce am avut să te învăţ. Mâine îţi vei începe iniţierea. Dar în seara aceasta, vino în peştera mea. Trebuie să auzi nişte lucruri pe care am să ţi le spun.

Când se lăsă întunericul, Thrall sosi la peşteră. Wise-ear, tovarăşul lup al lui Drek' Thar, schelălăi fericit. Drek' Thar îi făcu lui Thrall semn cu mâna să intre înăuntru.

— Şezi, îi porunci el.

Thrall se aşează. Snowsong merse la Wise-ear, iar cei

doi lupi îşi atinseră nasurile înainte de a se face ghem şi a adormi pe dată.

— Ai multe întrebări despre tatăl tău şi despre soarta lui. Până acum m-am abţinut de la a-ţi răspunde, dar a venit vremea să afli. Dar, mai întâi, jură pe tot ceea ce ţi-e drag că nu vei spune nimănui niciodată ceea ce urmează să îţi spun, nu înainte de a primi un semn că aceste lucruri trebuie spuse.

— Jur, rosti solemn Thrall.

Inima îi bătea cu repeziciune. După atât de mulţi ani, era pe cale de a afla adevărul.

— Ai auzit că noi am fost exilaţi de către răposatul Gul'dan, zise Drek' Thar. Ceea ce nu ai auzit este de ce. Nimeni nu a ştiut motivul în afară de părinţii tăi şi de mine, iar asta pentru că aşa a dorit Durotan. Cu cât erau mai puţine persoanele care ştiau ce ştia el, cu atât mai în siguranţă se afla clanul.

Thrall nu spuse nimic, dar sorbea fiecare cuvânt al lui Drek' Thar.

— Ştim acum că Gul'dan a fost malefic, şi că nu a avut la inimă ce era cel mai bine pentru neamul orcilor. Ceea ce cei mai mulţi nu ştiu este cât de profund ne-a trădat şi ce preţ îngrozitor plătim acum pentru ceea ce ne-a făcut el. Durotan a aflat, şi a fost exilat pentru că ştia ceea ce ştia. El şi Draka – şi tu, tinere Thrall – s-au întors în ţinuturile dinspre miazăzi pentru a-i spune marii căpetenii a orcilor Orgrim Doomhammer despre trădarea lui Gul'dan. Nu ştim dacă părinţii tăi au ajuns la Doomhammer, dar ştim că au fost ucişi pentru că ştiau ceea ce ştiau.

Thrall îşi reţinu cu greu un strigăt de nerăbdare: Ce *ştiau*? Drek' Thar făcu o pauză lungă, apoi continuă.

— Gul'dan nu a vrut niciodată altceva decât putere pentru sine însuşi, şi ne-a vândut pe noi într-un fel de sclavie pentru a dobândi acea putere. A format un grup numit Consiliul Nălucă, iar acest grup, format din sine însuşi şi din mulţi vrăjitori orei malefici, a dictat tot ceea ce făceau orcii. S-au unit cu demonii, care le-au dat

puterile lor mârşave, şi care au insuflat Hoardei aşa o plăcere de a ucide şi de a lupta încât neamul orcilor a uitat vechile căi, calea naturii şi a şamanului. Râvniră doar moartea. Ai văzut focul roşu din ochii orcilor din lagăre, Thrall. Prin semnul acela, ştii că au fost conduşi de puterile demonice.

Lui Thrall i se tăie răsuflarea. Se gândi imediat la ochii de un stacojiu aprins ai lui Hellscream, şi la cât de consumat îi era corpul. Şi totuşi, Hellscream era stăpân pe propria-i minte. Recunoscuse puterea îndurării, nu cedase nici acelei nebuneşti sete de sânge, nici letargiei îngrozitoare pe care Thrall o văzuse în lagăre. Mai mult ca sigur, Grom Hellscream înfrunta demonii în fiecare zi, şi continua să le ţină piept. Admiraţia lui Thrall pentru căpetenie spori şi mai mu.lt când îşi dădu seama cât de puternică trebuia să fie voinţa lui Hellscream.

— Cred că letargia pe care ai văzut-o în lagăre este goliciunea, pustiirea pe care o simt orcii după ce le-au fost retrase energiile demonice. Fără energia aceea din afară, se simt slăbiţi, secătuiţi, sleiţi. Poate că nici măcar nu ştiu de ce se simt astfel, sau poate că nici măcar nu le pasă îndeajuns încât să cugete la asta. Sunt ca nişte potire goale, Thrall, care au fost pline, odinioară, cu otravă. Acum se plâng în gura mare să fie umpluţi din nou cu ceva rodnic. Tânjesc după hrana vechilor căi şi obiceiuri. Şamanismul, reconectarea cu puterile simple şi pure ale forţelor şi legilor naturale îi va umple din nou şi va potoli în ei foamea aceea îngrozitoare. Asta, şi doar asta, îi va trezi din amorţeală şi le va reaminti despre viţa mândră şi curajoasă din care ne tragem cu toţii.

Thrall ascultă în continuare fascinat, sorbind fiecare cuvânt al lui Drek’ Thar.

— Părinţii tăi ştiau despre târgul întunecat. Ştiau că acea Hoardă însetată de sânge era o făcătură neînchipuit de nefirească. Demonii şi Gul’dan luaseră curajul înnăscut al neamului nostru şi îl pervertiseră, deformându-l ca să slujească cauzelor lor. Durotan ştia toate astea, iar din pricina asta clanul lui a fost izgonit. Durotan a acceptat să

fie alungat, dar, când te-ai născut tu, şi-a dat seama că nu mai putea să tacă. Voia o lume mai bună pentru tine, Thrall. Tu erai fiul şi moştenitorul lui. Tu urma să fii viitoarea căpetenie. El şi Draka s-au dus spre ţinuturile dinspre miazăzi, aşa cum ţi-am spus, ca să îl găsească pe vechiul lor prieten, Orgrim Doomhammer.

— Cunosc numele acela, zise Thrall. A fost Căpetenia de Război cea puternică ce a condus toate clanurile laolaltă împotriva oamenilor.

Drek' Thar aprobă din cap.

— Era înţelept şi viteaz, un bun conducător al neamului nostru, în cele din urmă oamenii fură învingători, trădarea lui Gul'dan – cel puţin o umbră palidă a adevăratelor ei profunzimi – fu dată în vileag, iar demonii s-au retras. Restul îl ştii.

— Doomhammer a fost ucis?

— Nu credem să fi fost ucis, dar nu am mai auzit nimic de la el de atunci. Ne mai ajunge câte un zvon răzleţ, din când în când, cum că s-ar fi făcut pustnic, că s-ar ascunde, sau că ar fi fost luat prizonier. Mulţi se gândesc la el ca la o fiinţă legendară, care se va întoarce să ne elibereze când va veni vremea prielnică.

Thrall îl privi atent pe învăţătorul său.

— Şi tu ce crezi, Drek' Thar?

Bătrânul ore chicoti adânc în gât.

— Cred, zise el, că ţi-am spus destule, şi că e timpul ca tu să te odihneşti. Ziua de mâine îţi va aduce iniţierea, dacă îţi este hărăzită. Ar fi bine să fii pregătit.

Thrall se ridică şi făcu o plecăciune respectuoasă. Chiar dacă şamanul nu putea vedea gestul, îl făcu totuşi, pentru sine însuşi.

— Hai, Snowsong, o chemă el, iar lupoaica cea albă porni tiptil, supusă, în noapte, alături de tovarăşul vieţii ei.

* * *

Drek' Thar ascultă, iar când fu sigur că plecaseră, îl chemă pe Wise-ear.

— Am o misiune pentru tine, prietene. Ştii ce ai de făcut.

Deşi încercase să se odihnească cât putu de mult, Thrall constată că somnul îl ocolea. Era prea emoţionat, prea neliniştit în legătură cu ceea ce avea să îi aducă iniţierea. Drek' Thar nu îi spusese nimic. Îşi dori cu disperare să fi avut o idee, oricât de vagă, la ce să se aştepte.

Era treaz de-a binelea când zorii gri îi umplură peştera cu lumina lor slabă. Se ridică şi îşi croi drum până afară, şi fu surprins să vadă că toţi ceilalţi erau treji şi adunaţi în linişte în faţa peşterii sale.

Thrall deschise gura să vorbească, dar Drek' Thar ridică poruncitor mâna.

— Nu trebuie să vorbeşti până nu îţi dau eu voie, zise el. Pleacă imediat, du-te singur în munţi. Snowsong trebuie să rămână aici. Nu trebuie nici să mănânci, nici să bei, ci să te gândeşti serios la calea pe care eşti cât pe ce să păşeşti. Când soarele va fi apus, întoarce-te la mine, şi va începe ritualul.

Supus, Thrall se întoarse imediat şi plecă. Snowsong, ştiind ce se aştepta de la ea, nu îl urmă. Îşi dădu capul pe spate şi începu să urle. Toţi ceilalţi lupi i se alăturară, iar corul sălbatic, dar dulce, îl însoţi pe Thrall în timp ce mergea, singur, să mediteze.

Ziua trecu mai iute decât s-ar fi aşteptat Thrall. Mintea îi era plină de întrebări, şi fu surprins când lumina se schimbă, iar soarele, portocaliu pe cerul iernatic, începu să coboare spre orizont. Se întoarse chiar când ultimele lui raze scăldau tabăra.

Drek' Thar îl aştepta. Thrall observă că Wise-ear nu era de văzut, ceea ce era neobişnuit, dar presupuse că acest fapt făcea parte din ritual. Nici Snowsong nu era de faţă. Se apropie de Drek' Thar şi aşteptă. Orcul cel vârstnic îi făcu semn lui Thrall să îl urmeze.

Îl conduse pe Thrall pe o creastă acoperită cu zăpadă într-o zonă pe care Thrall nu o mai văzuse niciodată până atunci, Drept răspuns la întrebarea-i nerostită, Drek' Thar răspunse:

— Locul acesta este aici dintotdeauna, dar nu doreşte

să fie văzut. Prin urmare, doar acum, când îţi urează bun venit, este vizibil pentru tine.

Thrall se simţi din ce în ce mai agitat, dar se înfrână de la a vorbi. Drek' Thar îşi flutură mâinile, iar zăpada se topi chiar dinaintea ochilor lui Thrall, lăsând loc unei platforme mari, circulare şi stâncoase.

— Stai în mijloc, Thrall, fiu al lui Durotan, zise Drek' Thar.

Glasul nu-i mai era răguşit şi tremurător, ci plin de o putere şi o autoritate cum Thrall nu mai auzise de la el niciodată până atunci. Se supuse.

— Pregăteşte-te să întâlneşti spiritele lumii naturale, zise Drek' Thar, iar lui Thrall îi tresăltă inima.

Nu se întâmplă nimic. Thrall aşteptă. Şi tot nu se întâmplă nimic. Se mişcă, neliniştit. Soarele apusese cu desăvârşire şi începeau să apară stelele. Devenea tot mai nerăbdător şi mai mânios, când auzi o voce vorbindu-i foarte tare în minte: *Răbdarea este primul test*.

Thrall trase iute aer în piept. Vocea îi vorbi din nou.

Eu sunt Spiritul Pământului, Thrall, nu al lui Durotan. Eu sunt solul care dă roade, ierburile care hrănesc animalele. Eu sunt stânca, oasele acestei lumi. Eu sunt tot ceea ce creşte şi trăieşte în pântecul meu, fie vierme, fie copac, fie fioare. Întreabă-mă.

Ce să te întreb? gândi Thrall.

Simţi o senzaţie ciudată, aproape ca un chicotit cald. *A şti întrebarea face parte din testul tău*.

Thrall fu cuprins de panică, apoi se calmă, aşa cum îl învăţase Drek' Thar. O întrebare îi veni calm în minte:

Îmi vei împrumuta forţa şi puterea ta când voi avea nevoie de ele, pentru binele Clanului şi al acelora pe care vom dori să îi ajutăm?

Roagă-mă, veni răspunsul.

Thrall începu să bată din picioare. Simţi puterea crescând înăuntrul său, aşa cum se întâmpla întotdeauna, dar, pentru întâia oară, nu era însoţită de sete de sânge. Era caldă şi puternică, iar el se simţi neclintit precum înseşi oasele pământului. Abia de îşi dădea seama că

pământul se cutremura sub el, şi deschise ochii doar când un miros irezistibil de dulce îi umplu nările.

Pământul erupsese, formând fisuri enorme, iar flori înfloreau pe fiecare centimetru de stâncă. Thrall căscă gura de uimire.

Am acceptat să îţi ofer sprijinul meu, pentru binele Clanului şi al acelora pe care veţi dori să îi ajutaţi. Respectaţi-mă, iar darul acesta va fi al vostru întotdeauna.

Thrall simţi puterea retrăgându-se, lăsându-l tremurând de şoc pentru ceea ce invocase şi stăpânise. Dar avu doar o clipă pentru a se minuna, căci auzi în minte o altă voce.

Eu sunt Spiritul Aerului, Thrall, fiu al lui Durotan. Eu sunt vânturile care încălzesc şi răcoresc pământul, ceea ce vă umple plămânii şi vă ţine în viaţă. Eu port păsările şi insectele şi dragonii, şi toate lucrurile care cutează a se avânta în zbor spre înălţimile mele ameţitoare. Întreabă-mă.

Thrall ştia ce să facă de data aceasta, şi rosti aceeaşi întrebare. Senzaţia de putere care îl cuprinse fu diferită de data aceasta: mai uşoară, mai liberă. Cu toate că îi fusese interzis să vorbească, nu îşi putu reţine râsul care îi clocotea în suflet. Se simţi mângâiat de vânturi calde, ce îi aduseră la nări tot soiul de mirosuri delicioase, iar când deschise ochii, se pomeni plutind deasupra pământului. Drek' Thar era atât de departe sub el încât părea doar o jucărie de copil. Dar lui Thrall nu îi era teamă. Spiritul Aerului avea să îl susţină; întrebase, iar acesta răspunsese.

Pluti încetişor în jos până când simţi piatra tare sub picioare. Aerul îl mângâie cu o atingere blândă, iar apoi se risipi.

Puterea îl umplu din nou pe Thrall, iar de data aceasta era aproape dureroasă. Arşiţa se învolbură înăuntrul lui, iar pe pielea-i verde apărură broboane de sudoare. Simţi o dorinţă aproape copleşitoare de a sări în nămeţii din apropiere. Spiritul Focului era acolo, iar Thrall îi ceru ajutorul. Spiritul răspunse.

Thrall auzi un trosnet puternic deasupra capului, şi,

speriat de acel zgomot, se uită în sus. Fulgerul îşi dansă spectacolul primejdios pe cerul nopţii. Thrall ştiu că era al lui să-l stăpânească. Florile care se aşternuseră pe pământul despicat explodară în flăcări, pârjolindu-se şi arzând până la a se preface în cenuşă în doar câteva clipite. Acesta era un element periculos, iar Thrall se gândi la focurile plăcute care menţinuseră în viaţă clanul său. Dintr-odată, focurile se stinseră, pentru a se regrupa într-o zonă mică, liniştită, tihnită.

Thrall mulţumi Spiritului Focului, şi simţi îndepărtându-se prezenţa sa. Se simţea stors de energia aceasta ciudată care îl străbătea şi îl părăsea iar şi iar, şi era recunoscător pentru că mai era doar un singur element de invocat.

Spiritul Apei se revărsă în el, calmând şi răcorind arsura pe care o lăsase în urmă Spiritul Focului. Thrall avu viziunea oceanului, deşi nu îl mai văzuse niciodată până atunci, şi se strădui să sondeze cu mintea profunzimile-i întunecate. Ceva rece îi atinse pielea. Deschise ochii şi văzu că ningea dens şi repede. Printr-un gând, prefăcu ninsoarea în ploaie, iar apoi o opri cu totul. Alinarea lăuntrică pe care o simţi din partea Spiritului Apei spori şi se linişti, iar Thrall îl lăsă să plece mulţumindu-i din străfundul inimii.

Privi spre Drek’ Thar, dar şamanul scutură din cap.

— Testul tău nu e săvârşit încă, îi spuse el.

Apoi, dintr-odată, Thrall fu scuturat din cap până-n picioare cu o forţă atât de vehementă încât icni zgomotos. Fireşte. Al cincilea element.

Spiritul Naturii Primordiale.

Noi suntem Spiritul Naturii Primordiale, esenţa şi súdetele tuturor fiinţelor vii. Suntem cel mai puternic dintre toate, întrecând cutremurele Pământului, vânturile Aerului, flăcările Focului, şi potopurile Apei. Vorbeşte, Thrall, şi spune-ne de ce crezi că eşti vrednic de a primi ajutorul nostru.

Thrall nu putea răsufla. Era copleşit de puterea învolburată dinăuntrul şi din afara lui. Forţându-şi ochii să

se deschidă, văzu forme de un alb pal rotindu-se într-un vârtej în jurul lui. Una era un lup, alta o capră, alta un ore, apoi un om şi o căprioară. Îşi dădu seama că fiecare lucru viu avea suflet, şi se simţi cuprins de disperare la a trebui să le simtă şi să le stăpânească pe toate.

Dar, mai iute decât ar fi putut visa, spiritele îl umplură şi îl deşertară. Thrall se simţi asaltat cu violenţă şi luat la pumni, dar se chinui să se concentreze, să i se adreseze fiecăruia cu respect, însă îi deveni imposibil, iar Thrall se prăbuşi în genunchi.

Aerul se umplu de un sunet lin, plăcut, iar Thrall se zbătu să ridice capul, deşi îl simţea greu, ca de piatră.

Acum pluteau liniştit în jurul lui, iar el îşi dădu seama că fusese judecat şi găsit vrednic. Un cerb fantomatic se ridică pe picioarele dinapoi în preajmă-i, iar Thrall îşi dădu seama că nu avea să mai fie în stare niciodată să muşte pur şi simplu dintr-o halcă de carne de vânat fără să îi simtă Spiritul, şi fără să îi mulţumească pentru hrana pe care o oferea. Se simţi înrudit cu fiecare ore care fusese născut vreodată, şi până şi Spiritul oamenilor părea a semăna mai mult cu prezenţa dulce a Tarethei decât cu cruzimea întunecată a lui Blackmoore. Totul era strălucitor, chiar dacă, uneori, lumina se îmbina cu întunericul; tot ceea ce însemna viaţă era întrepătruns, iar oricărui şaman care ar fi încercat să se atingă de lanţul acela fără atenţie şi respect supreme pentru acel Spirit îi era sortit să dea greş.

Apoi dispărură. Thrall se prăbuşi înainte, pe de-a-ntregul secătuit. Simţi mâna lui Drek' Thar pe umăr, scuturându-l. Şamanul cel vârstnic îl ajută pe Thrall să se ridice în capul oaselor. Thrall nu se simţise atât de vlăguit şi de neputincios niciodată în toată viaţa lui.

— Foarte bine, copilul meu, zise Drek' Thar, iar glasul îi tremura de emoţie. Sperasem că te vor accepta… Thrall, trebuie să ştii. Sunt ani de zile, ba nu, decenii, de când spiritele nu au mai acceptat niciun şaman. Au fost supărate pe noi pentru târgul întunecat al vrăjitorilor noştri, pentru felul în care au corupt magia. Au mai rămas

doar câţiva şamani acum, şi toţi sunt la fel de bătrâni ca mine. Spiritele au aşteptat pe cineva vrednic căruia să îi încredinţeze darurile lor; tu eşti primul, într-o perioadă lungă, lungă de timp, care este onorat în acest fel. Mă temusem că spiritele vor refuza pe veci să mai lucreze cu noi, dar… Thrall, nu am văzut niciodată un şaman mai puternic în toată viaţa mea, iar tu eşti abia la început.

— Am… am crezut că mă voi simţi atât de puternic, gângăvi Thrall, cu glas slab, abia auzit. Dar, în schimb… sunt atât de plin de umilinţă…

— Iar asta este ceea ce te face vrednic.

Întinse mâna şi mângâie obrazul lui Thrall.

— Durotan şi Draka ar fi atât de mândri de tine!

XIV

u Spiritele Pământului, Aerului, Focului, Apei şi Naturii Primordiale drept tovarăşi de bunăvoie, Thrall se simţi mai puternic şi mai încrezător ca niciodată. Lucră împreună cu Drek' Thar pentru a învăţa „invocările" specifice, cum le numeau cei vârstnici.

— Vrăjitorii le-ar numi vrăji, îi zise el lui Thrall, dar noi – şamanii – le numim pur şi simplu „invocări". Noi rugăm, iar puterile cu care lucrăm răspund. Sau nu, după cum le e vrerea.

— S-a întâmplat vreodată să nu răspundă? întrebă Thrall.

Drek' Thar rămase tăcut.

— Da, răspunse el încet.

Şedeau împreună în peştera lui Drek' Thar, vorbind, noaptea târziu. Conversaţiile acelea erau nepreţuite şi întotdeauna lămuritoare pentru Thrall.

— Când? De ce? dori ThraH să ştie, şi adăugă

imediat: dacă nu cumva nu doreşti să vorbeşti despre asta.

— Eşti şaman acum; deşi abia începător, zise Drek' Thar. Este bine ca tu să înţelegi limitele noastre. Îmi este ruşine să recunosc, dar am cerut, de mai multe ori, lucruri nelalocul lor, care nu se cuveneau. Prima oară, am cerut ca un potop să distrugă o tabără a oamenilor. Eram mânios şi amărât, căci uciseseră mulţi din clanul nostru. Dar erau mulţi răniţi, şi chiar şi femei şi copii în locul acela, iar Apa a refuzat să facă ce am rugat-o.

— Dar potopuri se întâmplă tot timpul, zise Thrall. Mulţi inocenţi mor, şi nu slujeşte nici unei cauze.

— Slujeşte scopului Spiritului Apei, şi cauzei Spiritului Naturii Primordiale, răspunse Drek' Thar. Eu nu le cunosc nevoile şi planurile. Fireşte că nu mi le spun mie. De data aceea, nu slujea nevoilor Apei, iar Apa nu a vrut să se reverse şi să înece sute de oameni pe care ea îi considera nevinovaţi. Mai târziu, după ce mi s-a stins mânia, am înţeles că Spiritul Apei avusese dreptate.

— Şi ce altceva?

Drek' Thar şovăi.

— Probabil că îţi închipui că sunt dintotdeauna bătrân, şi că dintotdeauna călăuzesc spiritual clanul.

Thrall chicoti.

— Nimeni nu se naşte bătrân, înţeleptule.

— Câteodată îmi doresc să mă fi născut bătrân. Dar am fost tânăr odată, ca şi tine, iar sângele îmi curgea fierbinte prin vene. Am avut o tovarăşă de viaţă şi un copil. Au murit.

— Într-o bătălie împotriva oamenilor?

— Nimic atât de nobil. S-au îmbolnăvit, pur şi simplu, iar toate rugăminţile mele către elemente nu au fost de niciun folos. Eram înnebunit de durere.

Chiar şi acum, glasul îi era copleşit de durere.

— Am cerut ca spiritele să dea înapoi vieţile pe care le răpiseră. S-au supărat pe mine, şi, vreme de mulţi ani, au refuzat să răspundă invocărilor mele. Din pricina cererii mele arogante ca cei dragi mie să se întoarcă la viaţă, mulţi alţii din clanul nostru au suferit de pe urma

incapacităţii mele de a invoca spiritele. Când am văzut nesăbuinţa cererii mele, am implorat spiritele să mă ierte. M-au iertat.

— Dar… este natural să vrei ca cei pe care îi iubeşti să rămână în viaţă, zise Thrall. Sigur că spiritele trebuie să înţeleagă asta.

— O, au înţeles. Prima mea cerere a fost umilă, iar elementul a ascultat compătimitor înainte de a refuza. Următoarea mea cerere a fost o poruncă furioasă, iar Spiritul Naturii Primordiale s-a supărat pentru că am abuzat în felul acela de relaţia dintre şaman şi element.

Drek' Thar întinse mâna, punând-o pe umărul lui Thrall.

— E mai mult ca sigur că va trebui să înduri durerea de a-i pierde pe cei pe care îi iubeşti, Thrall. Trebuie să ştii că Spiritul Naturii Primordiale are temeiuri bune pentru a face ceea ce face, iar tu trebuie să respecţi acele temeiuri.

Thrall aprobă din cap, dar împărtăşea întru totul dorinţele lui Drek' Thar, şi nu îl învinuia niciun pic pe orcul cel vârstnic pentru că se dezlănţuise, în suferinţa sa, împotriva spiritelor.

— Unde e Wise-ear? întrebă el, pentru a schimba subiectul.

— Nu ştiu. Drek' Thar păru deosebit de lipsit de griji. E un tovarăş, nu un sclav. Pleacă atunci când doreşte, se întoarce după cum îi e vrerea.

Parcă pentru a-l asigura că ea nu avea de gând să plece nicăieri, Snowsong îşi puse capul pe genunchiul lui Thrall. El o mângâie pe cap, îi spuse noapte bună învăţătorului său, şi se duse să se culce în propria-i peşteră.

Zilele trecură fără evenimente deosebite. Thrall îşi petrecea acum cea mai mare parte a timpului studiind cu Drek' Thar, deşi mai mergea, din când în când, la vânătoare cu un grup mic. Îşi folosea nou-găsită relaţie cu elementele pentru a-şi ajuta clanul: cerea Spiritului Pământului sfaturi în legătură cu locul unde se aflau cirezile, cerea Spiritului Aerului să schimbe direcţia în

care bătea vântul pentru ca mirosul lor să nu îi trădeze faţă de creaturile mereu atente. Doar o singură dată îi ceru ajutorul Spiritului Naturii Primordiale, atunci când proviziile lor se împuţinaseră primejdios de mult, iar norocul la vânătoare li se schimbase în rău.

Ştiau că erau căprioare în zonă. Găsiseră scoarţă de copac mestecată şi bălegar proaspăt. Dar creaturile agere continuară să le scape vreme de mai multe zile. Burţile le erau goale şi pur şi simplu nu mai aveau mâncare deloc. Copiii începuseră să devină primejdios de slabi.

Thrall închise ochii şi îşi deschise mintea, trimiţându-şi gândurile departe. Spirit ai Naturii Primordiale, care dai viaţă tuturor fiinţelor vii, te rog să ne acorzi bunăvoinţă. Nu vom lua mai mult decât avem nevoie pentru a-i hrăni pe cei înfometaţi din clanul nostru. Te rog, Spirit al căprioarei, să te sacrifici pentru noi. Nu vom irosi nimic din darurile tale, şi te vom onora. Multe vieţi depind de renunţarea la o singură viaţă.

Speră ca vorbele să fie potrivite. Fuseseră exprimate cu o inimă plină de respect, dar Thrall nu mai încercase aşa ceva niciodată până atunci. Când deschise ochii, însă, văzu un cerb alb stând în faţa lui la mai puţin de două braţe depărtare. Tovarăşii săi nu păreau să vadă nimic. Ochii cerbului îi întâlniră pe ai lui Thrall, iar creatura îşi plecă uşor capul. Se îndepărtă alergând în salturi, iar Thrall văzu că nu lăsase urme în zăpadă.

— Urmaţi-mă, zise el. Tovarăşii săi din clanul Frostwolf îl urmară imediat, şi parcurseră o distanţă destul de mare până când văzură un cerb mare, puternic, zăcând în zăpadă. Unul dintre picioare îi ieşea în afară într-un unghi nefiresc, iar ochii lui maro se roteau îngroziţi. Zăpada din jurul lui era bătucită, şi era evident că cerbul nu era în stare să se ridice.

Thrall se apropie de el, trimiţând instinctiv un mesaj menit a-l linişti. Nu te teme, îi spuse cerbului. Durerea ta va fi curmată în curând, iar viaţa ta va continua să aibă sens. Îţi mulţumesc, Frate, pentru sacrificiul tău.

Cerbul se relaxă şi îşi lăsă jos capul. Thrall îi atinse

cu blândeţe gâtul. Iute, pentru a nu-i provoca niciun pic de durere, frânse gâtul cel lung al animalului. Se uită în sus şi îi văzu pe ceilalţi holbându-se la el cu uimire, cu veneraţie. Dar Thrall ştia că nu datorită voinţei sale, ci a cerbului, neamul său avea să mănânce în seara aceea.

— Vom duce animalul acesta şi îi vom găti carnea. Vom face unelte din oase şi haine din pielea lui. Şi, făcând asta, ne vom aminti că ne-a onorat cu acest dar.

Thrall lucră alături de Drek' Thar pentru a trimite energie către seminţele din pământ, ca să crească puternice şi să înflorească în primăvara care era atât de aproape, şi să hrănească animalele încă nenăscute, fie ele căprioare, capre sau lupi, care creşteau în pântecele mamelor lor. Lucrară împreună pentru a ruga Apa să ferească satul de topirea zăpezilor din primăvară şi de avalanşele care erau, necontenit, o primejdie. Thrall îşi spori constant puterea şi îndemânarea, şi era atât de absorbit de calea aceea nouă, vibrantă, pe care păşea încât fu luat prin surprindere când văzu primele flori galbene şi purpurii iţindu-şi capetele prin zăpezile ce se topeau.

Când se întoarse din plimbarea pe care o făcuse ca să culeagă ierburile sacre ce ajutau la stabilirea contactului şamanului cu elementele, fu surprins să afle că clanul Frostwolf mai avea un oaspete.

Orcul acesta era mare, deşi Thrall nu îşi putu da seama dacă datorită greutăţii sau a muşchilor, căci străinul îşi purta pelerina înfăşurată strâns pe lângă corp. Stătea cuibărit lângă foc şi părea a nu simţi căldura primăvăratică.

Snowsong se repezi înainte pentru ca ea şi Wise-ear să îşi adulmece boturile şi cozile, căci, în sfârşit, Wise-ear se întorsese. Thrall se întoarse spre Drek' Thar.

— Cine este străinul? întrebă el încet.

— Un pustnic rătăcitor, răspunse Drek' Thar. Nu îl cunoaştem. Zice că Wise-ear l-a găsit pierdut prin munţi şi l-a condus aici, unde e ferit de primejdii.

Thrall privi spre strachina de tocană pe care străinul o ţinea strâns în mâna-i mare, spre grija politicoasă pe

care i-o arătau ceilalţi membri ai clanului.

— Îl primiţi cu mai multă bunătate decât m-aţi primit pe mine, zise el, nu doar un pic supărat.

Drek' Thar râse.

— Vine cerând doar adăpost pentru câteva zile înainte să plece mai departe. Nu a venit cu un scutec sfâşiat de-al clanului

Frostwolf cerând să fie adoptat de către clan. Şi vine primăvara, când este pradă destulă chiar şi pentru împărţit, iar nu la începutul iernii.

Thrall fu nevoit a recunoaşte că şamanul avea dreptate. Nerăbdător să se comporte aşa cum se cuvenea, se aşează lângă străin.

— Salutare, străine. De câtă vreme călătoreşti?

Orcul se uită la el din umbra glugii pe care o purta pe cap. Ochii lui gri erau ageri, deşi răspunsul îi fu politicos, plin de respect, chiar.

— De mai multă vreme decât m-aş sinchisi să-mi aduc aminte, tinere. Vă sunt îndatorat. Crezusem că clanul Frostwolf era doar o legendă, povestită doar de apropiaţii lui Gul'dan ca să îi intimideze pe toţi ceilalţi orei.

Loialitatea faţă de clan se stârni în inima lui Thrall.

— Am fost izgoniţi pe nedrept, şi ne-am dovedit calităţile prin faptul că am fost în stare să ne construim o viaţă în locul acesta aspru şi neprimitor, răspunse el.

— Dar înţeleg că, până nu de mult, şi tu erai la fel de străin faţă de clanul acesta ca şi mine, zise străinul. Mi-au povestit despre tine, tinere Thrall.

— Sper că m-au vorbit de bine, răspunse Thrall, nefiind sigur cum să răspundă.

— Cam de bine, răspunse, enigmatic, străinul.

Se apucă din nou să îşi mănânce tocana. Thrall văzu că mâinile îi erau foarte musculoase.

— Din ce clan te tragi, prietene?

Mâna îngheţă, oprindu-se la jumătatea drumului spre gură.

— Nu sunt din niciun clan, acum. Cutreier de unul singur.

— Au fost uciși cu toții?

— Uciși, sau luați, sau morți acolo unde contează… în suflet, răspunse orcul cu durere în glas. Hai să nu mai vorbim despre asta.

Thrall își plecă ușor capul. Nu se simțea în largul lui în preajma străinului, și devenise bănuitor. Ceva nu era tocmai în regulă cu el. Se ridică, aprobând din cap, și se apropie de Drek' Thar.

— Ar trebui să fim cu ochii pe el, îi spuse el învățătorului său. E ceva ce nu îmi place la pustnicul acesta rătăcitor.

Drek' Thar își lăsă capul pe spate și râse.

— Noi am greșit având bănuieli în legătură cu tine când ai venit, și totuși tu ești singurul care nu are încredere în străinul acesta înfometat. O, Thrall, încă mai ai atât de multe de învățat.

În seara aceea, la cină, Thrall continuă să îl urmărească pe străin cu privirea, fără să fie prea evident. Avea un sac mare, și nu lăsă pe nimeni să îl atingă, și nu se dezbrăcă niciodată de pelerina greoaie. Răspundea politicos, dar scurt, la întrebări și nu dezvăluia decât foarte puține despre sine însuși. Tot ceea ce știa Thrall era că străinul era pustnic de douăzeci de ani, că trăia retras, nutrind vise despre vremurile apuse fără să pară că făcea prea mult pentru a ajuta efectiv la reinstaurarea acestora.

La un moment dat, Uthul întrebă:

— Ai văzut vreodată lagărele de concentrare? Thrall zice că orcii întemnițați acolo și-au pierdut voința.

— Da, și nu e de mirare că așa stau lucrurile, zise străinul. Nu prea mai este nimic pentru care să luptăm.

— Sunt multe pentru care să luptăm, zise Thrall, aprinzându-se iute de mânie. Libertate. Un loc al nostru. Amintirea originilor noastre.

— Și totuși, voi, clanul Frostwolf, vă ascundeți aici în munți, răspunse străinul.

— Așa cum tu te ascunzi în ținuturile dinspre miazăzi! răspunse Thrall.

— Eu nu pretind a vrea să îi smulg pe orei din

toropeală, să îi fac să iasă din starea de robie şi să se revolte împotriva stăpânilor lor, răspunse străinul cu glas calm, fără a răspunde provocării.

— Nu voi sta aici multă vreme, zise Thrall. De cum vine primăvara, mă voi alătura căpeteniei neînfrânte Grom Hellscream, şi voi ajuta nobilul său clan, Warsong, să ia lagărele cu asalt. îi vom însufleţi pe fraţii noştri să se răzvrătească împotriva oamenilor, care nu sunt stăpânii lor, ci doar nişte tirani care îi ţin acolo împotriva voinţei lor!

Thrall era în picioare acum, şi ardea de mânie din pricina insultei pe care acest străin îndrăznise să o rostească. Se tot aştepta ca Drek' Thar să îl mustre, dar orcul cel vârstnic nu spunea nimic. Îşi mângâia doar tovarăşul lup şi asculta. Ceilalţi din clanul Frostwolf păreau fascinaţi de schimbul de replici dintre cei doi şi nu îi întrerupseră.

— Grom Hellscream, zise străinul, zâmbind batjocoritor şi gesticulând a respingere. Un visător condus de demoni. Nu, voi, clanul Frostwolf, aveţi dreptate, aşa cum am şi eu. Eu am văzut ce pot face oamenii, şi cel mai bine e să îi evităm şi să căutăm locurile ascunse unde ei nu vin.

— Am fost crescut de către oameni, şi, crede-mă, nu sunt infailibili! strigă Thrall. Şi nici tu nu eşti, aş crede eu, laşule!

— Thrall – începu Drek' Thar, vorbind, în cele din urmă.

— Nu, maestre Drek' Thar, nu voi tăcea. Acest… Acest… vine cerându-ne ajutorul, mănâncă la focul nostru, şi îndrăzneşte să insulte curajul clanului nostru şi al propriei sale seminţii. Nu voi răbda aşa ceva. Nu sunt eu căpetenia, şi nici nu pretind acel drept, deşi mi se cuvine prin naştere. Dar voi pretinde dreptul meu individual de a mă lupta cu acest străin, şi îl voi face să îşi înghită vorbele tăiate felii pe sabia mea!

Se aştepta ca pustnicul laş să se facă mic de frică şi să ceară iertare. În schimb, străinul râse cu poftă şi se

ridică. Era aproape la fel de mare ca Thrall, iar acum, în sfârşit, Thrall putu arunca o privire fugară sub pelerină. Spre uimirea sa, văzu că străinul era înveşmântat pe de-a-ntregul în armură neagră de metal, împodobită cu bronz. Odinioară, armura trebuia să fi fost uluitoare, însă, deşi era încă impresionantă, plăcile de metal avuseseră şi zile mai bune, iar ornamentele de bronz aveau multă nevoie de a fi lustruite.

Scoţând un strigăt fioros, străinul deschise sacul pe care îl cărase cu el şi trase afară cel mai mare ciocan de luptă pe care Thrall îl văzuse vreodată. îl ţinu în sus cu aparentă uşurinţă, apoi îl învârti în direcţia lui Thrall.

— Să te văd dacă eşti în stare să mă dobori, puiule! strigă el.

Ceilalţi orei strigară şi ei, şi, pentru a doua oară în la fel de multe clipe, Thrall se simţi profund şocat. În loc să sară în apărarea tovarăşului lor de clan, cei din clanul Frostwoli se traseră deoparte. Unii căzură, chiar, în genunchi. Doar Snowsong rămase lângă el, punându-se între tovarăşul ei şi străin, cu blana zbârlită şi arătându-şi dinţii albi.

Ce se întâmpla? aruncă o privire fugară spre Drek' Thar, care părea relaxat şi nepăsător.

Fie, dar. Oricine ar fi fost străinul acela, îi insultase pe Thrall şi pe clanul Frostwolf, iar tânărul şaman era pregătit să apere cu preţul propriei sale vieţi onoarea sa şi a lor.

Thrall nu avea pregătită nicio armă, dar Uthul îi puse o suliţă lungă, ascuţită, în mâna întinsă. Degetele lui Thrall se strânseră în jurul suliţei, iar el începu să bată din picioare.

Thrall simţi Spiritul Pământului răspunzându-i întrebător. Cât putu de blând, căci nu dorea să supere elementul, refuză oferta de ajutor. Nu era o bătălie pentru elemente; nu exista nicio nevoie extremă. Doar nevoia lui Thrall de a-l învăţa pe străinul acela arogant o lecţie de care avea foarte mare nevoie.

Chiar şi aşa, simţi pământul tremurând sub picioare.

Străinul păru speriat, apoi, ciudat lucru, mulţumit. Înainte ca Thrall să apuce a-şi încorda toate puterile, străinul în armură se lansă într-un atac pedepsitor.

Suliţa lui Thrall se ridică în apărare, însă, deşi era o armă redutabilă, nu era menită să pareze lovitura unui enorm ciocan de luptă. Suliţa cea zdravănă se rupse în două de parcă ar fi fost o nuia. Thrall aruncă o privire în jur, dar nu mai era nicio altă armă. Se pregăti pentru următoarea lovitură a adversarului său, hotărât să folosească strategia care îi fusese de atât de mare folos în trecut, când luptase fără arme împotriva unui adversar înarmat.

Străinul îşi roti din nou ciocanul. Thrall evită lovitura, şi se răsuci cu îndemânare, întinzându-se să apuce arma, plănuind să o smulgă din mâna adversarului său. Spre uimirea lui, când mâinile lui Thrall se strânseră în jurul mânerului, străinul smuci iute. Thrall căzu înainte, iar străinul stătea acum călare peste corpul lui căzut la pământ.

Thrall se răsuci ca un peşte şi reuşi să se repeadă într-o parte, prinzând, în acelaşi timp, între glezne, unul dintre picioarele adversarului său. Smuci brusc, iar străinul se clătină şi îşi pierdu echilibrul. Acum erau amândoi la pământ. Thrall izbi cu pumnul încleştat încheietura mâinii care ţinea strâns ciocanul de luptă. Străinul mârâi şi slăbi în mod reflex strânsoarea. Profitând de ocazie, Thrall apucă ciocanul şi sări în picioare, rotind arma cu mult deasupra capului.

Se opri exact la timp. Era cât pe ce să lase să cadă arma de piatră masivă asupra adversarului său, strivindu-i ţeasta. Dar acela era un ore ca şi el, nu un om pe care îl înfrunta pe câmpul de luptă. Era un oaspete în tabăra lui, şi un războinic pe care ar fi fost mândru să-l aibă alături când el şi Hellscream aveau să îşi îndeplinească ţelul de a lua cu asalt lagărele şi de a-i elibera pe fraţii lor întemniţaţi acolo.

Şovăiala şi greutatea imensă a armei îl făcură să se împleticească. Momentul acela fu tot ceea ce aştepta

străinul. Mârâind, folosi aceeaşi mişcare pe care Thrall o folosise împotriva lui. Lovi înainte cu picioarele, răpindu-i, dintr-o lovitură, lui Thrall picioarele de sub el. Ţinând încă strâns în mâini ciocanul de luptă, Thrall căzu, nefiind în stare să se oprească. Mai înainte chiar ca Thrall să îşi dea seama ce se întâmpla, celălalt ore era deasupra lui, cu mâinile pe gâtul lui.

Thrall văzu doar roşu dinaintea ochilor. Instinctul preluă controlul, iar Thrall se zvârcoli. Orcul acela era aproape la fel de mare ca el, şi mai era şi îmbrăcat în armură, pe deasupra, dar dorinţa extraordinară a lui Thrall de a învinge şi faptul că era mai mare îi oferiră avantajul de care avea nevoie ca să îşi răsucească trupul şi să îl ţintuiască pe celălalt războinic sub el.

Fu apucat şi ridicat de nişte mâini. Răcni şi se zbătu, căci setea încinsă de sânge cerea să fie satisfăcută. Fu nevoie de opt membri ai clanului Frostwolf ca să îl ţintuiască la pământ îndeajuns încât să se risipească negura roşie şi să îi încetinească respiraţia. Când făcu semn din cap că îşi revenise, se ridicară şi îl lăsară să se ridice singur în capul oaselor.

Străinul stătea în picioare dinainte-i. Se apropie cu paşi apăsaţi şi îşi împinse faţa până la o lăţime de palmă de faţa lui Thrall. Thrall îi întâlni ochii fără să clipească, gâfâind din pricina efortului de mai înainte.

Străinul se îndreptă de spate cât era de înalt şi apoi scoase un hohot imens de râs.

— Mult e de când nu a mai fost în stare să mă *provoace* măcar cineva, urlă el voios, nepărând câtuşi de puţin nemulţumit că Thrall mai-mai că izbutise să mânjească pământul cu măruntaiele lui.

— Şi chiar mai mult e de când m-a putut birui cineva, chiar şi într-o încăierare ca între prieteni. Doar tatăl tău a izbutit vreodată aşa ceva, tinere Thrall. Odihnească-i-se sufletul în pace. Hellscream nu a minţit, se pare. Se pare că mi-am găsit adjunctul la conducere.

Întinse o mână către Thrall. Thrall se holbă la ea, şi izbucni:

— Adjunctul la conducere? Te-am învins, străine, cu propria ta armă. Nu ştiu ce cod face ca un învingător să fie adjunct!

— Thrall! Glasul lui Drek' Thar bubui precum o lovitură de trăsnet.

— Încă nu înţelege, chicoti străinul. Thrall, fiu al lui Durotan, am bătut cale lungă ca să te găsesc, ca să văd dacă zvonurile erau adevărate – cum că mai este unul vrednic pe care să îl iau sub aripa mea ca adjunct al meu şi în care să am încredere când eliberez lagărele.

Făcu o pauză, iar ochii lui licăriră a râs.

— Numele meu, fiu al lui Durotan, este Orgrim Doomhammer.

...Orgrim Doomhammer, Căpetenia de Război a

Hoardei? Singurul ore care îl inspirase de-a lungul atâtor ani? Armura şi ciocanul de luptă ar fi trebuit să îl dea în vileag imediat.

XV

ui Thrall îi căzu falca, lăsându-l cu gura căscată de supărare şi şoc. îl jignise pe Orgrim Doomhammer, Căpetenia de Război a Hoardei? Cel mai drag prieten al tatălui său? Singurul ore care îl inspirase de-a lungul atâtor ani? Armura şi ciocanul de luptă ar fi trebuit să îl dea în vileag imediat. Cât de neghiob fusese!

Căzu în genunchi şi se prosternă.

— Nobile Doomhammer, îţi cer iertare. Nu am ştiut – Thrall străfulgeră o privire către Drele Thar. Învăţătorul meu ar fi putut să mă prevină…

— Ceea ce ar fi stricat totul, răspunse Doomhammer, încă râzând puţin. Am vrut să caut motiv de ceartă, să te provoc la luptă, ca să văd dacă ai într-adevăr pasiunea şi mândria despre care Grom Hellscream îmi vorbise atât de aprins. Am primit mai mult decât mă aşteptasem să primesc… am fost bătut!

Râse din nou, zgomotos, de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru care i se întâmplase în ultimii ani. Thrall începu să se relaxeze. Voioşia lui Doomhammer se mai domoli, iar el puse afectuos o mână pe umărul tânărului ore.

— Hai şi şezi cu mine, Thrall, fiu al lui Durotan, zise el. Vom termina de mâncat şi îmi vei spune povestea ta, iar eu îţi voi spune poveşti despre tatăl tău pe care nu le-ai mai auzit niciodată.

Thrall se simţi potopit de bucurie. Întinse impulsiv mâna şi o strânse pe cea aşezată pe umărul său. Devenit

dintr-odată serios, Doomhammer întâlni ochii lui Thrall şi dădu aprobator din cap.

Acum că toţi ştiau cine era cu adevărat străinul cel misterios – Drek' Thar mărturisi că ştiuse de la bun început, şi îl trimisese chiar pe Wise-ear să îl găsească pe Doomhammer tocmai pentru scopul de a provoca acea confruntare – cei din clanul Frostwolf îl putură trata pe onoratul lor oaspete cu respectul care i se cuvenea. Scoaseră câţiva iepuri sălbatici pe care plănuiseră să îi usuce ca să îi folosească altă dată, îi condimentară cu uleiuri şi ierburi preţioase şi începură a-i prăji deasupra focului. Mai multe ierburi fură adăugate flăcării, iar aromele lor înţepătoare, dulci, se ridicară împreună cu fumul. Era aproape otrăvitor. Fură scoase tobe şi cimpoaie, iar în curând muzica instrumentelor şi a vocilor se înălţă, împletindu-se cu fumul, trimiţând un mesaj de onorare şi de bucurie către lumile spirituale.

Thrall rămase fără glas la început, dar Doomhammer smulse de la el povestea vieţii lui, când ascultând atent, când punându-i întrebări iscoditoare. Când Thrall termină, Doomhammer nu vorbi imediat.

— Acest Blackmoore, zise el. Pare ca şi Gul'dan. Unul care nu are la inimă ce este cel mai bine pentru neamul lui, ci doar propriul său profit şi propria sa plăcere.

Thrall aprobă din cap.

— Nu am fost singurul care a cunoscut cruzimea şi imprevizibilitatea lui Blackmoore. Sunt sigur că îi urăşte pe orei, dar nu îşi prea iubeşte nici propriul neam.

— Iar această Taretha, şi Sergent… nu ştiam că oamenii sunt în stare de lucruri precum bunătatea şi onoarea.

— Nu aş fi cunoscut ce înseamnă onoarea şi îndurarea dacă nu ar fi fost Sergent, zise Thrall.

Fu străbătut de o undă de amuzament.

— Şi nici nu aş fi ştiut cea dintâi manevră pe care am folosit-o împotriva ta. Datorită ei am câştigat de multe ori bătălia.

Doomhammer râse pe înfundate împreună cu el, apoi

deveni serios.

— Din experienţa mea, bărbaţii urăsc neamul nostru, iar femeile şi copiii se tem de noi. Şi totuşi acea copilă s-a împrietenit cu tine de bunăvoie şi nesilită de nimeni.

— Are o inimă mare, zise Thrall. Nu o pot lăuda mai mult decât spunând că aş fi mândru să o primesc în clanul meu. Are sufletul unui ore, temperat de compasiune.

Doomhammer rămase tăcut o vreme. În cele din urmă, zise:

— Trăiesc retras, în izolare, de mulţi ani încoace, după înfrângerea finală, înjositoare. Ştiu ce se spune despre mine. Sunt un pustnic, un laş căruia îi e frică să îşi arate chipul. Ştii de ce am dispreţuit compania altora până în seara aceasta, Thrall?

Thrall negă scuturând în tăcere din cap.

— Pentru că simţeam nevoia de a fi singur, de a analiza ceea ce se întâmplase. De a cugeta. De a-mi aminti mie însumi cine eram eu, cine eram noi ca neam. Din când în când, făceam aşa cum am făcut în seara aceasta. Mă aventuram spre focurile de tabără, acceptam ospitalitatea lor, ascultam întâmplările prin care trecuseră şi învăţam.

Se opri o clipă.

— Cunosc din interior închisorile oamenilor, la fel ca tine. Am fost prins şi ţinut, o vreme, drept ciudăţenie de către Regele Terenas al Lordaeronului. Am evadat din palatul lui aşa cum ai evadat tu din Dumholde. Am fost chiar şi într-un lagăr de concentrare. Ştiu cum e să fii atât de distrus, atât de disperat. Mai-mai că am ajuns să fiu ca ei.

Se uitase fix la foc în timp ce vorbise. Apoi se întoarse să se uite la Thrall. Deşi ochii lui gri erau clari şi lipsiţi de flacăra rea ce ardea în ochii lui Hellscream, printr-o înşelătorie a luminii focului, ochii lui păreau să lucească la fel de roşii precum ai lui Grom.

— Dar nu am ajuns ca ei. Am evadat, cum ai evadat şi tu. Mi s-a părut uşor, la fel ca şi ţie. Şi totuşi e greu pentru cei ce zac înghesuiţi de-a valma în noroiul acelor lagăre. Nu putem face mai mult din afară. Dacă unui porc îi place

coteţul, uşa deschisă nu înseamnă nimic. La fel e şi cu cei din lagăre. Trebuie să vrea să păşească afară pe uşă atunci când o deschidem pentru ei.

Thrall începea să înţeleagă ce încerca Doomhammer să spună.

— Doar dărâmarea zidurilor nu va garanta libertatea neamului nostru, zise el.

Doomhammer aprobă din cap.

— Trebuie să le amintim despre calea şamanului. Trebuie să îşi elibereze spiritele contaminate de otrava vorbelor şoptite de către demoni, şi să îşi accepte în schimb propriile firi de luptători, de spirite. Tu ai câştigat admiraţia clanului Warsong şi a aprigei lor căpetenii, Thrall. Acum ai de partea ta şi clanul Frostwolf, cel mai independent şi mai mândru clan pe care l-am cunoscut vreodată, şi sunt gata cu toţii să te urmeze la luptă. Dacă a mai rămas în viaţă vreun ore care să îi poată învăţa pe fraţii noştri înfrânţi să îşi amintească cine sunt, acela eşti tu.

Thrall se gândi la lagăr, la trândăvia jalnică, mortală, de acolo. Se mai gândi şi cât de greu, ca prin urechile acului, scăpase de oamenii lui Blackmoore.

— Cu toate că dispreţuiesc locul acela, mă voi întoarce de bunăvoie acolo dacă pot spera să îi trezesc la viaţă pe cei de-un neam cu mine, zise Thrall. Dar trebuie să ştii că prinderea mea este ceva ce Blackmoore îşi doreşte cu ardoare. De două ori i-am scăpat printre degete. Sperasem să conduc un atac împotriva lui, dar…

— Dar aşa ceva ar da greş fără trupe, zise Doomhammer. Ştiu lucrurile astea, Thrall. Cu toate că am fost un rătăcitor singuratic, nu am fost neatent la ceea ce se întâmplă pe acest tărâm. Nu-ţi face griji. Vom pune la cale piste false pe care să le urmeze Blackmoore şi oamenii lui.

— Comandanţii lagărelor ştiu că trebuie să mă caute, zise Thrall.

— Vor căuta un Thrall mare, puternic, însufleţit, inteligent, îl contrazise Doomhammer. Un alt ore înfrânt,

distrus, plin de noroi, va fi trecut cu vederea. Îţi poţi ascunde mândria aceea încăpăţânată, prietene? Poţi să o îngropi şi să te prefaci că nu ai spirit, voinţă proprie?

— Va fi greu, recunoscu Thrall, dar o voi face dacă asta îi este de folos neamului meu.

— Ai vorbit ca adevăratul fiu al lui Durotan, zise Doomhammer cu glasul ciudat de gros.

Thrall şovăi, dar apoi îndrăzni. Trebuia să afle cât de multe putea.

— Drek' Thar îmi spune că Durotan şi Draka au plecat să te întâlnească, să te convingă că Gul'dan era rău şi că îi folosea pe orei doar ca să câştige propria sa luptă pentru putere. Pânza în care eram înfăşurat i-a spus lui Drek' Thar că ei au murit în mod violent, şi ştiu că Blackmoore m-a găsit singur alături de trupurile a doi orei şi de hoitul unui lup alb. Te rog… îmi poţi spune… te-a găsit tatăl meu?

— Da, m-a găsit, rosti grav Doomhammer. Iar cea mai mare ruşine şi totodată cea mai mare suferinţă a mea este faptul că nu i-am ţinut mai aproape de mine. Credeam că fac ce era mai bine atât pentru războinicii mei, cât şi pentru Durotan. Au venit aducându-te pe tine, tinere Thrall, şi mi-au spus despre trădarea lui Gul'dan. I-am crezut. Ştiam un loc unde aveau să fie în siguranţă, sau cel puţin aşa am crezut. Mai târziu am aflat că mai mulţi dintre războinicii mei erau iscoadele lui Gul'dan. Deşi nu ştiu sigur, sunt convins că străjerul în care am avut încredere şi pe care l-am trimis să îl conducă pe Durotan spre locul acela sigur i-a chemat în schimb pe asasini ca să îi ucidă.

Doomhammer oftă adânc şi, preţ de-o clipă, lui Thrall i se păru că toată povara lumii era îngrămădită asupra acelor umeri laţi, puternici.

— Durotan era prietenul meu. Mi-aş fi dat bucuros viaţa pentru el şi pentru familia lui. Şi totuşi, fără să îmi dau seama, i-am condus spre moarte. Nu pot decât să sper să-mi ispăşesc greşeala făcând tot ceea ce pot pentru fiul pe care l-au lăsat în urmă. Te tragi dintr-o viţă mândră şi

nobilă, Thrall, în ciuda numelui pe care ai ales să îl păstrezi. Să onorăm împreună viţa aceea.

Câteva săptămâni mai târziu, în toiul înfloritei primăveri, Thrall constată că era cât se poate de simplu să te mişti greoi până într-un sat, să răcneşti către ţărani şi să te laşi prins. O dată ce se strânse plasa-capcană în jurul lui, Thrall cedă, scâncind, ca să îi facă pe cei care îl prinseră să creadă că îl zdrobiseră, că îi frânseseră sufletul.

Chiar şi atunci când îl eliberară în lagăr, fu atent să nu se dea în vileag. Dar de îndată ce străjerii încetară a-l mai privi ca pe o noutate, Thrall începu să le vorbească în şoaptă celor care voiau să îl asculte. îi depistase pe cei câţiva care păreau încă a avea suflet. În întuneric, când străjerii moţăiau la posturile lor, Thrall le vorbi acelor orei despre originile lor. Le vorbi despre puterile şamanilor, despre propriile sale abilităţi. Nu doar o dată, câte un sceptic ceru să vadă dovezi. Thrall nu făcu pământul să se cutremure, şi nici nu invocă tunetul şi fulgerul. În schimb, luă o mână de noroi, şi căută viaţa care mai rămăsese în el. Dinaintea ochilor uluiţi ai întemniţaţilor, făcu pământul maro să dea naştere ierbii şi chiar florilor.

— Chiar şi ceea ce pare mort şi urât are putere şi frumuseţe, le spuse Thrall privitorilor cuprinşi de sentimente de veneraţie.

Se întoarseră spre el, iar lui Thrall îi săltă inima în piept când văzu vagi licăriri de speranţă pe chipurile lor.

În timp ce Thrall se supuse de bunăvoie întemniţării pentru a-i însufleţi pe orcii închişi în lagăre, clanul Frostwolf şi clanul Warsong îşi uniră forţele sub conducerea lui Doomhammer. Supraveghează lagărul în care se afla Thrall şi aşteptară semnalul lui.

Lui Thrall îi trebui mai mult decât sperase pentru a-i îmboldi pe orcii asupriţi să se gândească măcar la revoltă, însă, în cele din urmă, decise că venise momentul potrivit. În orele timpurii ale dimineţii, când sforăitul uşor al multora dintre străjeri putea fi auzit în liniştea înviorătoare, Thrall îngenunche pe pământul bun şi tare.

Ridică mâinile şi rugă Spiritul Apei şi Spiritul Focului să vină şi să îl ajute să îşi elibereze neamul.

Veniră.

Începu să cadă o ploaie măruntă. Dintr-odată, cerul fu despicat de trei fulgere cu linii în zigzag. O pauză, apoi spectacolul se repetă. Câte un tunet furios se auzi după fiecare fulger, mai-mai făcând pământul să se cutremure. Acesta era semnalul asupra căruia căzuseră de acord. Orcii aşteptară, înspăimântaţi şi emoţionaţi în acelaşi timp, strângând în mâini armele improvizate din pietre şi lemne şi din alte lucruri ce puteau fi găsite uşor, la repezeală, prin lagăr. Aşteptară ca Thrall să le spună ce să facă.

Un ţipăt înfricoşător spintecă noaptea mai pătrunzător decât tunetul, iar Thrall simţi cum îi creşte inima în piept. Recunoştea strigătul acela oriunde – era Grom Hellscream. Sunetul îi sperie pe orei, dar Thrall strigă acoperind larma:

— Sunt aliaţii noştri de dinafara zidurilor! Au venit să ne elibereze!

Străjerii fuseseră treziţi de către bubuiturile de tunet. Acum, când ţipetele lui Hellscream se stingeau, se învălmăşeau ca să ajungă la posturile lor, dar era prea târziu. Thrall invocă din nou fulgerul, iar fulgerul veni.

Un fulger în zigzag lovi zidul principal, unde se aflau cei mai mulţi străjeri. Bubuitul unui tunet şi strigătele străjerilor se pierdură în zgomotul acela îngrozitor. Thrall clipi, căci se făcu întuneric dintr-odată, dar mai erau nişte limbi de foc ce ardeau ici şi colo, şi putu vedea că zidul fusese spart cu totul.

Peste spărtura aceea se revărsă un val de trupuri verzi şi sprintene. Atacară străjerii şi îi copleşiră cu o uşurinţă aproape nepăsătoare. Orcii rămaseră cu gurile căscate de uimire văzând ce se întâmpla.

— Simţiţi cum iese la iveală? strigă Thrall. Simţiţi cum spiritele voastre tânjesc să lupte, să ucidă, să fie libere? Haideţi, fraţii şi surorile mele!

Fără să se uite să vadă dacă îl urmau, Thrall porni la atac înspre deschizătura din zid.

Auzi în urma sa glasurile lor nesigure, crescând ca volum cu fiecare pas pe care îl făceau spre eliberare. Dintr-odată, Thrall mârâi de durere, căci ceva îi străpunse braţul. O săgeată cu pană neagră i1 străbătuse aproape în întregime. Ignoră durerea; era timp destul să se îngrijească de rană când aveau să fie liberi cu toţii.

Se lupta în jurul lui, se auzea cum oţelul lovea sabia, iar securea muşca în came. Unii dintre străjeri, cei mai deştepţi, îşi dăduseră seama ce se întâmpla şi dădeau buzna să blocheze ieşirea cu propriile lor trupuri. Thrall îşi acordă o clipă pentru a se gândi, plin de compasiune, la zădărnicia morţilor lor, şi apoi pomi la atac.

Smulse o armă de la un tovarăş căzut şi îl doborî cu uşurinţă pe străjerul lipsit de experienţă.

— Mergeţi, mergeţi! strigă el, făcând semn cu mâna stângă. Orcii întemniţaţi îngheţară mai întâi într-un grup strâns, apoi unul dintre ei strigă şi pomi înainte la atac. Ceilalţi îl urmară. Thrall ridică arma, apoi lovi cu ea în jos, iar străjerul căzu zvârcolindu-se în noroiul amestecat cu sânge.

Gâfâind din pricina efortului, Thrall privi în jur. Tot ce vedea era lupta în care erau prinşi membrii clanurilor Warsong şi Frostwolf. Nu mai erau prizonieri.

— Retragerea! strigă el, şi se îndreptă spre mormanul de pietre încă fierbinţi care formaseră până nu de mult zidurile temniţei şi spre întunericul dulce al nopţii. Tovarăşii săi de clan îl urmară, îi mai urmăriră un străjer-doi, dar orcii erau mai iuţi de picior şi îi lăsară curând în urmă pe străjeri.

Locul de întâlnire asupra căruia se înţelesesem era un morman străvechi de stânci ce se înălţau spre cer. Noaptea era întunecoasă, dar ochii orcilor nu aveau nevoie de lumina lunilor ca să vadă. Când Thrall ajunse la locul stabilit, zeci de orei se strânseseră deja între cele opt stânci ca nişte turnuri.

— Victorie! strigă o voce la dreapta lui Thrall.

Thrall se întoarse şi îl văzu pe Doomhammer, pe a cărui armură neagră lucea ceea ce nu putea fi nimic

altceva decât sânge de om.

— Succes! Sunteţi liberi, fraţii mei. Sunteţi liberi!

Iar strigătul ce se înălţă în noaptea fără lună umplu de bucurie inima lui Thrall.

* * *

— Dacă aduci veştile pe care cred eu că le aduci, atunci îmi vine să îţi separ capul drăguţ de umeri, mârâi Blackmoore spre nefericitul mesager care purta o cingătoare ce îl distingea drept călăreţ al unuia dintre lagărele de concentrare.

Solul părea a nu se simţi prea bine.

— Atunci, poate că ar trebui să nu vorbesc, răspunse el.

La dreapta lui Blackmoore se afla o sticlă ce părea să îl îmbie, îi ignoră chemarea, deşi îi asudau palmele.

— Lasă-mă să ghicesc. A mai fost o răzmeriţă într-unul dintre lagăre. Toţi orcii au evadat. Nimeni nu ştie unde sunt.

— Lord Blackmoore, gângăvi tânărul emisar, îmi veţi mai reteza capul dacă vă confirm spusele?

Blackmoore simţi lăuntric o explozie de mânie atât de acută încât mai-mai că se prefăcu în durere fizică. Acea emoţie puternică fu agravată de un sentiment profund de disperare totală. Ce se întâmpla? Cum putea cireada aceea, cum puteau oile acelea deghizate în orei să se adune într-atât încât să îi înfrângă pe cei care îi ţineau întemniţaţi? Cine erau orcii aceştia care apăruseră ca din neant, înarmaţi până-n dinţi şi la fel de plini de ură şi de furie cum fuseseră cu două decenii în urmă? Se zvonea că Doomhammer, blestemat fie sufletu-i putred, ieşise din ascunzătoare şi se afla în fruntea acestor incursiuni. Un străjer jurase că văzuse armura neagră ce îi adusese faimă nemernicului care o purtase.

— N-o să-ţi pierzi capul, zise Blackmoore, dureros de conştient de faptul că sticla se afla la o lungime de braţ depărtare. Dar numai ca să poţi duce un mesaj înapoi superiorilor tăi.

— Domnule, zise solul nenorocit, mai este ceva.

Blackmoore se uită încordat la el, cu ochi injectaţi.

— Ce mai poate fi?

— De data aceasta, instigatorul a fost identificat fără doar şi poate. A fost – Doomhammer, da, am auzit zvonurile.

— Nu, stăpâne.

Mesagerul înghiţi. Blackmoore putu vedea efectiv cum apăreau broboanele de sudoare pe fruntea tânărului. Conducătorul acestor revolte este… este Thrall, stăpâne.

Blackmoore simţi cum sângele îi părăsi faţa.

— Eşti un mincinos blestemat, omule, zise el încet. Sau, cel puţin, ai face bine să îmi spui că eşti.

— Nu, stăpâne, deşi aş vrea să nu fie aşa. Stăpânul meu a spus că s-a luptat cu el în luptă corp la corp şi şi-a amintit de Thrall de la luptele cu gladiatori.

— O să îi tai limba stăpânului tău pentru că spune astfel de neadevăruri, tună Blackmoore.

— Vai, domnule, va trebui să săpaţi doi metri ca să îi tăiaţi limba, zise mesagerul. A murit la numai o oră după bătălie.

Copleşit de această informaţie, Blackmoore se cufundă în scaun şi încercă să îşi adune gândurile. O gură de băutură l-ar fi ajutat, dar ştia că bea prea mult de faţă cu lumea. Începea să audă şoaptele: *beţivan neghiob… cine e acum la conducere aici…*

Nu. Îşi linse buzele. Eu sunt Aedelas Blackmoore, stăpân al cetăţii Dumholde, stăpân al lagărelor… Eu l-am antrenat pe acel monstru cu sânge negru şi piele verde, ar trebui să fiu în stare să gândesc mai iute şi mai bine decât el… Pe lumina ochilor, numai o duşcă, să nu îmi mai tremure mâinile…

Fu străbătut ca pe furiş de un sentiment ciudat de mândrie. Avusese dreptate de la bun început în legătură cu potenţialul lui Thrall. Ştia că Thrall fusese ceva special, ceva mai mult decât un ore oarecare. Dacă Thrall nu ar fi dat cu piciorul şanselor pe care Blackmoore i le oferise! Chiar acum ar fi putut conduce împreună atacul împotriva Alianţei, cu Blackmoore călărind în fruntea unei adunări de

orei loiali lui, îndeplinind, supuşi, fiecare poruncă a sa. Neghiob… neghiobul de Thrall. Preţ de-o clipită, gândurile lui Blackmoore lunecară spre acea ultimă bătaie pe care i-o dăduse lui Thrall. Poate că bătaia aceea fusese un pic cam mult.

Dar nu avea să se simtă vinovat, nu pentru tratamentul pe care i-l aplicase unui sclav nesupus. Thrall nesocotise totul pentru a se alia cu bătăuşii aceia grohăitori, buni de nimic, care duhneau. Las' să putrezească acolo unde avea să cadă.

Atenţia sa se întoarse spre mesagerul care tremura dinainte-i, iar Blackmoore se trudi să zâmbească. Bărbatul se relaxă, întorcându-i nesigur zâmbetul. Blackmoore întinse o mână nesigură spre pană, o înmuie în cerneală, şi începu a scrie un mesaj. Presără apoi pudră pentru a absorbi excesul de cerneală şi îl lăsă câteva clipe să se usuce. Apoi împături cu grijă în trei misiva, picură ceară fierbinte pe ea şi îşi puse sigiliul.

Înmânându-i-o mesagerului, zise:

— Du-o stăpânului tău. Şi ai grijă de gâtul acela al tău, tinere domn.

Fiindu-i greu, după câte se părea, să creadă ce noroc mare dăduse peste el, emisarul făcu o plecăciune adâncă şi se grăbi să iasă, probabil ca nu cumva să se răzgândească Blackmoore. Rămas singur, Blackmoore se azvârli după sticlă, o destupă şi luă câteva înghiţituri lungi, vârtoase. Când îşi luă sticla de la buze, vărsă puţin pe vesta-i neagră. Şterse nepăsător petele. Pentru asta avea servitori.

— Tammis! strigă el.

Uşa se deschise imediat şi servitorul îşi strecură capul înăuntru.

— Da, domnule?

— Du-te de-l găseşte pe Langston.

Zâmbi.

— Am o treabă pe care trebuie s-o ducă la bun sfârşit.

XVI

Thrall izbutise cu succes să se strecoare în trei lagăre şi să le elibereze. După primul, fireşte, paza lagărelor fusese sporită. Dar era încă jalnic de slabă, iar oamenii care îl „capturară” pe Thrall nu părură niciodată a se aştepta ca el să le creeze probleme.

Însă, în timpul bătăliei pentru cel de-al treilea lagăr, Thrall fusese recunoscut. Elementul surpriză dispăruse deja, iar după discuţiile cu Hellscream şi Doomhammer, se hotărî că era prea riscant ca Thrall să continue a se da drept încă un prizonier oarecare.

— Spiritul tău, prietene, ne-a trezit din letargie. Nu poţi continua să te pui în primejdie în felul acesta, zise Hellscream. Ochii lui străluceau din pricina a ceea ce Thrall ştia acum că era focul de iad al demonilor.

— Nu pot sta în siguranţa din spatele liniilor noastre de luptă, lăsându-i pe toţi ceilalţi să înfrunte pericolul în timp ce eu mă sustrag din faţa lui, răspunse Thrall.

— Nu sugerăm aşa ceva, zise Doomhammer. Dar tactica pe care am utilizat-o a devenit acum prea primejdioasă.

— Oamenii vorbesc, zise Thrall, amintindu-şi toate zvonurile şi poveştile pe care le auzise în timpul antrenamentelor.

Oamenii care se antrenau cu ei îl crezuseră prea prost ca să înţeleagă, şi vorbiseră liber în prezenţa lui. Gândul îl mai chinuia încă, dar fusese bucuros să afle tot ce spuneau.

— Orcii din închisori nu au cum să nu audă cum au fost eliberate celelalte lagăre. Chiar dacă nu le pasă şi nu vor să asculte, vor şti că ceva e în mişcare, că se pune la cale ceva. Chiar dacă eu nu sunt acolo în carne şi oase ca

să le spun despre calea şamanului, putem spera că mesajul nostru a ajuns cumva la ei. Şi de îndată ce drumul e liber, să sperăm că îşi vor găsi propriile cărări spre libertate.

Şi aşa a şi fost. Al patrulea lagăr gemuse de străjeri înarmaţi, dar elementele continuară să îi vină în ajutor lui Thrall când le rugă să o facă. Iar asta îl convinse şi mai mult: cauza sa era dreaptă şi justă, căci altminteri spiritele ar fi refuzat cu siguranţă să îi acorde ajutor. Fusese şi mai greu să distrugă zidurile şi să se lupte cu străjerii, iar mulţi dintre cei mai buni războinici ai lui Doomhammer îşi pierduseră vieţile. Dar orcii întemniţaţi între acele ziduri reci de piatră răspunseseră cu înflăcărare, revărsându-se prin spărtură aproape înainte ca Doomhammer şi războinicii lui să fie gata să îi întâmpine.

Noua Hoardă creştea aproape zilnic. Vânatul era uşor de găsit în perioada aceea a anului, iar cei care îl urmau pe Doomhammer nu răbdau foame. Când auzi despre un grup mic care, cu de la sine putere, atacase un oraş periferic, Thrall se mânie. Mai ales când află că fuseseră ucişi mulţi oameni neînarmaţi.

Află cine fusese conducătorul incursiunii, şi, chiar în seara aceea, intră în tabăra acelui grup, îl apucă pe orcul speriat şi îl trânti zdravăn de pământ.

— Noi nu măcelărim oameni! strigă Thrall. Noi luptăm pentru a-i elibera pe fraţii noştri întemniţaţi, iar adversarii noştri sunt soldaţii înarmaţi, nu lăptăresele şi copiii!

Orcul începu să protesteze, iar Thrall îl lovi cu sălbăticie cu dosul mâinii. Capul orcului fu întors într-o parte, iar din gură i se prelinse o dâră de sânge.

— Pădurea e roditoare şi ne dă căprioare şi iepuri sălbatici! Fiecare lagăr pe care îl eliberăm ne aprovizionează cu mâncare! Nu avem niciun motiv să terorizăm lumea care nu ne-a făcut niciun rău, doar pentru a ne distra. Luptaţi unde vă spun eu să luptaţi, împotriva cui vă spun eu să luptaţi, iar dacă vreun ore mai face vreodată vreun rău vreunui om neînarmat, n-am să i-o iert. S-a înţeles?

Orcul făcu din cap semn că da. Toţi cei din jurul focului său de tabără se holbară la Thrall cu ochii mari şi aprobară şi ei din cap.

Thrall se înmuie puţin.

— Comportamentul de felul acesta aparţine vechii Hoarde, conduse de vrăjitori întunecaţi care nu nutreau niciun fel de dragoste pentru neamul nostru. Iar asta ne-a adus la lagărele de concentrare, la apatia provocată de lipsa energiei demonice din care ne hrăneam cu atâta lăcomie. Nu doresc ca noi să fim îndatoraţi nimănui, doar nouă înşine. Calea aceea a fost cât pe ce să ne distrugă. Vom fi liberi, să nu vă îndoiţi niciodată de asta. Dar vom fi liberi să fim cei care suntem cu adevărat, iar ceea ce suntem cu adevărat este mult, mult mai mult decât doar o rasă de fiinţe care există ca să îi măcelărească pe oameni. Vechile căi nu mai există. Acum noi luptăm ca nişte războinici mândri, nu ca nişte ucigaşi care nu ţin seama de nimic. Nu există nicio mândrie în a ucide copii.

Se întoarse şi plecă. În urma lui rămase o linişte uluită. Auzi un hohot tunător de râs în întuneric, şi, întorcându-se, îl văzu pe Doomhammer.

— Mergi pe calea cea grea, spuse marea Căpetenie de Război. E în firea lor, în sângele lor să ucidă.

— Nu cred, zise Thrall. Cred că am fost corupţi şi prefăcuţi, din războinici nobili, în asasini. Marionete ale căror sfori au fost trase de către demoni şi de către aceia din neamul nostru care ne-au trădat.

— E… e un dans îngrozitor, se auzi glasul lui Hellscream, atât de moale şi de slab încât Thrall mai-mai că nu îl recunoscu. Să fii folosit în halul acela. Puterea pe care o dau ei… este precum cea mai dulce miere, cea mai zemoasă came. Eşti norocos că nu ai băut niciodată din izvorul acela, Thrall. Iar apoi să fii fără ea, e aproape… insuportabil.

Se cutremură.

Thrall puse o mână pe umărul lui Hellscream.

— Şi totuşi, ai suportat toate astea, viteazule, zise el. Faci ca vitejia mea să fie nimic în comparaţie cu a ta.

Ochii roşii ai lui Hellscream luceau în întuneric, iar la lumina lor roşie ca de iad, Thrall îl văzu zâmbind.

* * *

În orele timpurii, întunecate, ale dimineţii, noua Hoardă, condusă de Doomhammer, Hellscream şi Thrall, împresură al cincilea lagăr.

Iscoadele se întoarseră.

— Străjerii sunt în alertă, îi spuseră lui Doomhammer. La posturile de pe ziduri se află un număr dublu de străjeri faţă cel obişnuit. Au aprins multe focuri pentru ca ochii lor slabi să poată să vadă.

— Şi mai e şi lumina lunilor pline, zise Doomhammer, aruncând o privire fugară în sus spre sferele cereşti ce luceau argintiu şi albastru-verzui. Doamna albă şi Copilul Albastru nu sunt prietenii noştri în noaptea aceasta.

— Nu mai putem aştepta încă două săptămâni, zise Hellscream. Hoarda e dornică de o bătălie dreaptă, iar noi trebuie să lovim când mai sunt încă destul de puternici ca să reziste apatiei demonice.

Doomhammer aprobă din cap, deşi arăta încă îngrijorat.

— Vreun semn că se aşteaptă la un asalt? întrebă el iscoadele.

Thrall ştia că norocul lor avea să se termine într-una din zilele acelea. Fuseseră foarte atenţi să nu aleagă lagărele într-o anumită ordine, astfel încât oamenii să nu poată ghici unde aveau să lovească data următoare şi astfel nu puteau să stea în aşteptare. Dar Thrall îl cunoştea pe Blackmoore, şi ştia că, într-un fel sau altul, o confruntare era inevitabilă.

Deşi savura gândul de a-l înfrunta, în cele din urmă, pe Blackmoore în luptă dreaptă, ştia ce avea să însemne asta pentru trupele sale. De dragul lor, spera ca noaptea aceea să nu fie noaptea în cauză.

Iscoadele scuturară din cap.

— Atunci să coborâm, zise Doomhammer, iar, în liniştea neclintită, valul verde se revărsă în jos pe deal spre lagăr.

Aproape că ajunseseră acolo, când porţile se deschiseră larg iar zeci de oameni înarmaţi, călare, porniră la atac în afara lagărului. Thrall văzu şoimul negru pe flamura roşu cu auriu, şi ştiu că ziua aceea de care se temuse şi pe care, în acelaşi timp, o aşteptase, sosise în cele din urmă.

Strigătul de luptă al lui Hellscream străpunse aerul, aproape înecând strigătele oamenilor şi bătăile potcoavelor de cal. În loc să fie descurajaţi de puterea duşmanului, Hoarda păru revitalizată, dornică să fie la înălţimea provocării.

Thrall îşi aruncă pe spate capul şi îşi urlă propriul strigăt de bătălie. Locuinţele erau prea aproape pentru ca Thrall să invoce puteri atât de mari precum fulgerul şi cutremurele, dar erau altele pe care le putea ruga să îl ajute. În ciuda dorinţei sale aproape copleşitoare de a se arunca în mijlocul încăierării şi de a lupta corp la corp, se înfrână. Era destul timp pentru asta de îndată ce va fi făcut tot ceea ce putea face pentru a înclina balanţa în avantajul orcilor.

Închise ochii, îşi înfipse ferm picioarele în iarbă şi căută Spiritul Naturii Primordiale. Văzu cu ochii minţii un cal mare şi alb, Spiritul tuturor cailor, şi îşi trimise ruga spre el.

Oamenii folosesc copiii tăi ca să ne ucidă. Şi ei sunt în primejdie. Dacă îşi aruncă din şa călăreţii, caii vor ñ liberi să se pună la adăpost. îi vei ruga să o facă?

Marele cal cumpăni. Copiii aceştia sunt antrenaţi ca să lupte. Nu se tem de săbii şi suliţe.

Dar nu e nevoie ca ei să moară azi. Încercăm doar să ne eliberăm neamul. Iar asta este o cauză justă, şi nu merită moartea lor.

Din nou, spiritul marelui cal cumpăni vorbele lui Thrall. În cele din urmă, îşi înclină aprobator capul enorm şi alb.

Imediat, câmpul de bătălie fu cuprins de o şi mai mare confuzie, căci toţi caii fie schimbară brusc direcţia şi se îndepărtară în galop, purtându-i cu ei pe oamenii

speriaţi şi furioşi, fie începură a se cabra şi a da din copite. Străjerii se luptară să rămână călare, dar era imposibil.

Acum era timpul să implore Spiritul Pământului. Thrall văzu cu ochii minţii rădăcinile pădurii care împrejmuia lagărul, şi le imagină extinzându-se, crescând, ieşind din pământ ca printr-o explozie. *Arbori care ne-aţi adăpostit… mă veţi ajuta acum*?

Da, veni un răspuns în mintea lui. Thrall deschise ochii şi se chinui să vadă. Chiar şi cu vederea sa nocturnă foarte ascuţită, îi era greu să desluşească ce se întâmpla, dar izbuti să distingă.

Rădăcinile explodară ieşind afară din pământul bătătorit chiar de lângă zidurile lagărului. Ţâşniră din pământ în sus şi îi apucară pe oamenii care fuseseră daţi jos de pe cai, înfăşurându-se, palide, în jurul oamenilor, la fel de strâns precum plaselecapcană în jurul orcilor capturaţi. Spre aprobarea lui Thrall, orcii nu uciseră străjerii căzuţi ce zăceau neajutoraţi. În schimb, goniră mai departe spre alte ţinte, intrară în lagăr şi îi căutară pe fraţii lor întemniţaţi.

Un alt val de duşmani ieşi la atac, fără cai de data aceasta. Copacii nu îşi trimiseră rădăcinile a doua oară; oferiseră tot ajutorul pe care doriseră să îl ofere. În ciuda frustrării sale, Thrall le mulţumi şi îşi frământă creierii ca să decidă ce să facă mai departe.

Hotărî că făcuse tot ceea ce putea face în calitate de şaman. Era timpul să se comporte ca un războinic. Apucându-şi strâns în mână paloşul gigantic, primit în dar de la Hellscream, Thrall porni la atac pe deal în jos pentru a-şi ajuta fraţii.

Lord Karramyn Langston nu fusese niciodată mai înfricoşat în toată viaţa lui.

Prea tânăr pentru a fi luptat în bătăliile ultimului conflict dintre neamul oamenilor şi cel al orcilor, sorbise fiecare cuvânt pe care îl rostise idolul său, Lord Blackmoore. Blackmoore îl făcuse să i se pară uşor precum o partidă de vânătoare în ţinuturile liniştite şi împădurite care înconjurau cetatea Dumholde, doar că mult mai

interesant şi emoţionant. Blackmoore nu spusese nimic despre ţipetele stridente şi despre gemetele şi vaietele care îi asaltau urechile, despre putoarea de sânge şi urină şi excremente şi chiar despre putoarea orcilor, despre bombardamentul a mii de imagini asupra ochiului în acelaşi timp. Nu, bătălia cu orcii fusese descrisă ca o distracţie ce făcea să îţi bată tare inima-n piept, ceva ce te pregătea pentru o baie şi un pocal de vin în compania unor femei adorabile.

Avuseseră elementul surpriză. Fuseseră pregătiţi pentru monştrii cei verzi. Ce se întâmplase? De ce fugiseră sau îşi aruncaseră călăreţii jos din şa toţi caii, animale bine pregătite, toţi unul şi unul? Ce vrăjitorie nemaipomenită făcuse pământul să azvârle în sus braţe palide care să îi lege pe cei destul de ghinionişti ca să cadă? De unde veneau oribilii lupi albi, şi de unde ştiau pe cine să atace?

Langston nu primi răspuns la niciuna dintre aceste întrebări. De ochii lumii, se afla la conducerea unităţii, dar orice aparenţă de control pe care poate că o avusese se evaporă de îndată ce apărură din pământ acei lujeri înfricoşători. Acum rămăsese doar panica pură, zgomotul sabiei pe scut sau carne, şi ţipetele muribunzilor.

El însuşi nu ştia împotriva cui lupta. Era prea întuneric ca să vadă, aşa că îşi rotea sabia orbeşte, strigând şi suspinând la fiecare lovitură nebunească. Uneori, sabia lui Langston muşca în carne, dar de cele mai multe ori o auzea tăind doar aerul. Era alimentat de energia terorii pure, iar o parte îndepărtată a lui se minuna de abilitatea sa de a continua să rotească sabia.

O lovitură puternică, solidă, în scut, îi zdruncină braţul până la dinţi. Cumva, ţinu braţul ridicat sub atacul violent al unei creaturi care era imens de înaltă şi enorm de puternică. Preţ de-o clipă trecătoare, ochii lui Langston îi întâlni pe cei ai atacatorului său, şi rămase cu gura căscată din pricina şocului.

— Thrall! strigă el.

Ochii orcului se măriră când Thrall îl recunoscu, apoi se mijiră de mânie. Langston văzu un pumn gigantic

ridicându-se în sus, iar apoi nu mai ştiu nimic de el.

Lui Thrall nu îi păsa de vieţile oamenilor lui Langston. Stăteau între el şi eliberarea orcilor întemniţaţi. Veniseră deschis la o luptă cinstită, iar dacă mureau, atunci asta le era soarta. Dar pe Langston îl voia ţinut în viaţă.

Îşi amintea că Langston, mica umbră a lui Blackmoore, nu zisese niciodată prea multe, ci se uitase doar la Blackmoore cu o expresie slugarnică, iar la Thrall cu scârbă şi dispreţ. Dar Thrall ştia că nimeni nu era mai aproape de duşmanul lui decât acest om vrednic de milă, cu voinţă slabă, şi, deşi Langston nu merita acest lucru, Thrall îşi puse în gând să aibă grijă ca Langston să supravieţuiască acelei bătălii.

Îl azvârli peste umăr pe căpitanul inconştient şi îşi croi cu greu drum înapoi în pofida valului apăsător de bătălie neîntreruptă. Grăbindu-se înapoi spre adăpostul pe care îl oferea pădurea, îl aruncă pe Langston jos la rădăcina unui stejar străvechi de parcă nu ar fi fost decât un sac de cartofi. Legă mâinile omului cu propria lui cingătoare. Păzeşte-l bine până mă întorc, îi zise el bătrânului stejar. Drept răspuns, rădăcinile uriaşe se ridicară şi se înfăşurară, deloc blând, în jurul trupului întins al lui Langston.

Thrall se întoarse şi goni înapoi în jos spre bătălie. De obicei, eliberările erau împlinite cu viteză uimitoare, dar nu şi de data aceasta. Lupta mai continua încă atunci când Thrall se alătură din nou camarazilor săi, şi părea a dura veşnic. Dar orcii întemniţaţi făceau tot ceea ce puteau ca să se lupte pentru libertate. La un moment dat, Thrall îşi croi drum printre oameni şi începu să scotocească lagărul. Găsi câţiva orei ghemuiţi încă prin colţuri. Se feriră de el la început, iar lui Thrall, cu sângele atât de fierbinte în urma bătăliei, îi fu greu să le vorbească blând. Totuşi, reuşi să convingă fiecare grup să îl urmeze, să facă saltul disperat spre libertate, trecând de grupurile, strânse în pâlcuri, de războinici care luptau.

În cele din urmă, când fu sigur că toţi locuitorii

lagărului fugiseră, se întoarse spre grosul încăierării. Privi în jur. îl văzu pe Hellscream, luptând cu toată puterea şi pasiunea demonului însuşi. Dar unde era Doomhammer? De obicei, până acum, Căpetenia de Război carisinatică strigase deja retragerea, astfel încât orcii să se poată regrupa, să se îngrijească de răniţi şi să pună la cale următorul asalt.

Fu o bătălie însângerată şi prea mulţi dintre fraţii şi surorile lor de arme zăceau morţi sau pe moarte. Thrall, ca adjunct la conducere, îşi asumă răspunderea de a striga:

— Retragerea! Retragerea!

Pierduţi în setea lor de sânge, mulţi nu îl auziră. Thrall goni de la războinic la războinic, respingând atacurile, strigând cuvântul pe care orcilor nu le plăcea să îl audă, dar care era necesar, vital, chiar, existenţei lor în continuare.

— Retragerea! *Retragerea*!

Strigătele lui pătrunseră în cele din urmă prin ceaţa setei de luptă, iar, după câteva lovituri finale, orcii se întoarseră şi ieşiră din îngrăditura lagărului, îndreptându-se spre o ţintă precisă. Mulţi dintre cavalerii oamenilor, căci era clar că erau cavaleri, îi urmăriră. Thrall aşteptă afară, strigând:

— Mergeţi, mergeţi!

Orcii erau mai mari, mai puternici şi mai iuţi decât oamenii, iar când ultimul dintre ei săltă în sus pe deal spre libertate, Thrall se răsuci, îşi înfipse picioarele în noroiul urât mirositor format dintr-un amestec de pământ tare şi sânge, şi invocă, în sfârşit, Spiritul Pământului.

Pământul răspunse. Terenul de sub lagăr începu să se cutremure, iar mici şocuri se propagară ca un val dinspre centru. Dinaintea ochilor lui Thrall, pământul se căscă şi se ridică, iar zidul zdravăn de piatră care împrejmuia lagărul se fărâmiţă şi se prăbuşi în bucăţele. Urechile lui Thrall fură asaltate de strigăte, dar nu strigăte de luptă sau epitete, ci strigăte de groază pură. Se oţeli ca să reziste unui acces fulgerător de milă. Aceşti cavaleri veneau la porunca lui Blackmoore. Mai mult ca sigur,

fuseseră instruiţi să ucidă cât mai mulţi orei cu putinţă, să îi întemniţeze pe toţi cei pe care nu îi ucideau şi să îl captureze pe Thrall ca să îl ducă înapoi la o viaţă în sclavie. Aleseseră să îndeplinească acele porunci, iar pentru asta aveau să plătească cu propriile lor vieţi.

Pământul se umflă, se încovoie. Ţipetele fură acoperite de vuietul clădirilor care se prăbuşeau şi al pietrei care se sfărâma. Iar apoi, aproape la fel de repede precum începuse totul, zgomotele se stinseră.

Thrall stătu şi privi dărâmăturile care fuseseră odinioară un lagăr de concentrare pentru ai lui. De sub dărâmături se auziră câteva gemete slabe, dar Thrall îşi înăspri inima. Ai săi erau răniţi, gemeau. Avea să se îngrijească de ei.

Îşi acordă o clipă ca să închidă ochii şi să ofere recunoştinţă Pământului, apoi se întoarse şi se grăbi spre locul unde se adunau ai lui.

Clipa aceea era întotdeauna haotică, dar lui Thrall i se păru chiar mai puţin organizată decât de obicei. Chiar în timp ce Thrall alerga în sus pe terenul abrupt, Hellscream se grăbi să îi iasă în întâmpinare.

— E Doomhammer, rosti Hellscream scrâşnind. Ai face bine să te grăbeşti.

Lui Thrall îi tresări inima. Nu Doomhammer. Nu putea fi în primejdie, desigur… îl urmă pe Hellscream, croindu-şi drum printr-un grup dens de orei ce vorbeau repede şi aprins şi ajunse la locul în care Orgrim Doomhammer zăcea pe o parte, rezemat de trunchiul unui copac.

Lui Thrall i se tăie răsuflarea, căci se îngrozi. Mai mult de jumătate de metru dintr-o lance ruptă ieşea din spatele lat al lui Doomhammer. În timp ce Thrall se holba, împietrit preţ de-o clipă din pricina a ceea ce vedea, cei doi slujitori personali ai lui Doomhammer se străduiau să îi scoată platoşa circulară. Acum Thrall putea vedea, iţindu-se prin vesta de piele neagră care căptuşea armura grea, vârful înroşit, lucitor, al lăncii. îl străpunsese pe Doomhammer cu o asemenea forţă încât trecuse cu totul

prin trupul lui, găurind cuirasa din spate şi ştirbind din interior platoşa de pe piept.

Drek' Thar îngenunche lângă Doomhammer şi îşi întoarse ochii orbi în sus înspre ochii lui Thrall. Scuturǎ uşor din cap, apoi se ridică şi făcu un pas înapoi.

Sângele păru a vâjâi în urechile lui Thrall, care auzi doar slab cum războinicul cel puternic îi rosti numele, chemându-l la el. împleticindu-se din pricina şocului, Thrall se apropie şi îngenunche lângă Doomhammer.

— A fost o lovitură mişelească, scrâşni Doomhammer.

I se prelinse sânge din gură.

— Am fost izbit din spate.

— Stăpâne, zise Thrall nefericit.

Doomhammer îi făcu semn cu mâna să tacă.

— Am nevoie de ajutorul tău, Thrall, în două privinţe. Tu trebuie să continui ceea ce am început împreună. Eu am condus o dată Hoarda. Nu îmi este hărăzit să o mai conduc încă o dată.

Se schimonosi de durere, se cutremură, apoi continuă:

— Al tău este titlul de Căpetenie de Război, Thrall, fiu al lui D-Durotan. Vei purta armura mea şi vei lupta cu ciocanul meu.

Drek' Thar întinse mâna spre Thrall, iar Thrall apucă mâna însângerată, îmbrăcată în armură, într-a lui.

— Ştii ce ai de făcut. Ei sunt în grija ta acum. Nu aş fi putut… spera la un moştenitor mai bun. Tatăl tău ar fi atât de mândru… ajută-mă…

Cu mâini tremurătoare, Thrall se întoarse ca să îi ajute pe cei doi orei mai tineri să îndepărteze, bucată cu bucată, armura care fusese dintotdeauna asociată cu Orgrim Doomhammer. Însă lancea care mai ieşea încă din spatele lui Orgrim nu le dădu voie să înlăture şi restul armurii.

— Acesta e cel de-al doilea lucru, mormăi Doomhammer.

Era o mică mulţime strânsă în jurul eroului căzut, şi tot mai mulţi se apropiau în fiecare clipă.

— E destul de ruşinos faptul că mor din pricina loviturii unui laş, zise el. Nu îmi voi lua adio de la viaţă având încă în trup semnul acesta de trădare omenească.

Duse o mână la vârful lăncii. Degetele se mişcară slab, iar mâna căzu.

— Am încercat să o scot eu însumi, dar îmi lipseşte puterea… Grăbeşte-te, Thrall. Fă asta pentru mine.

Thrall simţi de parcă o mână nevăzută i-ar fi zdrobit pieptul, încuviinţă din cap. Oţelindu-se împotriva durerii pe care ştia că trebuia să i-o provoace prietenului şi mentorului său, îşi strânse degetele îmbrăcate în armură în jurul vârfului, împingându-l în trupul lui Doomhammer.

Doomhammer strigă, de furie mai mult decât de durere.

— Trage! strigă el.

Închizând ochii, Thrall trase. Lancea îmbibată de sânge ieşi câţiva centimetri mai în afară. Sunetul pe care îl scoase Doomhammer mai-mai că îi frânse inima lui Thrall.

— Din nou! strigă războinicul cel puternic. Thrall luă aer adânc în piept şi trase, impunându-şi ca, de data aceea, să scoată întreaga lance. Ieşi dintr-odată, atât de iute încât Thrall se împletici înainte.

Sânge roşu-închis ţâşni acum nestingherit din gaura letală din trupul lui Doomhammer. Stând lângă Thrall, Hellscream îi şopti:

— Am văzut când s-a întâmplat. A fost înainte ca tu să-i faci pe cai să îşi părăsească stăpânii. Se lupta de unul singur cu opt oameni, toţi călare. A fost cea mai vitejească faptă pe care am văzut-o vreodată.

Thrall încuviinţă din cap fără a rosti vreun cuvânt, apoi îngenunche lângă Doomhammer.

— Mare conducător, şopti Thrall astfel încât doar Doomhammer să îl poată auzi. Mi-e teamă. Nu sunt vrednic să port armura ta şi să mânuiesc arma ta.

— Nu este în viaţă niciunul care să fie mai vrednic, zise Doomhammer cu glas slab, umed. Tu îi vei conduce… spre victorie… şi tu îi vei conduce… spre pace…

Ochii se închiseră, iar Doomhammer căzu înainte,

înspre Thrall. Thrall îl prinse, şi îl ţinu îndelung strâns în braţe. Simţi o mână pe umăr. Era Drek' Thar, care îşi strecură mâna sub braţul lui Thrall şi îl ajută să se ridice.

— Privesc cu toţii, îi zise Drek' Thar lui Thrall, vorbind foarte încet. Nu trebuie să se descurajeze. Trebuie să îmbraci de îndată armura, şi să le arăţi că au o nouă căpetenie.

— Domnule, zise unul dintre orei, care auzise vorbele lui Thrall. Armura…

Înghiţi.

— Cuirasa care a fost străpunsă – va trebui înlocuită.

— Nu, zise Thrall. Nu va fi. Înainte de următoarea bătălie, o vei îndrepta cu ciocanul, dar voi păstra cuirasa. În onoarea lui Orgrim Doomhammer, care şi-a dat viaţa pentru a-şi elibera neamul.

Se ridică în picioare şi îi lăsă să îl îmbrace în armură, suferind şi jelind în sinea sa, dar arătând celorlalţi un chip dârz. Mulţimea adunată privi, în tăcere, cu reverenţă. Sfatul lui Drek' Thar fusese înţelept; asta era ceea ce trebuia făcut. Se aplecă, ridică ciocanul enorm şi îl roti deasupra capului.

— Orgrim Doomhammer m-a numit Căpetenie de Război, strigă el. Este un titlu pe care nu l-aş fi căutat, dar nu am de ales. Am fost numit, aşa că mă voi supune. Cine mă va urma ca să conducem împreună neamul nostru spre libertate?

Se înălţă un strigăt, crud şi plin de suferinţă, pentru moartea conducătorului lor. Şi totuşi, fu, în acelaşi timp, un sunet de speranţă, iar Thrall, stând în picioare în mijlocul lor şi ţinând sus, în aer, faimoasa armă a lui Doomhammer, ştiu în adâncul sufletului că, în ciuda tuturor opreliştilor, victoria avea să fie, într-adevăr, a lor.

hrall era animat de mânie şi suferea crunt când se îndreptă spre locul în care Langston se lupta împotriva rădăcinilor implacabile ale copacului în încercarea-i disperată de a se ridica în capul oaselor.

Se dădu înapoi când sosi Thrall purtând legendara platoşă neagră şi înălţându-se mult deasupra lui. Ochii lui erau larg căscaţi de frică.

— Ar trebui să te omor, zise Thrall cu glas scăzut, nedesluşit. Imaginea lui Doomhammer murind dinaintea, ochilor lui îi era încă proaspătă în minte.

Langston îşi linse buzele roşii, pline.

— Îndurare, Lord Thrall, se milogi el.

Thrall se lăsă să cadă într-un genunchi şi îşi coborî faţa până la câţiva centimetri de a lui Langston.

— Şi când mi-ai arătat tu mie îndurare? răcni el.

Langston se trase şi mai înapoi, cutremurându-se, când îl auzi pe Thrall.

— Când ai intervenit ca să spui „Blackmoore, poate că l-ai bătut destul”, sau „Blackmoore, s-a luptat cât a putut el de bine”? Când au ieşit astfel de vorbe de pe buzele tale?

— Am vrut să spun, zise Langston.

— În clipa asta crezi vorbele astea, zise Thrall, ridicându-se din nou cât era de înalt şi uitându-se fix în jos spre prizonierul lui. Dar nu mă îndoiesc că nu ai simţit niciodată aşa ceva. Hai să lăsăm minciunile la o parte. Viaţa ta e valoroasă pentru mine – pentru moment. Dacă îmi spui ce vreau să ştiu, vă voi da drumul, ţie şi celorlalţi prizonieri, şi te voi lăsa să te întorci la câinele care îţi ţine loc de stăpân.

Langston nu păru să îl creadă.

— Ai cuvântul meu, adăugă Thrall.

— Ce valorează cuvântul unui ore? zise Langston, făcându-şi, pentru o clipă, curaj.

— Ei bine, valorează cât viaţa ta cea jalnică, Langston. Deşi, îţi garantez, viaţa-ţi vrednică de milă nu valorează mult. Acum, spune-mi. De unde aţi ştiut ce lagăr urma să atacăm? Este vreo iscoadă printre noi?

Langston păru un copil ursuz şi refuză să răspundă.

Thrall formă un gând, iar rădăcinile copacului se strânseră şi mai tare în jurul trupului lui Langston. Langston icni şi, şocat, se holbă în sus spre Thrall.

— Da, zise Thrall, chiar şi copacii se supun poruncilor mele. La fel fac toate elementele.

Langston nu trebuia să ştie despre relaţia dai-şi-iei pe care şamanii o aveau cu spiritele. Las' să presupună că Thrall avea controlul complet.

— Răspunde la întrebarea mea.

— Niciun spion, mormăi Langston. Răsufla cu greu din pricina rădăcinii care îi trecea peste piept. Thrall rugă copacul să slăbească strânsoarea, iar copacul se supuse.

— Blackmoore a pus câte un grup de cavaleri la toate lagărele rămase.

— În aşa fel încât, indiferent pe care l-am fi atacat, am fi dat de oamenii lui.

Langston dădu aprobator din cap.

— O utilizare deloc bună a resurselor, dar se pare că a funcţionat de data aceasta. Ce altceva îmi mai poţi spune? Ce face Blackmoore ca să se asigure că sunt prins şi dus înapoi la el?

Câte trupe are? Sau se va strecura rădăcina aceea până la gâtul tău?

Rădăcina în cauză mângâie uşor gâtul lui Langston. împotrivirea lui Langston se sfărâmă precum un pocal de sticlă scăpat pe o podea de piatră. Ochii i se umplură de lacrimi şi începu să plângă cu sughiţuri. Thrall fu scârbit, dar nu într-atât încât să nu asculte cu atenţie vorbele lui Langston. Cavalerul turnă numere, date, planuri, chiar şi faptul că băutura începea să afecteze judecata lui Blackmoore.

— Vrea cu disperare să te aibă înapoi, Thrall, rosti fonfăit Langston, uitându-se în sus la Thrall cu ochi înroşiţi pe margini. Tu erai cheia spre toate.

Devenit dintr-odată foarte atent, Thrall porunci:

— Explică.

De îndată ce rădăcinile care îi limitau mişcările se îndepărtară de trupul său, Langston păru mai bine dispus

şi chiar mai dornic să spună tot ce ştia.

— Cheia spre toate, repetă el. Când te-a găsit, a ştiut că te putea folosi. Mai întâi ca gladiator, dar şi ca mult mai mult decât atât.

Îşi şterse faţa udă şi încercă să recupereze cât de mult putu din demnitatea-i pierdută.

— Nu te-ai întrebat de ce te-a învăţat să citeşti? De ce ţi-a dat hărţi, de ce te-a învăţat jocul „de-a şoimii şi iepurii" şi de ce te-a învăţat strategie?

Thrall dădu aprobator din cap, aşteptând încordat.

— A făcut toate astea pentru că voia ca, în cele din urmă, tu să conduci o armată. O armată de orei.

Thrall fu copleşit de mânie.

— Minţi. De ce ar vrea Blackmoore ca eu să îi conduc pe rivalii lui?

— Dar ei – tu – nu aţi fi fost rivali, zise Langston. Tu ai fi condus o armată de orei împotriva Alianţei.

Thrall rămase cu gura căscată. Nu-şi putea crede urechilor. Ştiuse că Blackmoore era un nemernic nemilos, prefăcut şi uneltitor, dar aşa ceva… Era trădare la un nivel zguduitor şi de neînchipuit împotriva propriului său neam! Cu siguranţă că era o minciună. Dar Langston părea cât se poate de convins, iar, de îndată ce trecuse şocul, Thrall îşi dădu seama că pentru Blackmoore toate acestea puteau avea foarte mult sens.

— Erai tot ceea ce era mai bun din ambele lumi, continuă Langston. Puterea, forţa şi setea de sânge ale unui ore, împletite cu inteligenţa şi cunoştinţele strategice ale unui om. Ai fi putut fi în fruntea orcilor, poruncindu-le, iar ei ar fi fost invincibili.

— Iar Aedelas Blackmoore nu ar mai fi fost locotenent general, dar… ce? Rege? Monarh absolut? Atotstăpânitor?

Langston încuviinţă agitat.

— Nu îţi poţi închipui cum e Blackmoore de când ai evadat. A fost greu pentru noi toţi.

— Greu? mârâi Thrall. Am fost bătut cu pumnii şi cu picioarele şi am fost făcut să cred că eram mai puţin decât

nimic! înfruntam moartea aproape zilnic în arenă. Eu şi neamul meu ne luptăm pentru propriile noastre vieţi. Luptăm pentru libertate. *Asta*, Langston, asta este greu. Nu îmi vorbi mie despre durere şi greutăţi, căci ai gustat extrem de puţin din amândouă.

Langston tăcu, iar Thrall se gândi la ceea ce tocmai aflase. Era o strategie curajoasă şi îndrăzneaţă, însă, indiferent care ar fi fost numeroasele-i defecte, Aedelas Blackmoore era un om curajos şi îndrăzneţ. Thrall aflase câte ceva, de ici, de colo, despre ruşinea familiei Blackmoore. Aedelas fusese întotdeauna dornic să îşi şteargă pata de pe nume, dar poate că pata era prea adâncă. Poate că mergea până la os – sau până la inimă.

De ce, totuşi, dacă ţinta lui Blackmoore fusese, la urma urmei, să câştige loialitatea desăvârşită a lui Thrall, de ce el, Thrall, nu fusese tratat mai bine? în mintea lui Thrall apărură amintiri pe care nu le mai rememorase de ani şi ani: o partidă distractivă de „de-a şoimii şi iepurii” cu un Blackmoore care râdea, o farfurie plină de dulciuri trimise jos de la bucătărie după o bătălie deosebit de izbutită; o mână afectuoasă pe un umăr uriaş când Thrall cucerise o problemă strategică deosebit de complicată.

Blackmoore trezise dintotdeauna o gamă largă de sentimente în sufletul lui Thrall. Teamă, adoraţie, ură, dispreţ. Dar, pentru prima oară, Thrall îşi dădu seama că, în multe privinţe, Blackmoore merita mila lui. Mai demult, Thrall nu ştiuse de ce Blackmoore era când deschis şi jovial, glasul fiindu-i sacadat şi erudit, când brutal şi răutăcios, glasul fiindu-i nedesluşit şi nefiresc de zgomotos. Acum înţelese; sticla îşi înfipsese zdravăn ghearele în Blackmoore precum vulturul şi le înfige într-un iepure de câmp. Blackmoore era un om în sinea căruia se dădea o veşnică luptă între a-şi accepta moştenirea trădării şi a o depăşi, între a fi un luptător, un strateg strălucit, şi a fi un fanfaron laş şi plin de vicii. Probabil că Blackmoore îl tratase pe Thrall cum ştiuse el mai bine.

Mânia îl părăsi pe Thrall. îi părea foarte rău pentru Blackmoore, dar sentimentul acela nu schimba nimic. Mai

era încă pornit să elibereze lagărele şi să îi ajute pe orei să redescopere puterea propriei lor moşteniri. Blackmoore îi stătea în cale, era un obstacol pe care trebuia să îl elimine.

Se uită din nou în jos spre Langston, care simţi schimbarea din sufletul lui Thrall şi îi oferi un zâmbet care semăna mai mult cu o schimonoseală.

— Mă ţin de cuvânt, zise Thrall. Tu şi oamenii tăi veţi fi liberi să plecaţi. Veţi pleca, acum. Fără arme, fără mâncare, fără cai. Veţi fi urmăriţi, dar nu veţi vedea cine vă urmăreşte; iar dacă vorbiţi despre vreo ambuscadă sau dacă încercaţi orice fel de atac, veţi muri. S-a înţeles?

Langston încuviinţă cu capul. Cu o mişcare a capului, Thrall îi arătă că putea să plece. Langston nu avu nevoie de un al doilea îndemn. Se ridică cu greu în picioare şi o luă la goană mâncând pământul. Thrall îi privi pe Langston şi pe ceilalţi cavaleri dezarmaţi scăpând cu fuga şi dispărând în întuneric. Se uită în sus înspre copaci şi văzu că bufniţa pe care o simţise se uita fix în jos spre el cu ochii ei scânteietori. Pasărea de noapte scoase încetişor un ţipăt.

— Urmăreşte-i, prietene, dacă vrei. Dă-mi de veste imediat dacă pun la cale vreo acţiune împotriva noastră.

Cu un foşnet de aripi, bufniţa se desprinse brusc de pe creangă şi începu să îi urmărească pe oamenii care scăpau cu fuga. Thrall oftă adânc. Acum că se stingea energia generată de trăirile-i puternice, energia care îl susţinuse de-a lungul acelei nopţi lungi şi sângeroase, îşi dădu seama că şi el fusese rănit şi că era istovit. Dar de toate astea se putea îngriji mai târziu. Avea o îndatorire mai importantă de îndeplinit.

Fu nevoie de tot restul nopţii pentru a aduna şi a pregăti trupurile celor morţi, iar când se crăpă de ziuă un fum negru şi gros se ridica spre cerul albastru. Thrall şi Drek’ Thar rugaseră Spiritul Focului să ardă mai repede decât îi era obiceiul ca să nu dureze foarte mult până când corpurile aveau să fie prefăcute în cenuşă, iar cenuşa avea să fie dăruită Spiritului Aerului ca să o împrăştie după cum îi era vrerea.

Cel mai mare şi mai bogat decorat rug funerar fu rezervat pentru cel mai nobil dintre toţi. Fu nevoie de Thrall, Hellscream şi încă de alţi doi orei pentru a ridica trupul masiv al lui Orgrim Doomhammer şi a-l pune pe rugul funerar. Respectuos, Drek' Thar unse cu uleiuri trupul aproape complet lipsit de veşminte al lui Doomhammer, murmurând cuvinte pe care Thrall nu le putu auzi. Miresme dulci se înălţară de la trup. Drek' Thar îi făcu semn lui Thrall să i se alăture, iar împreună aşezară trupul într-o atitudine sfidătoare. Degetele moarte fură îndoite şi legate discret în jurul mânerului unei săbii distruse. La picioarele lui Doomhammer fură aşezate trupurile altor războinici viteji care muriseră în bătălie – aprigii şi credincioşii lupi albi care nu fuseseră îndeajuns de iuţi pentru a evita armele oamenilor. Unul fu aşezat la picioarele lui Doomhammer, câte doi de fiecare parte a lui, iar peste pieptul lui, într-un loc de onoare, fu aşezat surul, curajosul Wise-ear. Drek' Thar îl mângâie pentru ultima oară pe vechiul său prieten, apoi, împreună cu Thrall, se îndepărtă.

Thrall se aşteptă ca Drek' Thar să rostească vorbele potrivite, însă, în schimb, Hellscream îl înghionti pe Thrall. Şovăielnic, Thrall se adresă mulţimii care se adună, tăcută, în jurul trupului neînsufleţit al fostei lor căpetenii.

— Nu mă aflu de multă vreme în tovărăşia propriului meu neam, începu Thrall. Nu cunosc tradiţiile legate de viaţa de dincolo de moarte. Dar ştiu atât: că Doomhammer a murit atât de vitejeşte pe cât îi este cu putinţă vreunui ore să moară. A luptat în bătălie, încercând să îi elibereze pe fraţii săi întemniţaţi. Fireşte, ne va privi cu bunăvoinţă, căci îl onorăm acum, după moartea sa, la fel cum l-am onorat cu toţii când trăia.

Se uită la chipul orcului mort.

— Orgrim Doomhammer, ai fost cel mai bun prieten al tatălui meu. Nu puteam spera să cunosc o fiinţă mai nobilă. Grăbeşte-te spre locul şi rostul fericite care te vor fi aşteptând.

Acestea fiind spuse, închise ochii şi rugă Spiritul

Focului să îl ia pe erou. De îndată, focul începu a arde mai iute şi mai încins decât văzuse Thrall vreodată. În curând, trupul avea să fie consumat, iar învelişul care găzduise spiritul înfocat numit, în acea lume, Orgrim Doomhammer, avea să nu mai fie.

Dar ceea ce el însemnase, cauza pentru care murise, nu aveau să fie uitate niciodată.

Thrall îşi lăsă capul pe spate şi urlă un strigăt adânc. Unul câte unul, i se alăturară şi alţii, strigându-şi durerea şi profunda tulburare sufletească. Dacă existau într-adevăr spirite ancestrale, atunci până şi acelea fură cu siguranţă impresionate de intensitatea lamentaţiilor înălţate pentru Orgrim Doomhammer.

De îndată ce ritualul se încheie, Thrall se aşeză greoi lângă Drek' Thar şi Hellscream. Şi Hellscream avea răni dureroase pe care, ca şi Thrall, alese pur şi simplu ca, pentru moment, să le suporte cu stoicism. Lui Drek' Thar îi fusese interzis în mod expres să se afle în preajma bătăliei, deşi slujise bine, cu loialitate, acordând îngrijiri răniţilor. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Thrall, Drek' Thar ar fi rămas singurul şaman printre ei, şi era o resursă mult prea preţioasă ca să se poată risca pierderea lui. Dar nu era încă atât de bătrân încât să nu îl jignească ordinul primit.

— Care este următorul lagăr, Căpetenia mea de Război? întrebă respectuos Hellscream.

Thrall tresări auzindu-se numit astfel. Încă nu se chiar obişnuise cu faptul că Doomhammer nu mai era printre ei, că el avea acum sute de orei în grijă.

— Gata cu lagărele, răspunse el. Forţa noastră de luptă este destul de mare pentru momentul de faţă.

Drek' Thar se încruntă.

— Ei suferă, zise el.

— Da, suferă, fu de acord Thrall, însă am un plan pentru a le elibera pe toate deodată. Ca să ucizi monstrul, trebuie să îi retezi capul, nu doar mâinile şi picioarele. E vremea să tăiem capul sistemului de lagăre de concentrare.

Ochii lui scânteiară în lumina focului.

— Vom lua cu asalt cetatea Dumholde.

* * *

În dimineaţa următoare, când le dezvălui războinicilor planul, fu salutat cu imense urale. Erau pregătiţi acum să se năpustească asupra tronului puterii. Thrall şi Drek' Thar pregătiseră elementele ca să îi ajute. Orcii erau şi mai reînsufleţiţi după bătălia din noaptea de dinainte; puţini dintre ei căzuseră, deşi unul dintre căzuţi fusese cel mai mare războinic dintre ei toţi, iar mulţi duşmani zăceau acum morţi în jurul rămăşiţelor fărâmiţate ale lagărului distrus. Corbii care dădeau ocol erau recunoscători pentru ospăţ.

Se aflau la câteva zile de marş depărtare, dar hrană se găsea din belşug, iar starea de spirit era bună. Când soarele se înălţase de o suliţă pe cer, Hoarda de orei, sub conducerea noii lor căpetenii, Thrall, se îndrepta deja necontenit şi hotărât spre Dumholde.

— Fireşte că nu i-am spus nimic, zise Langston, luând o înghiţitură mică din vinul lui Blackmoore. M-a prins şi m-a torturat, dar mi-am ţinut gura, îţi zic. Din admiraţie, ne-a lăsat să plecăm pe mine şi pe oamenii mei.

În sinea lui, Blackmoore se îndoia de toate astea, dar nu zise nimic.

— Mai spune-mi despre isprăvile astea pe care le înfăptuieşte, îi ceru el.

Fericit că redobândise aprobarea mentorului său, Langston se lansă într-o poveste fabuloasă despre rădăcini care îi apucaseră strâns trupul, despre fulgere care loviseră după poruncă, despre cai bine antrenaţi care îşi abandonaseră stăpânii, şi despre cum pământul însuşi se zguduise fărâmiţând zidul împrejmuitor de piatră. Dacă Blackmoore nu ar fi auzit povestiri asemănătoare de la puţinii oameni care se întorseseră, ar fi fost înclinat să creadă că Langston trăsese la măsea chiar mai abitir decât el însuşi.

— Eram pe calea cea bună, cugetă Blackmoore, dând pe gât încă o duşcă de vin. În a-l prinde pe Thrall. Vezi ceea ce este el, ce a făcut el cu şleahta aia jalnică de piei-

verzi decăzute şi demoralizate.

Îl durea fizic gândul că ajunsese atât de aproape de a manipula această nouă Hoardă evident atât de puternică. Urmând imediat, dureros, acelui gând îi veni în minte imaginea Tarethei, şi a scrisorilor ei de prietenie adresate sclavului său. Ca întotdeauna, gândul acela stârni în el furie amestecată cu o durere ciudată, acută. O lăsase în pace, nu îi spusese niciodată că găsise scrisorile. Nu îi spusese nici măcar lui Langston despre asta, iar acum era profund recunoscător pentru propria-i înţelepciune. Credea că Langston îi bolborosise lui Thrall tot ce ştia, iar asta cerea o schimbare de plan.

— Prietene, mă tem că alţii nu au fost, probabil, la fel de loiali ca tine şi fermi pe poziţii în faţa torturii aplicate de către orei, zise el, încercând, fără a izbuti, să nu strecoare câtuşi de puţin sarcasm în glas.

Din fericire, Langston era atât de beat încât nu păru a băga de seamă.

— Trebuie să presupunem că orcii ştiu tot ceea ce ştim noi, şi să acţionăm în consecinţă. Trebuie să încercăm să gândim ca Thrall. Care ar fi următoarea lui mişcare? Care e ţelul său, în fond şi la urma urmei?

Şi cum mama naibii aş putea găsi o cale de a-l recâştiga de partea mea?

Cu toate că se afla în fruntea unei armate de aproape două mii de orei şi că era aproape sigur că avea să fie zărit, Thrall făcu tot ce putu ca să ascundă marşul Hoardei. Rugă pământul să acopere urmele paşilor lor, rugă aerul să ducă mirosul lor departe de orice animale care ar fi putut da alarma. Era puţin, dar fiecare fărâmă ajuta.

Ridică tabăra la câţiva kilometri la miazăzi de Dumholde, într-o zonă împădurită mai sălbatică şi în general evitată, împreună cu o ceată de iscoade, porni în direcţia unei anumite zone împădurite aflate în imediata apropiere a zidurilor cetăţii. Atât Hellscream cât şi Drek’ Thar încercaseră să îl facă să se răzgândească, dar Thrall insistă.

— Am un plan, zise el, un plan care ar putea duce la îndeplinirea ţelurilor noastre fără a se ajunge la o zadarnică vărsare de sânge de fiecare parte.

XVIII

chiar şi în cele mai reci zile ale iernii, în afară de cele în care era vreun viscol care nu permitea nimănui să plece din Dumholde, Taretha mersese să vadă copacul doborât de trăsnet. Dar, ori de câte ori privise cercetător în adâncurile întunecate ale copacului, nu văzuse nimic.

Se bucura de întoarcerea vremii mai calde, deşi pământul mustind din pricina zăpezilor topite îi trăgea cizmele şi reuşise nu doar o dată să îi scoată câte o cizmă din picior. Faptul că era nevoită să îşi elibereze cizma şi să o încalţe a doua oară era un preţ neînsemnat de plătit în schimbul miresmelor înviorătoare ale pădurii ce se trezea la viaţă, al razelor de soare ce străpungeau întunericul umbrelor, şi al exploziei uluitoare de culori ce împestriţa deopotrivă pajiştile şi iarba din pădure.

Isprăvile lui Thrall fuseseră principalul subiect de discuţie în Dumholde. Conversaţiile nu făcură decât să îl determine pe Blackmoore să bea şi mai mult. Ceea ce, uneori, nu era un lucru rău. Nu doar o dată, Taretha se îndreptase spre dormitorul lui şi, intrând încetişor, îl găsise pe stăpânul cetăţii Dumholde adormit pe podea, pe scaun sau în pat, cu câte o sticlă pe undeva prin apropiere. În acele seri, Taretha Foxton răsufla uşurată şi dormea singură în propria-i odăiţă.

Cu câteva zile în urmă, tânărul Lord Langston se întorsese cu poveşti ce păreau prea fără noimă ca să sperie măcar un copil ce abia învăţase să umble. Şi totuşi… nu citise ea oare despre puterile ancestrale pe care le avuseseră odinioară orcii? Puteri aflate în armonie cu natura, cu mult timp în urmă? Ştia că Thrall era deosebit de inteligent, şi nu ar fi fost câtuşi de puţin surprinsă să descopere că el învăţase aceste meşteşuguri străvechi.

Taretha se apropie acum de copacul cel bătrân şi privi în adâncurile lui cu o nepăsare născută din rutină.

Şi i se tăie răsuflarea. Mâna îi zbură spre gură, iar inima începu a-i bate atât de puternic încât se temu că avea să leşine. Acolo, cuibărit într-o scobitură maro-neagră, se afla lănţişorul ei. Parcă prindea razele soarelui şi lucea spre ea ca un semnal luminos argintiu. Întinse o mână, ale cărei degete tremurau, spre lănţişor, îl apucă, apoi îl scăpă.

— Neîndemânatico! şuieră ea printre dinţi, ridicând din nou lănţişorul cu mâna deja puţin mai sigură.

Poate că era un vicleşug. Poate că Thrall fusese capturat, iar lănţişorul fusese luat de la el. Poate că lănţişorul fusese chiar recunoscut ca fiind al ei. Dar, în afară de cazul în care Thrall ar fi spus cuiva despre înţelegerea lor, cine ar fi putut şti să îl lase acolo? De un lucru era sigură: nimeni nu ar fi putut să stoarcă acea informaţie de la Thrall.

Ochii i se umplură de lacrimi de bucurie ce i se prelinseră pe obraji. Îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii stângi, căci dreapta încă mai ţinea, ca într-un leagăn, medalionul în formă de semilună.

El era acolo, în pădurile acelea, probabil că se ascundea în zona stâncii ce semăna cu un dragon. O aştepta acolo ca să îl ajute. Poate că era rănit. Mâinile ei se închiseră în jurul lănţişorului, iar apoi Taretha îl vâri în rochie, fiind atentă să nu se vadă. Ar fi fost cel mai bine ca nimeni să nu vadă lănţişorul ei „pierdut”.

Mai fericită decât fusese în toată perioada ce trecuse de la ultima oară când îl văzuse pe ore, şi, totuşi, foarte îngrijorată pentru siguranţa lui, Taretha se întoarse în Dumholde.

Ziua păru a dura veşnic. Taretha fu recunoscătoare pentru că la cina din seara aceea avură peşte; se îmbolnăvise de mai multe ori din cauza peştelui prost gătit. Bucătarul din Dumholde luptase în bătălii alături de Blackmoore timp de peste douăzeci de ani. Fusese angajat drept recompensă pentru că slujise în luptă, nu pentru felul în care gătea.

Desigur, ea nu mânca la aceeaşi masă cu Blackmoore

în sala cea mare. Blackmoore nici nu îşi închipuia să aibă alături de el la masă, de faţă cu prietenii săi nobili, o servitoare. *Destul de bună pentru pat, dar nu şi pentru măritat*, gândi ea. Cu atât mai bine în seara aceea.

— Pari un pic preocupată, draga mea, îi zise Tammis fiicei lui în timp ce stăteau aşezaţi împreună la măsuţa din apartamentul lor. Te simţi… bine?

Tonul uşor încordat al vocii lui şi privirea temătoare pe care i-o aruncă mama ei când fu rostită întrebarea mai-mai că o făcură pe Taretha să zâmbească. Erau îngrijoraţi şi le era teamă ca nu cumva să fie însărcinată. Ceea ce avea să îi fie de ajutor în vicleşugul din acea seară.

— Foarte bine, tati, răspunse ea, luându-i mâna într-a ei. Dar peştele acesta… vi se pare că are gust bun?

Cu furculiţa ei cu doi dinţi, Clannia îşi împunse propria bucată de peşte, înmuind-o în sosul de smântână.

— Are gust destul de bun, dacă ţinem cont că e gătit de Randrel.

Într-adevăr, peştele era destul de gustos. Totuşi, Taretha mai luă o îmbucătură, mestecă, înghiţi şi se strâmbă niţel. Cu un gest cam ostentativ, împinse farfuria, dând-o la o parte. În timp ce tatăl ei descojea o portocală, Taretha închise ochii şi scânci.

— Îmi pare rău…

Dădu buzna afară din cameră, îndreptându-se spre camera ei şi scoţând sunete de parcă ar fi început să îi fie rău. Ajunse în camera ei, la acelaşi etaj cu cea a părinţilor, şi scoase zgomote răsunătoare deasupra oalei de noapte. Nu se putu abţine să nu zâmbească puţin; ar fi fost distractiv, dacă nu ar fi fost atât de multe în joc.

Se auzi o bătaie insistentă în uşă.

— Dragă, sunt eu, strigă Clannia şi deschise uşa.

Taretha puse oala de noapte goală unde nu putea fi văzută.

— Biata de tine. Eşti albă ca varul.

Pentru asta, cel puţin, nu fu nevoită a se preface.

— Vă rog… poate tati să vorbească cu Stăpânul? Nu cred că…

Clannia se coloră la faţă, făcându-se de un roz aprins. Deşi toată lumea ştia că Taretha devenise amanta lui Blackmoore, nimeni nu vorbea despre asta.

— Sigur, draga mea, sigur. Ai vrea să stai cu noi în seara asta?

— Nu, zise ea repede. Nu. Mi-e bine. Aş vrea doar să stau puţin singură.

Ridică mâna, ducând-o din nou la gură, iar Clannia aprobă din cap.

— Cum vrei, Tari dragă. Noapte bună. Să ne spui dacă ai nevoie de ceva.

Mama ei închise uşa după ea, iar Taretha răsuflă lung şi profund. Acum, să aştepte până când putea pleca în siguranţă. Se afla aproape de bucătărie, unul dintre ultimele locuri care se potolea după căderea nopţii. Când nu se mai auzi nicio mişcare, Taretha se aventură să iasă. Merse mai întâi în bucătărie, punând în sac cât de multă mâncare găsi. Mai devreme în cursul zilei, sfâşiase pentru bandaje nişte rochii vechi, pentru cazul în care Thrall ar fi avut nevoie de ele.

Obiceiurile lui Blackmoore erau la fel de uşor de prezis ca răsăritul şi apusul soarelui. Dacă începea să bea la cină, după cum îi era obiceiul, era pregătit să se distreze cu ea în dormitorul lui după cină. După aceea, adormea, şi dormea buştean, şi mai nimic nu l-ar fi putut trezi până la răsăritul soarelui.

Taretha îi ascultase pe servitori în sala cea mare şi se asigurase că, aşa cum obişnuia, băuse şi în acea seară. Blackmoore nu o văzuse în acea seară, ceea ce, probabil, îl indispusese, dar, probabil, acum dormea deja.

Taretha descuie cu grijă, fin, uşa ce dădea spre camerele lui Blackmoore. Intră, apoi închise uşa cât putu de fără zgomot. Sforăituri zgomotoase îi ajunseră la urechi. Mai liniştită, păşi convinsă spre poarta ce o ducea spre libertate.

Cu multe luni în urmă, într-una din dăţile când se îmbătase, Blackmoore se lăudase cu asta. El uitase că îi povestise ei despre asta, dar Taretha îşi aducea aminte.

Acum, Taretha se îndreptă spre micul birou şi deschise un sertar mic. îl apăsă uşor, iar fundul fals se desprinse şi rămase în mâna ei, dând la iveală o cutie micuţă.

Taretha scoase cheia şi puse cutia înapoi în sertar, închizându-l cu atenţie. Apoi se întoarse spre pat. Pe peretele de piatră, în partea dreaptă, atârna o tapiserie. Înfăţişa un cavaler nobil luptând împotriva unui fioros dragon negru ce apăra o grămadă imensă de comori şi bogăţii. Taretha dădu tapiseria la o parte şi găsi adevărata comoară a camerei – o uşă ascunsă. Cât putu de silenţios, vâri cheia, o întoarse, şi deschise uşa.

Nişte trepte de piatră duceau în jos, în întuneric. Aerul rece îi scăldă faţa, iar un miros de piatră udă şi de mucegai îi luă cu asalt nările. Înghiţi din greu, înfruntându-şi teama. Nu îndrăzni să aprindă o lumânare. Blackmoore dormea dus, dar riscul era mult prea mare. Dacă Blackmoore ar fi ştiut ce făcea ea, ar fi pus să fie biciuită până la carne vie.

Gândeşte-te la Thrall, se gândi ea. *Gândeşte-te la ce a înfruntat Thrall*. Putea, desigur, să îşi depăşească teama de întuneric pentru el.

Închise uşa după ea şi se pomeni dintr-odată stând într-o beznă atât de absolută încât mai-mai că o putea atinge. Panica se stârni în ea precum o pasăre prinsă în capcană, dar se strădui să o învingă. Nu era nicio şansă să se piardă acolo; tunelul nu ducea decât într-o singură direcţie. Trase de câteva ori, adânc, aer în piept, ca să se liniştească, iar apoi porni la drum.

Cobori cu grijă treptele, întinzând de fiecare dată piciorul drept ca să caute treapta următoare. Picioarele ei atinseră în cele din urmă pământul. De acolo, tunelul cobora într-o pantă uşoară, îşi aminti ce îi spusese Blackmoore despre tunel. *Trebuie ca stăpânii să fie în siguranţă*, *draga mea*, zisese el, aplecându-se asupra ei şi făcând-o să îi simtă răsuflarea ce duhnea a vin. *Iar dacă are loc vreun asediu*, *ei bine*, *este o cale prin care putem scăpa în siguranţă*, *tu şi eu*.

I se păru că nu se mai termina niciodată. Temerile se

luptau să pună stăpânire pe mintea ei. Şi dacă se prăbuşeşte? Şi dacă e blocat, după toţi aceşti ani? Şi dacă îmi rup un picior mergând pe aici prin întuneric?

Mânioasă, Taretha reduse la tăcere vocile înfricoşătoare. Ochii ei încercau în continuare să se adapteze la întuneric, dar, fără nici măcar un pic de lumină, se străduiau zadarnic.

Se cutremură. Era atât de frig acolo jos, în întuneric…

După ceea ce i se păru a fi o eternitate, terenul începu să urce uşor din nou. Taretha rezistă puternicului impuls de a o lua la fugă. Ar fi fost mânioasă pe sine însăşi dacă şi-ar fi pierdut acum controlul şi s-ar fi împiedicat. Merse hotărât înainte, deşi nu se putu abţine să nu grăbească pasul.

Era de vină închipuirea ei sau chiar începea să se facă puţină lumină în întunericul acela îngrozitor? Nu, nu era închipuirea ei. Era categoric mai multă lumină drept înainte şi mai sus. Se apropie şi încetini. Piciorul i se lovi de ceva, iar Taretha se împiedică şi căzu înainte, lovindu-se la genunchi şi la mâna pe care o întinsese în faţă. Erau diferite niveluri de piatră… Trepte! întinse o mână şi urcă încet treaptă după treaptă până când degetele-i cercetătoare atinseră lemn.

O uşă. Ajunsese la o uşă. Un alt gând oribil puse stăpânire pe ea. Dacă era bătută în cuie pe dinafară? Nu ar fi logic? Dacă cineva putea evada din Dumholde pe această cale, altcineva, ca intenţii ostile ar fi putut intra pe aceeaşi cale. Precis că era încuiată sau bătută în cuie…

Dar nu era. Se întinse şi împinse din răsputeri. Ţâţânile vechi scrâşniră strident, dar uşa se deschise, căzând în afară cu un zgomot răsunător. Taretha sări. Abia după ce îşi scoase capul prin deschizătura mică şi pătrată, lumina părându-i-se strălucitoare precum cea a zilei, răsuflă uşurată şi îşi acordă libertatea de a crede că era aievea.

Mirosurile familiare de cai, piele şi fân îi umplură nările. Se afla într-un mic staul. Ieşi cu totul din tunel,

şoptind încetişor şi liniştitor cailor, care se întoarseră să se uite oarecum întrebător spre ea. Erau patru cai; harnaşamentul lor era atârnat pe perete, îşi dădu seama imediat unde se afla. Aproape de drum, dar destul de deDarte de Dumholde, se afla un popas pentru curieri, unde călăreţii cu treburi care nu sufereau amânare îşi schimbau caii epuizaţi cu alţi cai, odihniţi. Lumina intra prin crăpăturile din pereţi. Taretha închise cu grijă uşa-trapă din podea prin care intrase, şi o ascunse cu nişte fân. Merse spre uşa grajdului şi o deschise, mai-mai clipind orbită de lumina plină, alb-albăstrui, oferită de cele două luni.

Aşa cum bănuise, se afla la marginea micului sat care înconjura Dumholde, locuit de către cei care îşi câştigau traiul satisfăcând nevoile locuitorilor cetăţii. Taretha se opri o clipă ca să se orienteze. Iată, acolo era stânca pe care, în copilărie, şi-o închipuise ca înfăţişând un dragon.

Probabil că Thrall o aştepta acolo, în peşteră, flămând şi poate rănit. Încurajată de victoria ei asupra tunelului întunecat, Taretha se grăbi înspre el.

Când o văzu alergând peste culmea dealului mic, cu silueta-i zveltă devenită argintie în lumina lunilor, Thrall se strădui să îşi înfrâneze un strigăt de bucurie. Se mulţumi să îi alerge în întâmpinare.

Taretha se opri, apoi îşi ridică rochia şi alergă şi ea spre el. Mâinile lor se întâlniră şi se strânseră, iar când gluga Tarethei căzu pe spate, descoperindu-i chipul micuţ, Thrall văzu că buzele ei erau întinse într-un zâmbet larg.

— Thrall! exclamă ea. Mă bucur atât de mult să te văd, dragul meu prieten!

Taretha strânse cât putu de tare cele două degete pe care le puteau cuprinde mâinile ei mici şi mai-mai că sări în sus de bucurie.

— Taretha, zise el afectuos. Eşti bine?

Zâmbetul ei se stinse, apoi reveni.

— Destul de bine. Tu? Am auzit despre isprăvile tale, fireşte! Nu e niciodată plăcut când Lord Blackmoore e prost dispus, însă, pentru că înseamnă că tu eşti liber, am

ajuns să aştept cu nerăbdare să îl văd furios. Of…

După ce le mai strânse o ultimă oară, Taretha lăsă mâinile lui Thrall şi întinse mâna după sacul pe care îl adusese cu ea.

— Nu ştiam dacă eşti rănit sau ţi-e foame. Nu am putut aduce mare lucru, dar am adus ce am putut. Am nişte mâncare şi nişte rochii pe care le-am rupt în fâşii pentru bandaje. Mă bucur să văd că nu ai nevoie…

— Tari, zise Thrall cu blândeţe. Nu am venit singur.

Le făcu semn iscoadelor sale, care aşteptaseră până atunci în peşteră, iar orcii ieşiră. Feţele lor se strâmbau, încruntându-se dezaprobator şi ostil. Se îndreptară de spate cât erau de înalţi, îşi încrucişară braţele peste piepturile masive şi o priviră duşmănos, feroce, pe Taretha. Thrall urmări cu atenţie reacţia ei. Păru surprinsă, iar preţ de-o clipită, chipul ei fu străbătut de o expresie de teamă. Thrall îşi dădu seama că nu o putea învinui; cele două iscoade făceau tot ce puteau ca să pară ameninţătoare. În cele din urmă, însă, Taretha zâmbi şi se apropie de ei cu paşi mari.

— Dacă sunteţi prietenii lui Thrall, atunci şi noi suntem prieteni, zise ea întinzând mâinile spre ei.

Unul dintre ei pufni dispreţuitor şi îi îndepărtă cu o lovitură mâna, nu destul de tare ca să o rănească, dar destul ca să o dezechilibreze puţin.

— Căpetenie de Război, ne ceri prea mult! izbucni unul dintre ei. Vom cruţa femeile şi copiii, aşa cum ţi-e porunca, dar nu vom…

— Ba da! răspunse Thrall. Aceasta este cea care şi-a riscat viaţa ca să mă elibereze din mâinile omului care ne avea în stăpânire pe amândoi. Acum îşi riscă din nou viaţa ca să ne vină în ajutor. Se poate avea încredere în Taretha. Ea este altfel.

Se întoarse şi o privi cu drag.

— Ea este specială.

Iscoadele priviră aspru în continuare, dar păreau mai puţin siguri de prejudecata lor. Se uitară unul la celălalt, apoi luară fiecare, pe rând, mâna Tarethei.

— Îţi suntem recunoscători pentru ceea ce ai adus, zise Thrall, vorbind din nou în limba oamenilor. Fii liniştită, bucatele vor fi mâncate, iar bandajele vor fi păstrate. Nu mă îndoiesc că va fi nevoie de ele.

Zâmbetul de pe chipul lui Tari pieri.

— Intenţionezi să ataci cetatea Dumholde, zise ea.

— Nu şi dacă se poate evita asta, dar îl cunoşti pe Blackmoore aşa cum îl cunosc şi eu. Mâine în zori, armata mea va mărşălui spre Dumholde, pregătită să atace dacă va fi nevoie. Dar îi voi da mai întâi lui Blackmoore ocazia de a vorbi cu noi. Dumholde este centrul de comandă al lagărelor. Dacă îl înfrângem, eliberăm toate lagărele. Dar, dacă este dispus să negocieze, nu vom face vărsare de sânge. Tot ceea ce vrem este să fie eliberaţi fraţii noştri, şi le vom da pace oamenilor.

Părul ei blond părea de argint în lumina lunilor. Ea scutură trist din cap.

— Nu va fi de acord niciodată, zise ea. E prea mândru ca să se gândească la ce e mai bine pentru cei pe care îi are în stăpânire.

— Atunci rămâi aici cu noi, zise Thrall. Războinicii mei vor avea ordin să nu atace oamenii şi copiii, dar, în arşiţa bătăliei, nu le pot garanta siguranţa. Vei fi în primejdie dacă te întorci.

— Dacă se descoperă că lipsesc, răspunse Tari, atunci asta va fi un semnal de alarmă că se întâmplă ceva. S-ar putea să vă găsească şi să vă atace ei pe voi mai întâi. Iar părinţii mei sunt încă acolo. Blackmoore şi-ar descărca mânia pe ei, sunt sigură. Nu, Thrall. Locul meu a fost dintotdeauna şi este, chiar şi acum, în Dumholde.

Thrall o privi nefericit. El ştia, aşa cum ea nu putea şti, ce haos aducea bătălia. Cât sânge, câtă moarte, câtă panică. Ar fi vrut să se asigure, dacă putea, că ea era în siguranţă, dar ea era stăpână pe propria-i viaţă.

— Eşti curajoasă, zise una dintre iscoade, vorbind pe neaşteptate. Îţi pui în primejdie propria siguranţă pentru a ne da şansa de a ne elibera fraţii. Căpetenia noastră de Război nu a minţit. Unii oameni, s-ar părea, înţeleg într-

adevăr ce înseamnă onoarea.

Iar orcul făcu o plecăciune.

Taretha păru mulţumită. Se întoarse din nou spre Thrall.

— Ştiu că pare ceva prostesc de spus, dar ai grijă de tine. Îmi doresc să te văd mâine seară pentru a-ţi sărbători victoria.

Taretha şovăi, apoi continuă:

— Am auzit zvonuri despre puterile tale, Thrall, sunt adevărate?

— Nu ştiu ce ai auzit, dar am învăţat calea şamanilor. Pot controla elementele, da.

Chipul ei era radios.

— Atunci Blackmoore nu are cum să ţi se împotrivească. Fii îndurător în victoria ta, Thrall. Ştii că nu toţi suntem ca el. Ţine. Vreau să îl ai tu. Am stat atât de multă vreme fără el încât nu mi se mai pare drept să îl păstrez.

Îşi plecă uşor capul şi îşi scoase de la gât lănţişorul de argint cu medalionul în formă de semilună. Lăsându-l să cadă în mâna lui Thrall, îndoi degetele lui Thrall peste lănţişor.

— Păstrează-l. Dă-l copilului tău, dacă ai unul, şi poate îi voi face o vizită într-o bună zi.

La fel cum făcuse cu atât de multe luni în urmă, Taretha făcu un pas înainte şi îl îmbrăţişă pe Thrall cât putu de bine. De data aceasta, Thrall nu fu surprins de gest, ci îl primi cu plăcere şi răspunse aşijderea. Îşi lăsă mâna să mângâie părul ei auriu, mătăsos, şi speră din tot sufletul ca amândoi să supravieţuiască confruntării ce avea să vină.

Taretha se trase înapoi, întinse mâna în sus ca să atingă faţa lui cu fălci puternice, se întoarse şi îi salută pe ceilalţi printr-o înclinare a capului, apoi se întoarse şi se îndepărtă hotărât, cu paşi mari, în direcţia din care venise. Ţinând strâns în mână lănţişorul ei, şi cu un sentiment ciudat în inimă, Thrall o urmări cu privirea. *Fii în siguranţă*, *Tari*. *Fii în siguranţă*.

Doar când ajunse deja destul de departe de orei, Tari dădu frâu liber lacrimilor. îi era atât de teamă, atât de cumplit de teamă, în ciuda vorbelor curajoase, nu voia să moară mai mult decât îşi dorea asta pentru oricine altcineva. Spera ca Thrall să fie în stare să îşi stăpânească războinicii, dar ştia că el era unic. Nu toţi orcii împărtăşeau părerile lui tolerante despre oameni. Dacă Blackmoore ar fi putut fi convins să judece! Dar asta era la fel de probabil ca faptul ca ei să îi crească brusc aripi şi să poată zbura departe de tot şi toate.

Deşi era din neamul oamenilor, Taretha dorea victoria orcilor – victoria lui Thrall. Ştia că, dacă el supravieţuia, oamenii aveau să fie trataţi cu îndurare. Dacă el cădea, nu putea fi sigură de asta. Iar dacă Blackmoore câştiga – atunci ceea ce Thrall trăise ca sclav avea să fie nimic în comparaţie cu chinurile la care avea să îl supună Blackmoore acum.

Se întoarse la micul grajd, deschise uşa-trapă, şi păşi în jos, intrând în tunel. Gândurile ei erau atât de concentrate asupra lui Thrall şi a conflictului iminent încât întunericul nu o mai deranjă aproape deloc de data aceasta.

Taretha era încă adânc cufundată în gânduri când urcă treptele spre camera lui Blackmoore şi deschise uşor uşa.

Dintr-odată, fură descoperite felinare întunecate. Tarethei i se tăie răsuflarea. Aşezat într-un scaun chiar în faţa uşii secrete se afla Blackmoore, însoţit de Langston şi de doi străjeri înarmaţi şi grosolani la înfăţişare.

Blackmoore era cât se poate de treaz, ca şi când nu ar fi băut niciun strop, iar ochii lui negri luceau în lumina lumânării. Barba i se mişcă, dând la iveală un zâmbet ce semăna cu rânjetul unui prădător înfometat.

— Bun venit, trădătoarea mea, zise el mieros. Te aşteptam.

XIX

lua începu neguroasă şi ceţoasă. Thrall simţi miros de ploaie în aer. Ar fi preferat o zi însorită, ca să vadă mai bine duşmanii, dar ploaia avea să îi răcorească pe războinicii lui. Şi, de altminteri, Thrall putea controla ploaia, dacă se ajungea până la a fi nevoie de asta. Pentru moment, avea să lase vremea să facă ce voia.

Thrall, Hellscream şi un mic grup format din membri ai clanului Frostwolf aveau să meargă înainte. Armata avea să îi urmeze. Thrall ar fi preferat să folosească adăpostul oferit de copaci, dar o armată de aproape două mii de suflete avea nevoie de drumul bătătorit. Dacă Blackmoore avea iscoade pe poziţii, atunci urma să fie în alertă. Thrall nu îşi amintea de astfel de iscoade din vremea pe care o petrecuse în Dumholde, dar acum lucrurile stăteau altfel.

Micul său grup de avangardă, în armură şi înarmat, se îndrepta hotărât, pe drum, înspre Dumholde. Thrall chemă la el o mică pasăre cântătoare şi o rugă să se uite în jur pentru el. Pasărea se întoarse după câteva minute, iar Thrall auzi în minte: *V-au văzut. Se grăbesc să intre înapoi în turnul principal al fortăreţei. Alţii sunt în mişcare ca să vă încercuiască din spate*.

Thrall se încruntă. Era ceva destul de bine organizat, pentru Blackmoore. Cu toate acestea, ştia că armata lui îi copleşea numeric pe oamenii din Dumholde, cu aproape patru la unu.

Pasărea, aşezată pe unul dintre masivele lui degete arătătoare, aştepta. Zboară înapoi spre armata mea şi găseşte-l pe şamanul bătrân şi orb. Spune-i ceea ce mi-ai spus mie.

Pasărea cântătoare, cu trup galben auriu cu negru şi cu cap albastru deschis, îşi înclină capul albastru şi zbură

să îndeplinească cererea lui Thrall. Drek' Thar nu era doar un şaman, ci şi un războinic iscusit. Avea să ştie cum să folosească avertismentul păsării.

Thrall îşi continuă drumul, picioarele lui se mişcau constant înainte. Drumul coti, iar Dumholde, în toată splendoarea-i mândră, stâncoasă, apăru dinaintea lor. Thrall simţi o schimbare în grupul său.

— Ţineţi sus steagul de armistiţiu, zise el. Vom face aşa cum se cuvine, şi poate că asta îi va împiedica să atace prea curând, înainte, am atacat cu uşurinţă lagărele, recunoscu el. Acum trebuie să ne confruntăm cu ceva mai dificil. Dumholde e o fortăreaţă, şi nu va fi uşor de cucerit. Dar luaţi aminte la ce vă spun: dacă negocierile eşuează, atunci Dumholde va cădea.

Spera să nu se ajungă la asta, dar se aştepta la tot ce putea fi mai rău. Era puţin probabil ca Blackmoore să fie chibzuit.

Chiar în timp ce el şi tovarăşii săi înaintau, Thrall văzu mişcare pe parapete şi pe culoare. Uitându-se mai îndeaproape, văzu gurile tunurilor căscându-se spre el. Arcaşii îşi luară poziţiile, iar câteva zeci de cavaleri călare veniră în galop mic din ambele părţi ale fortăreţei şi se aliniară în faţa ei. Purtau lănci şi suliţe, şi îşi opriră caii. Aşteptau.

Totuşi, Thrall înaintă. Era şi mai multă mişcare deasupra zidurilor drept deasupra porţii imense de lemn, iar bătăile inimii lui se iuţiră puţin. Era Aedelas Blackmoore. Thrall se opri. Erau destul de aproape ca să strige. Nu avea de gând să se apropie mai mult.

— Ia te uită, se auzi un glas nedesluşit pe care Thrall şi-l amintea încă prea bine. De nu care cumva e chiar micul meu animal de casă ore, ce se făcu mare acu.

Thrall nu muşcă momeala, nu răspunse provocării.

— Salutări, domnule locotenent general, zise Thrall. Nu vin drept animal de casă, ci drept conducător al unei armate. Al unei armate care i-a înfrânt zdravăn pe oamenii tăi în trecut. Dar nu voi face nicio mişcare împotriva lor astăzi, decât dacă îmi forţezi mâna.

Langston stătea alături de stăpânul său pe culoar. Nu îi venea să creadă. Blackmoore era beat criţă, necontrolat şi gălăgios. Langston, care îl ajutase pe Tammis să îl ducă în pat pe stăpânul lor de mai multe ori decât ar fi vrut să recunoască, nu îl văzuse niciodată pe Blackmoore atât de beat şi în stare, totuşi, să stea în picioare. Unde îi fusese mintea?

Blackmoore pusese ca fata să fie urmărită, fireşte. O iscoadă, un maestru al faptelor pe-ascuns şi om cu vedere ascuţită, deblocase uşa din grajdul curierilor pentru ca ea să poată ieşi din tunel. O urmărise şi o văzuse salutându-i pe Thrall şi pe alţi câţiva orei. O văzuse dându-le un sac cu mâncare, *îmbrăţişându-l* apoi pe monstru – pe lumina ochilor – iar apoi întorcându-se prin tunelul ce nu mai era acum un secret. Blackmoore se prefăcuse a fi beat în seara dinainte, şi fusese treaz bine când fata, şocată, intrase înapoi în dormitorul lui şi fusese întâmpinată de Blackmoore, Langston şi ceilalţi.

Taretha nu voise să vorbească, însă, după ce află că fusese spionată, se grăbi nevoie mare să îl asigure pe Blackmoore că Thrall venise cu gânduri şi vorbe de pace. Însăşi noţiunea de pace îl jignise profund pe Blackmoore. Le ceru lui Langston şi celorlalţi străjeri să plece, şi, la distanţă de mulţi paşi de uşă, Langston îl auzi încă pe Blackmoore înjurând şi chiar sunetul unei mâini lovind în carne.

Nu îl mai văzuse pe Blackmoore până în clipa de faţă, deşi Tammis îi dăduse raportul. Blackmoore îi trimisese pe cei mai iuţi călăreţi ai săi pentru a aduce întăriri, dar acestea se aflau încă la cel puţin patru ore depărtare. Lucrul cel mai logic de făcut era să îl ţină de vorbă pe ore, care înălţase, la urma urmei, steagul armistiţiului, până la sosirea ajutoarelor. De fapt, eticheta cerea ca Blackmoore să trimită afară o mică trupă care să discute cu orcii. Blackmoore avea să dea, fireşte, din clipă-n clipă, acel ordin. Da, era cel mai logic lucru de făcut. Dacă numărătoarea era corectă, iar Langston credea că aşa era, armata orcilor număra peste două mii.

Erau cinci sute patruzeci de bărbaţi în Dumholde, din care mai puţin de patru sute erau războinici instruiţi sau participaseră la vreo bătălie.

În timp ce privea neliniştit, Langston văzu mişcare la orizont. Erau prea departe ca să se desluşească indivizi în parte, dar se vedea clar o imensă mare verde ce începea să treacă încet peste deal, şi se auzea zgomotul ritmat, descurajant, al tobelor.

Armata lui Thrall.

Deşi dimineaţa era răcoroasă, Langston simţi cum îi broboni sudoarea sub braţe.

— Drăguţ lucru, Thrall, zicea Blackmoore.

În timp ce Thrall îl privea, dezgustat, fostul erou de război se clătină şi se sprijini de zid.

— Ce aveai de gând?

Din nou, mila se războiu cu ura în inima lui Thrall.

— Nu dorim să ne mai luptăm cu oamenii, decât dacă ne obligi să ne apărăm. Dar tu ţii prizonieri multe sute de orei, Blackmoore, în lagărele tale infame. Ei vor fi eliberaţi, într-un fel sau altul. Putem face asta fără a face din nou, în zadar, şi mai multă vărsare de sânge. Eliberează-i de bunăvoie pe toţi orcii ţinuţi prizonieri în lagăre, iar noi ne vom întoarce în ţinuturile noastre sălbatice şi îi vom lăsa în pace pe oameni.

Blackmoore îşi aruncă pe spate capul şi râse.

— O, zise el cu răsuflarea întretăiată, ştergându-şi lacrimile de râs de la ochi, o, eşti mai bun decât bufonul regelui, Thrall.

Sclav. Jur, este mai amuzant să te privesc acum decât era când luptai în ringul gladiatorilor. Auzi! Foloseşti propoziţii întregi, pe lumina ochilor! Crezi că înţelegi ce e îndurarea, chiar crezi?

Langston se simţi tras de mânecă. Sări, se întoarse, şi îl văzu pe Sergent.

— Nu vă îndrăgesc eu prea tare, Langston, mârâi ameninţător bărbatul, cu privirea-i cruntă, dar cel puţin dumneavoastră sunteţi treaz. Trebuie să îl faceţi pe Blackmoore să tacă! Faceţi-l să coboare de acolo! Aţi văzut

ce sunt în stare orcii să facă.

— Nu putem să ne predăm! zise Langston pe nerăsuflate, deşi asta ar fi vrut în sinea lui.

— Nu, răspunse Sergent, dar ar trebui cel puţin să trimitem afară oameni să vorbească cu ei, să tragă de timp până să ajungă aici aliaţii noştri. *A trimis* după întăriri, nu-i aşa?

— Fireşte că a trimis, şuieră Langston.

Conversaţia lor fusese auzită, iar Blackmoore îşi întoarse ochii injectaţi în direcţia lor. Era un mic sac la picioarele lui, iar Blackmoore mai-mai că se împiedică de el.

— A, Sergent! tună el, şi merse împleticit spre el. Thrall! Iată un vechi prieten!

Thrall oftă. Langston era de părere că el arăta cel mai calm şi netulburat dintre toţi.

— Îmi pare rău că mai sunteţi încă aici, Sergent.

— La fel şi mie, îl auzi Langston mormăind pe Sergent.

Mai tare, Sergent zise:

— Ai fost plecat prea mult timp, Thrall.

— Convingeţi-l pe Blackmoore să dea drumul orcilor, şi, jur pe onoarea despre care m-aţi învăţat şi pe care o am, nimeni dinlăuntrul acestei cetăţi nu va avea de suferit.

— Stăpâne, zise Langston agitat, îţi aminteşti ce puteri am văzut eu la lucru în ultima confruntare. Thrall m-a avut, şi mi-a dat drumul. S-a ţinut de cuvânt. Ştiu că e doar un ore, dar…

— Ai auzit, Thrall? răcni Blackmoore. Eşti doar un ore! Chiar şi idiotul ăsta de Langston o zice! Ce fel de om cedează unui ore?

Înaintă în grabă şi se aplecă peste zid.

— De ce ai făcut-o, Thrall? strigă el cu inima frântă. Ţi-am dat totu’! Tu şi cu mine, noi i-am fi condus pe ăşti piele-verde ai tăi împotriva Alianţei ş-am fi avut toate bucatele şi tot vinu’ şi-auru’ pe care le-am fi putut dori!

Langston se holba, îngrozit. Blackmoore îşi urla acum trădarea tuturor celor care erau destul de aproape ca să îl

audă. Cel puţin nu îl implicase şi pe Langston… încă. Langston îşi dori să fi avut curajul de a-l împinge pur şi simplu pe Blackmoore peste zid şi de a-i preda lui Thrall fortăreaţa chiar în clipa aceea.

Thrall nu pierdu ocazia.

— Aţi auzit ce a zis, oameni din Dumholde! răcni el. Stăpânul vostru v-ar trăda pe toţi! Răzvrătiţi-vă împotriva lui, luaţi-l de acolo, predaţi-l nouă, iar la sfârşitul zilei veţi fi încă în viaţă şi veţi avea cetatea întreagă!

Dar nu se stârni brusc revolta, iar Thrall îşi dădu seama că nu îi putea învinui.

— Ţi-o mai cer încă o dată, Blackmoore. Negociază, sau mori.

Blackmoore se îndreptă de spate cât era de înalt. Atunci Thrall văzu că Blackmoore ţinea ceva în mâna dreaptă. Era un sac.

— Iată răspunsul meu, Thrall!

Vâri mâna în sac şi scoase ceva. Thrall nu putu vedea ce era, dar îi văzu pe Sergent şi pe Langston dându-se înapoi scârbiţi. Apoi obiectul se prăvăli iute spre el şi se izbi de pământ, rostogolindu-se şi oprindu-se la picioarele lui Thrall.

Din capu-i retezat, ochii albaştri ai Tarethei se holbau fără să vadă în sus spre el.

— Asta fac eu cu trădătorii! strigă Blackmoore, dansând nebuneşte pe culoar. Asta facem cu cei pe care îi iubim şi care ne trădează… care iau totul şi nu dau nimic… care simpatizează cu de două ori blestemaţii de *orei*!

Thrall nu îl auzi. Trăsnetul îi bubuia în urechi. I se înmuiară genunchii şi căzu la pământ. I se făcu rău, iar ochii îi înotau în lacrimi.

Nu putea fi adevărat. Nu Tari. Desigur că nici măcar Blackmoore nu putea face ceva atât de abominabil unei fiinţe inocente.

Binecuvântata inconştienţă nu voia să vină, însă. Rămase încăpăţânat de treaz, holbându-se la părul lung şi blond, la ochii albaştri şi la gâtul retezat şi însângerat. Apoi imaginea oribilă deveni neclară. Ceva umed i se

scurgea pe faţă. Cu pieptul zbătându-se în agonie, Thrall îşi aminti cuvintele Tarethei către el, cu atât de mult timp în urmă: *Acestea se numesc lacrimi. Vin când suntem atât de trişti, când avem sufletul atât de îndurerat, când inimile par atât de pline de durere încât suferinţa nu mai are unde să meargă.*

Dar era un loc unde putea să meargă durerea. În acţiune, în răzbunare. Vederea lui Thrall fu inundată acum de un şuvoi roşu; Thrall îşi aruncă pe spate capul şi urlă cu o furie aşa cum nu mai cunoscuse niciodată până atunci. Strigătul îi arse gâtul cu furia lui cruntă.

Cerul începu a fierbe. Zeci de lovituri de fulger despicară norii, orbind pentru o clipă ochii. Bubuiturile furioase de trăsnet distrugător care urmară, mai-mai că îi asurziră pe oamenii din fortăreaţă. Mulţi dintre ei îşi scăpară armele şi căzură în genunchi, bolborosind îngroziţi de manifestarea de furie celestă care urmă atât de clar precum un ecou al sfâşietoarei dureri a conducătorului ore.

Blackmoore râse, luând, evident, drept suferinţă deznădăjduită mânia lui Thrall. Când se stinseră ultimele bubuituri de trăsnet, Blackmoore strigă:

— Ziceau că nu poţi fi înfrânt! Ei bine, te-am înfrânt, Thrall, *te-am înfrânt*!

Strigătul lui Thrall se stinse, iar căpetenia orcilor se uită fix la Blackmoore. Chiar şi de la acea distanţă, Thrall putu vedea sângele părăsind chipul lui Blackmoore când acesta începu, în cele din urmă, a înţelege ce anume stârnise prin crima lui brutală.

Thrall venise sperând să pună capăt conflictului în mod paşnic. Acţiunile lui Blackmoore distruseseră complet acea şansă. Blackmoore nu avea să mai apuce a vedea încă un răsărit, iar fortăreaţa lui avea să se sfarme precum sticla fragilă sub atacul orcilor.

— Thrall…

Era Hellscream, nesigur de starea mentală a lui Thrall. Thrall, cu pieptul încă sângerând lăuntric de durere şi cu lacrimi care îi mai şiroiau încă în jos pe faţa lată şi

verde, îl ţintui cu privirea. Pe chipul lui Hellscream se citea un amestec de compasiune şi aprobare.

Încet, folosindu-se de puternica-i stăpânire de sine, Thrall ridică marele ciocan de război. Începu să bată din picioare, unul după celălalt, într-un ritm puternic şi constant. Ceilalţi i se alăturară imediat, iar pământul, foarte slab, tremură.

Langston se holba, îngreţoşat şi îngrozit, la capul fetei aflat pe pământ, zece metri mai jos. Ştiuse că Blackmoore avea o tendinţă spre cruzime, dar nu îşi închipuise niciodată…

— Ce aţi făcut!

Vorbele izbucniră de la Sergent, care îl apucă pe Blackmoore şi îl învârti ca să ajungă cu faţa spre el.

Blackmoore începu a râde isteric.

Sergent îngheţă lăuntric la auzul strigătelor, iar apoi simţi tremurul uşor din piatră.

— Stăpâne, Thrall face pământul să se cutremure… trebuie să tragem!

— Două mii de orei care bat cu toţii din picioare, bine’nţeles că o să se scuture pământul! mârâi Blackmoore.

Se întoarse din nou spre zid, intenţionând, după câte se părea, să îl chinuiască în continuare, verbal, pe ore.

Erau pierduţi, gândi Langston. Era prea târziu să se predea acum. Thrall avea să îşi folosească magia demonică şi să distrugă fortăreaţa, ucigându-i pe toţi cei dinăuntrul ei drept răzbunare pentru fată. Gura lui se mişca, dar nu ieşea niciun sunet. Simţi că Sergent se holba la el.

— Blestemaţi să fiţi cu toţii, voi, nemernici de sânge nobil şi fără inimă, şuieră Sergent, apoi răcni:

— Foc!

Thrall nici măcar nu se clinti când se descărcară tunurile. Auzi în spatele lui strigăte de durere, dar el fu neatins. Invocă Spiritul Pământului, vărsându-şi durerea, iar Pământul răspunse. Cu o linie dreaptă, precisă, directă, pământul se umflă şi se încovoie. Merse drept de la picioarele lui Thrall la poarta uriaşă precum vizuina

vreunei gigantice creaturi subpământene. Uşa se cutremură. Zidul din jur se cutremură şi el, iar câteva pietre mici căzură, dar zidul era mai zdravăn construit decât zidurile lagărelor, care fuseseră făcute doar din pietre puse una peste alta, şi ţinu.

Blackmoore ţipă strident. Lumea lui deveni dintr-odată foarte bine focalizată, şi, pentru prima oară de când se îmbătase îndeajuns încât să poruncească execuţia Tarethei Foxton, gândea limpede.

Langston nu exagerase. Puterile lui Thrall erau imense, iar tactica sa de a-l înfrânge pe ore eşuase. De fapt, stârnise în el o şi mai mare furie, şi, chiar în timp ce Blackmoore privea, cuprins de panică şi simţindu-se rău, sute… nu, mii… de arătări uriaşe şi verzi se revărsau pe drum într-un râu al morţii.

Trebuia să iasă de acolo. Thrall avea să îl ucidă. Ştia, pur şi simplu. Cumva, Thrall avea să îl găsească şi să îl ucidă, pentru ceea ce îi făcuse Tarethei…

Tari, Tari, te-am iubit, de ce mi-ai făcut asta?

Cineva striga. Langston, cu chipu-i drăguţ devenit purpuriu şi cu ochii bulbucaţi de frică, îi lătra într-o ureche, iar glasul lui Sergent, ţipând zgomote fără sens, era în cealaltă ureche. Se holbă neajutorat la ei. Sergent mai scuipă nişte vorbe, apoi se întoarse spre soldaţi. Continuau să încarce şi să tragă cu tunurile, iar mai jos, sub Blackmoore, cavalerii călare atacară rândurile de orei. Blackmoore auzi strigăte de luptă şi zdrăngănit de oţel. Armura neagră a oamenilor lui se amesteca cu pielea verde şi urâtă a orcilor, iar ici şi colo mai era câte o lucire de blană albă de parcă… pe lumina ochilor, reuşise într-adevăr Thrall să cheme lupi albi în armata lui?

— Prea mulţi, şopti el. Sunt prea mulţi. Atât de mulţi…

Din nou, înseşi zidurile fortăreţei se scuturară. Blackmoore fu străbătut de un tremur de frică aşa cum nu mai cunoscuse niciodată, şi căzu în genunchi. În poziţia aceea, târându-se precum un câine, îşi croi drum în jos pe trepte până în curtea interioară.

Cavalerii erau cu toţii afară, luptând şi, presupuse Blackmoore, murind. Înăuntru, oamenii care mai rămăseseră ţipau şi adunau tht ce puteau ca să se apere – coase, furci, până şi armele de lemn pentru antrenamente de care un Thrall mult mai tânăr se slujise pentru a-şi forma abilităţile de luptă. Un miros aparte, şi totuşi familiar umplu nările lui Blackmoore. Frica, asta era. Fusese îmbibat cu duhoarea aceea în bătăliile de demult, simţise mirosul acela pe leşurile oamenilor morţi. Uitase cum îi întorsese pe dos stomacul.

Nu aşa trebuia să fie. Orcii care erau de partea cealaltă a porţilor ce se cutremurau acum trebuiau să fie armata lui. Conducătorul lor, care acum era acolo, afară, strigând iar şi iar numele lui Blackmoore, trebuia să fie sclavul său docil şi supus. Tari trebuia să fie acolo… unde era Tari, totuşi… iar apoi îşi aminti, îşi aminti propriile lui buze rostind porunca ce îi curmase viaţa, iar lui îi era rău, chiar în faţa oamenilor lui, rău la trup şi la suflet.

— A pierdut controlul! răcni Langston la câţiva centimetri de urechea lui Sergent, urlând ca să fie auzit pe deasupra zgomotelor de tun, de săbii care se izbeau de scuturi, pe deasupra strigătelor de durere.

Zidurile se zguduiră iar.

— A pierdut controlul cu mult timp în urmă! îi strigă Sergent drept răspuns. Dumneavoastră comandaţi acum, Lord Langston! Ce aţi vrea să facem?

— Predaţi-vă! ţipă Langston fără şovăială.

Sergent, cu ochii la bătălia ce se dădea cu zece metri mai jos, scutură din cap.

— Prea târziu pentru aşa ceva! Blackmoore ne-a vârât pe toţi în asta. Trebuie să luptăm acum până când Thrall hotărăşte că vrea să facă din nou pace… dacă hotărăşte vreodată aşa ceva. Ce aţi vrea să facem? întrebă Sergent din nou.

— Eu… Eu…

Orice semăna a gând logic părăsise creierul lui Langston. Chestia asta numită bătălie, el nu era făcut pentru asta – se prăbuşise grămadă de două ori deja în faţa

ei. Ştia că era laş, şi se dispreţuia pentru asta, dar faptul rămânea valabil.

— Aţi vrea ca eu să preiau comanda pentru apărarea cetăţii Dumholde, domnule? întrebă Sergent.

Langston îşi întoarse ochii umezi, recunoscători, spre bărbatul mai vârstnic şi încuviinţă din cap.

— Bine, dar, zise Sergent, întorcându-se apoi spre soldaţii din curte şi începând a le striga ordine.

În clipa aceea, uşa se sfărâmă, iar un val de orei dădu buzna în curtea interioară a uneia dintre cele mai zdravăn construite fortăreţe din ţinut.

XX

Zerurile părură a se deschide, iar o perdea de ploaie se revărsă în jos, lipindu-i lui Blackmoore părul negru de cap şi făcându-l să alunece în noroiul din curte, devenit dintr-odată lunecos. Căzu zdravăn şi i se tăie răsuflarea. Se sforţă să se ridice în picioare şi să meargă mai departe. Nu era decât o singură cale de ieşire din iadul acela sângeros şi zgomotos.

Ajunse în apartamentul lui şi se aruncă spre birou. Cu degete tremurătoare, căută cheia. O scăpă de două ori până să fie în stare să ajungă împleticindu-se până la tapiseria de lângă pat, să tragă jos ţesătura şi să introducă cheia în broască.

Blackmoore plonjă înainte, uitând de trepte, şi se prăvăli în jos pe scară. Era atât de beat încât trupul său era amorţit precum cel al unei păpuşi din cârpe, şi se alese totuşi doar cu câteva vânătăi. Lumina care strălucea prin uşa camerei sale nu ajungea decât până la câţiva metri depărtare, iar mai sus, în faţă, se căsca bezna totală. Ar fi trebuit să ia cu ei o lampă, dar era prea târziu acum. Prea târziu pentru atât de multe lucruri.

Începu să fugă cât de iute îl duceau picioarele. Uşa din cealaltă parte avea să fie deschisă încă. Putea scăpa, putea fugi în pădure, şi să se întoarcă mai târziu, când măcelul avea să fie gata, şi să se prefacă… nu ştia. Ceva.

Pământul tremură din nou, iar Blackmoore îşi pierdu echilibrul şi căzu. Simţi mici bucăţi de piatră şi pământ umplându-l de praf, iar când cutremurul încetă, se ridică şi merse mai departe cu mâinile întinse. Praful plutea gros în aer, iar Blackmoore tuşi violent.

La câţiva metri mai în faţă, degetele lui dădură peste un morman imens de piatră. Tunelul se prăbuşise dinaintea lui. Preţ de câteva clipe nebune, Blackmoore încercă să îşi facă drum cu degetele şi unghiile. Apoi, suspinând, căzu la pământ. Acum încotro? Ce avea să se aleagă acum de Aedelas Blackmoore?

Pământul se scutură din nou, iar Blackmoore sări în picioare şi începu să alerge înapoi pe unde venise. Sentimentele de vină şi de teamă erau puternice, dar instinctul de a supravieţui era mai puternic. Un zgomot teribil sfâşie văzduhul, iar Blackmoore îşi dădu seama, cu un şoc de groază, că tunelul se prăbuşea din nou chiar în spatele lui. Groaza îi spori viteza, iar Blackmoore sări înapoi spre camera sa; tavanul tunelului îl rată la doar jumătate de metru distanţă, căci părea că îl urmărea, prăbuşindu-se mereu la doar un pas în spatele lui.

Se împletici în sus pe scări şi se prăvăli înainte chiar când restul tunelului se prăbuşi cu o bufnitură puternică. Blackmoore apucă strâns fleacurile de pe podea de parcă i-ar fi putut oferi un dram de siguranţă în acea lume devenită brusc nebună. Cutremurarea îngrozitoare a pământului păru a nu se mai sfârşi.

În cele din urmă, încetă. Blackmoore nu se mişcă, ci zăcu doar, gâfâind, cu faţa la podeaua de lemn.

O sabie apăru ca din neant şi se opri zăngănind la câţiva centimetri de nasul lui. Ţipând strident, Blackmoore se trase înapoi. Se uită în sus şi îl văzu pe Thrall stând în picioare dinaintea lui, cu o sabie în mână.

Păzească-l lumina, dar Blackmoore uitase cât de

mare era Thrall. Înveşmântat în armură neagră de metal, mânuind o sabie masivă, Thrall părea a domina făptura lui Blackmoore, întinsă pe jos, precum un munte domină asupra peisajului. Avusese dintotdeauna aspectul acela al fălcii imense, deformate, acea… acea prezenţă?

— Thrall, bâigui Blackmoore, pot explica…

— Nu, zise Thrall, cu un calm ce îl înspăimântă pe Blackmoore mai mult decât l-ar fi înspăimântat mânia. Nu poţi explica. Nu există explicaţie. Nu există decât o bătălie, care ţi se pregăteşte de mult. Un duel până la moarte. Ia sabia.

Blackmoore îşi trase picioarele sub el.

— Eu… Eu…

— Ia sabia, repetă Thrall, cu glas adânc, sau te voi străpunge acolo unde şezi ca un copil speriat.

Blackmoore întinse o mână tremurătoare şi o strânse în jurul mânerului sabiei.

Bine, gândi Thrall. Blackmoore avea să îi dea, cel puţin, satisfacţia de a lupta.

Prima persoană spre care se îndreptase fusese Langston. Fusese cât se poate de uşor să îl intimideze pe tânărul lord într-atât încât să îi dezvăluie existenţa tunelului subteran prin care se putea scăpa din Dumholde. Thrall fusese străpuns de o reînnoită durere când îşi dăduse seama că aceea trebuia să fi fost calea prin care Taretha reuşise să se strecoare afară din cetate ca să îl întâlnească.

Invocase cutremurele ca să astupe tunelul astfel încât Blackmoore să fie obligat să se întoarcă pe aceeaşi cale. În timp ce aştepta, mutase furios mobila, dând-o la o parte ca să facă puţin loc pentru acea confruntare finală.

Se uită fix la Blackmoore în timp ce acesta se ridica şovăielnic în picioare. Oare chiar era acesta acelaşi om cu cel pe care îl adorase şi de care se temuse în acelaşi timp când fusese mai tânăr? Era greu de crezut. Omul acesta era, psihic şi fizic, o epavă. O umbră vagă de milă îl străbătu din nou pe Thrall, dar nu avea de gând să îi permită milei să îi şteargă din memorie atrocităţile pe care

le comisese Blackmoore.

— Hai, atacă-mă, mârâi Thrall.

Blackmoore fandă, lovind cu vârful sabiei. Fu mai iute şi mai concentrat decât se aşteptase Thrall, dat fiind halul în care se afla, iar Thrall trebui să reacţioneze chiar repede pentru a evita să fie lovit. Pară lovitura, şi aşteptă ca Blackmoore să lovească din nou.

Conflictul păru să îl reînsufleţească pe stăpânul cetăţii Dumholde. Ceva ce semăna a furie şi hotărâre i se citi pe chip, iar mişcările lui erau mai ferme. Se prefăcu a ataca în stânga, dar lovi tare în dreapta lui Thrall. Chiar şi aşa, Thrall blocă lovitura în mod eficace.

Acum porni el însuşi la atac, surprins şi puţin mulţumit că Blackmoore era în stare să se apere şi nu suferise decât o uşoară zgârietură în partea-i stângă, neprotejată. Blackmoore îşi dădu seama de această slăbiciune a sa şi se uită în jur după ceva ce i-ar fi putut sluji drept scut.

Mormăind, Thrall smulse uşa din ţâţâni şi i-o aruncă lui Blackmoore.

— Ascunde-te după uşa laşului, strigă el.

Uşa, deşi ar fi fost un scut bun pentru un ore, era, firește, prea mare pentru Blackmoore. O dădu la o parte furios.

— Încă nu e prea târziu, Thrall, zise el, şocându-l pe ore. Poţi să mi te alături şi putem lucra împreună. Desigur, îi voi elibera pe ceilalţi orei dacă promiţi că vor lupta pentru mine sub steagul meu, la fel ca tine!

Thrall fu atât de furios încât nu se apără destul de bine când Blackmoore fandă, atacând pe neaşteptate. Nu îşi ridică la timp sabia, iar lama lui Blackmoore ricoşă din armură. Fu o lovitură iscusită, iar armura fu tot ceea ce îl apără pe Thrall.

— Încă eşti beat, Blackmoore, dacă mai crezi măcar pentru o clipă că pot uita că am văzut…

Din nou, Thrall văzu roşu, amintirea ochilor albaştri ai Tarethei holbându-se la el fiind mai mult decât putea suporta. Se înfrânase până atunci, încercând să îi dea lui

Blackmoore măcar o şansă de a lupta, dar acum se răzgândi, aruncând în vânt acea intenţie. Cu mânia nepăsătoare a unui val de maree ce se izbeşte de un oraş de coastă, Thrall se năpusti asupra lui Blackmoore. Cu fiecare lovitură, cu fiecare strigăt de mânie, îşi retrăi tinereţea chinuită petrecută la cheremul acestui om. Când lui Blackmoore îi zbură sabia dintre degete, Thrall văzu chipul Tarethei, zâmbetul prietenos care învăluia oameni şi orei deopotrivă, fără a vedea vreo diferenţă între ei.

Iar după ce îl înghesuise pe Blackmoore într-un colţ, iar epava aceea de om scosese un pumnal din cizmă şi îl împinsese în sus spre faţa lui Thrall, fiind cât pe ce să îi lovească un ochi, Thrall scoase un strigăt de răzbunare şi lovi fulgerător în jos cu sabia.

Blackmoore nu muri imediat. Zăcu, gâfâind, cu degetele ce îi strângeau neputincioase trupul în timp ce sângele îi ţâşnea afară într-un uluitor şuvoi roşu. Se holbă în sus spre Thrall, iar ochii îi deveniră sticloşi. I se prelinse sânge din gură, şi, spre uluirea lui Thrall, zâmbi.

— Eşti… ceea ce te-am făcut eu… Sunt atât de mândru… zise el, iar apoi se lăsă spre perete.

Thrall ieşi din turnul principal al fortăreţei, în curtea interioară. Ploaia torenţială răpăi asupra lui. Imediat, Hellscream veni spre el împroşcând cu noroi.

— Raportează, îi ceru Thrall, chiar în timp ce trecea cu privirea peste locul luptei.

— Am luat Dumholde, Căpetenia mea de Război, zise Hellscream.

Era împroşcat cu sânge şi părea extaziat, iar ochii săi roşii ardeau strălucitori.

— Întăririle pentru oameni sunt încă la mulţi kilometri depărtare. Cei mai mulţi dintre cei care au opus rezistenţă se află în stăpânirea noastră. Am cercetat aproape în întregime cetatea şi i-am scos afară pe cei care nu au ieşit să lupte. Femeile şi copiii lor sunt nevătămaţi, aşa cum ai cerut.

Thrall văzu grupuri de războinici de-ai să-i împresurând grupuri de bărbaţi. Aceştia din urmă erau

aşezaţi în noroi şi se uitau duşmănos în sus la cei care îi luaseră prizonieri. Din când în când se răzvrătea câte unul, dar era potolit repede şi făcut să se aşeze la locul lui. Thrall observă că, deşi orcii păreau a-şi dori foarte mult să îi atace pe prizonieri, niciunul dintre ei nu făcea acest lucru.

— Găsiţi-mi-l pe Langston.

Hellscream se grăbi să îndeplinească porunca lui Thrall, iar Thrall merse de la grup la grup. Oamenii erau ori îngroziţi, ori beligeranţi, dar era clar cine era stăpân în Dumholde acum. Thrall se răsuci când Hellscream se întoarse, forţându-l pe Langston, atunci când era cazul, cu ajutorul unor înţepături de sabie, să meargă înaintea lui.

Langston se lăsă imediat să cadă în genunchi în faţa lui Thrall. Oarecum scârbit, Thrall îi porunci să se ridice.

— Tu comanzi acum, presupun?

— Păi, Sergent… da. Da, eu sunt.

— Am o misiune pentru tine, Langston.

Thrall se aplecă aşa încât să fie faţă în faţă cu Langston.

— Tu şi eu ştim ce fel de trădare puneaţi la cale tu şi Blackmoore. Tu urma să trădezi Alianţa voastră. Îţi ofer o şansă de a-ţi răscumpăra greşeala, dacă vrei să profiţi de ea.

Ochii lui Langston îi cercetară pe ai lui Thrall, şi un pic din frică îi dispăru de pe chip. Încuviinţă din cap.

— Ce ai vrea să fac?

— Du un mesaj Alianţei tale. Spune-le ce s-a întâmplat azi. Spune-le că, dacă aleg calea păcii, ne vor găsi gata să începem comerţul şi cooperarea cu ei, cu condiţia ca ei să elibereze restul orcilor şi să cedeze pământ – pământ bun – pentru folosinţa noastră. Dacă aleg calea războiului, se vor pomeni cu un duşman cum nu au mai văzut niciodată. Tu credeai că noi am fost puternici cu cincisprezece ani în urmă – ceea ce e ca şi nimic pe lângă duşmanul cu care se vor confrunta pe câmpul de bătălie azi. Tu ai avut marele noroc de a supravieţui după două bătălii cu armata mea. Vei fi în stare, sunt sigur, să redai

pe de-a-ntregul profunzimea ameninţării pe care le-o vom oferi.

Langston pălise sub noroiul şi sângele de pe faţă. Dar se uită în continuare drept în ochii lui Thrall.

— Daţi-i un cal şi merinde, zise Thrall, convins că mesajul său fusese înţeles. Langston trebuie să călărească nestingherit până la superiorii săi. Sper, pentru binele neamului tău, că te vor asculta. Acum du-te.

Hellscream îl apucă pe Langston de un braţ şi îl conduse la grajduri. Thrall văzu că, potrivit instrucţiunilor sale, războinicii săi care nu erau ocupaţi cu păzirea oamenilor luau de zor provizii din cetate. Cai, vite, oi, saci cu grâne, aşternuturi pentru bandaje – toate lucrurile de care avea nevoie o armată urmau să fie oferite în curând noii Hoarde.

Mai era un om cu care trebuia să vorbească, şi, o clipă mai târziu, îl găsi. Micul grup în care se afla Sergent nu predase armele, dar nici nu le folosea de fapt. Era o situaţie de încetare a focului, în care atât oamenii cât şi orcii erau înarmaţi, dar niciunul dintre ei nu era deosebit de dornic să provoace o escaladare a conflictului.

Sergent mîji ochii a prudenţă când îl văzu pe Thrall apropiindu-se. Cercul de orei se desfăcu puţin ca să permită intrarea Căpeteniei lor de Război. Preţ de-o clipă lungă, Sergent şi Thrall se priviră unul pe celălalt. Apoi, mai iute decât îl crezuse Sergent în stare, Thrall îi prinse cu mâna lobul urechii, iar inelul de aur fu prins ferm între degetele lui groase şi verzi. Apoi, la fel de iute, Thrall îi dădu drumul, lăsând cercelul unde era.

— M-ai învăţat bine, Sergent, rosti Thrall cu glas huruitor.

— Ai fost un discipol bun, Thrall, răspunse Sergent cumpănit.

— Blackmoore e mort, zise Thrall. Oamenii tăi sunt conduşi acum afară din fortăreaţă iar proviziile cetăţii sunt luate chiar acum, în timp ce vorbim. Dumholde a mai rămas în picioare până acum doar pentru că vreau eu să rămână în picioare.

Pentru a-şi ilustra ideea, bătu o singură dată din picior, iar pământul se scutură violent.

— M-ai învăţat conceptul de îndurare. În acest moment, ar trebui să fii foarte bucuros că m-ai învăţat lecţia aceea. Intenţionez să rad cetatea Dumholde de pe faţa pământului peste câteva clipe, întăririle voastre nu vor ajunge la timp ca să vă fie de vreun ajutor. Dacă oamenii tăi se predau, lor şi familiilor lor li se va permite să plece. Vom avea grijă să aveţi merinde şi apă, chiar şi arme. Cei care nu se predau vor muri sub dărâmături. Fără fortăreaţa aceasta şi fără cavalerii ei care să apere lagărele, ne va fi uşor să eliberăm restul fraţilor noştri. Acesta a fost dintotdeauna singurul meu ţel.

— Chiar a fost? întrebă Sergent.

Thrall ştia că Sergent se gândea la Blackmoore.

— Dreptatea a fost ţelul meu, zise Thrall. Şi s-a făcut şi se va face dreptate.

— Am cuvântul tău că nimeni nu va avea de suferit?

— Da, îl ai, zise Thrall înălţând capul ca să îi privească pe ai săi. Dacă nu opuneţi rezistenţă, vi se va permite să ieşiţi de aici în libertate.

Drept răspuns, Sergent îşi aruncă arma pe pământul noroios. Urmă o clipă de linişte, apoi şi ceilalţi bărbaţi înarmaţi făcură la fel. Bătălia se sfârşise.

Când toţi, oameni şi orei, ajunseră în siguranţă destul de departe de fortăreaţă, Thrall invocă Spiritul Pământului.

Locul acesta nu slujeşte la nimic bun. A găzduit prizonieri care nu au făcut niciun rău, a înălţat răul la mare putere. Să cadă. Să cadă.

Îşi întinse braţele larg deschise şi începu să bată ritmic cu picioarele în pământ. Închizând ochii, Thrall îşi aminti de micuţa lui celulă, de tortura lui Blackmoore, de ura şi dispreţul din ochii oamenilor cu care se antrenase. Amintirile fură şocant de dureroase când trecu răsfoind prin ele, retrăindu-le puţin înainte de a renunţa la ele.

Să cadă. Să cadă!

Pământul hurui, pentru ultima oară în acea bătălie.

Când clădirile zdravene din piatră fură pulverizate, zgomotul fu asurzitor. Pământul se ridică în sus ca într-un vârtej, de parcă ar fi înghiţit fortăreaţa. Simbol, pentru Thrall, al tuturor relelor împotriva cărora luptase, fortăreaţa se prăbuşi. Când pământul încetă, în cele din urmă, a se mişca, tot ce mai rămăsese din puternicul Dumholde fu un morman de pietre şi de bucăţi crestate de lemn. Dinspre orei se înălţară urale imense. Oamenii, traşi la faţă şi chinuiţi, se uitară doar fix şi lung.

În mormanul acela, undeva, se afla trupul lui Aedelas Blackmoore.

— Până nu îl îngropi în inima ta, nu vei fi în stare să îl îngropi destul de adânc, se auzi o voce alături de el.

Thrall se întoarse să îl privească pe Drek' Thar.

— Eşti înţelept, Drek' Thar, zise Thrall. Poate prea înţelept.

— Ţi-a făcut plăcere să îl ucizi?

Thrall cumpăni înainte de a răspunde.

— Era ceva ce trebuia făcut, zise el. Blackmoore era otravă, nu doar pentru mine, ci şi pentru atât de mulţi alţii.

Şovăi.

— Înainte de a-l ucide, Blackmoore… a zis că era mândru de mine. Că sunt ceea ce m-a făcut el. Drek' Thar, gândul acesta mă îngrozeşte.

— Bineînţeles că eşti ceea ce te-a făcut Blackmoore, răspunse Drek' Thar, surprinzându-l şi îngreţoşându-l pe Thrall prin acel răspuns.

Uşor, Drek' Thar atinse braţul lui Thrall, înveşmântat în armură.

— Şi mai eşti ceea ce a făcut din tine Taretha. Şi Sergent, şi Hellscream, şi Doomhammer, şi eu, şi chiar şi Snowsong. Eşti ceea ce a făcut din tine fiecare bătălie, şi mai eşti ceea ce ai făcut tu însuţi din tine… stăpânul clanurilor.

Drek' Thar făcu o plecăciune, apoi se întoarse şi plecă, condus de ajutorul său, Palkar. Thrall îi privi îndepărtându-se. Spera că într-o bună zi avea să fie la fel de înţelept ca Drek' Thar.

Hellscream se apropie.

— Oamenilor le-au fost date merinde şi apă, Căpetenia mea de Război. Iscoadele noastre raportează că întăririle oamenilor se vor apropia în curând. Ar trebui să plecăm.

— Într-o clipă. Am să îţi dau o îndatorire de îndeplinit.

Întinse spre Hellscream un pumn închis, apoi îl deschise.

Un lănţişor de argint cu o semilună căzu în mâna întinsă a lui Hellscream.

— Găseşte-i pe oamenii numiţi Foxton. E probabil să fi aflat doar acum despre uciderea fiicei lor. Dă-le lănţişorul şi spune-le… spune-le că sufăr alături de ei.

Hellscream făcu o plecăciune, apoi plecă să îndeplinească porunca lui Thrall. Thrall trase adânc aer în piept. În spatele lui se afla trecutul, ruinele care fuseseră odinioară cetatea Dumholde. Dinainte-i se afla viitorul, o mare verde – neamul său, ce aştepta şi spera.

— Azi, strigă el ridicând vocea în aşa fel încât să îl poată auzi cu toţii, azi, neamul nostru a câştigat o victorie măreaţă. Am ras de pe faţa pământului puternica fortăreaţă Dumholde şi am desfăcut strânsoarea în care ţinea lagărele. Dar nu ne putem odihni încă, şi nici nu putem pretinde că am câştigat acest război. Mulţi dintre fraţii şi surorile noastre mai suferă încă în închisori, dar ştim că vor fi liberi în curând. Şi ei, ca şi voi, vor afla ce înseamnă să fii ore, să cunoşti patima şi puterea mândrei noastre rase. Suntem de neînvins. Vom triumfa, deoarece cauza noastră este dreaptă. Să mergem şi să găsim lagărele, să le zdrobim zidurile, şi să îi eliberăm pe ai noştri!

Se înălţară urale zgomotoase, iar Thrall privi în jur spre miile de chipuri mândre şi frumoase de orei. Gurile lor erau deschise, pumnii lor fluturau în aer, iar fiecare linie a trupurilor lor mari exprima bucurie şi entuziasm. Îşi aminti creaturile inerte din lagăr, şi simţi o înţepătură de plăcere aproape dureroasă când îşi îngădui să îşi dea

seama că el fusese cel care îi însufleţise şi îi inspirase să ţintească atât de sus. Gândul îl făcu să se simtă umil.

Fu străbătut de un sentiment de pace profundă când îi privi pe ai lui şi îi auzi strigându-i numele. După atâţia ani de căutare, ştia în cele din urmă unde îi era hărăzit cu adevărat să fie; ştia până în străfundurile fiinţei sale cine era:

Thrall, fiu al lui Durotan… Căpetenie de Război a Hoardei.

Ajunsese acasă.